THOMAS HARRIS

CARI MORA

THOMAS HARRIS

CARI MORA

Original: *Cari Mora* (2019)

Traducere din limba engleză și note de:
GABRIERL STOIAN

virtual-project.eu

2019

CAPITOLUL UNU

Doi bărbați discutând la miez de noapte. Se află la 1 664 de kilometri depărtare unul de celălalt. Jumătate din fața fiecăruia este luminată de ecranul telefonului mobil. Sunt două jumătăți de chip care discută pe întuneric.

— Pot să ajung la casa în care spui că este. Povestește-mi restul, Jesús.

Răspunsul se aude slab printre pârâituri parazitare.

— Mi-ai plătit un sfert din cât mi-ai promis. *Puf-puf.* Trimite-mi restul de bani. Trimite-mi-i!

Puf-puf.

— Jesús, dacă aflu ce vreau să aflu fără ajutorul tău, n-o să capeți niciodată nimic de la mine.

— Asta e mai adevărat decât îți dai seama. E cel mai adevărat lucru pe care l-ai rostit în viața ta. *Puf-puf.* Ce vrei tu stă pe cincizeci de kilograme de Semtex[1]… dacă îl găsești fără ajutorul meu, o să ajungi praf și pulbere pe Lună.

— Jesús, brațul meu e lung.

— N-o să mă ajungă tocmai de pe Lună, Hans-Pedro.

— Mă cheamă Hans-*Peter,* și știi asta.

— Ți-ai pune mâna pe cocoșel[2] dacă ai avea brațul îndeajuns de lung? Asta voiai să spui? N-am nevoie de informații personale de la tine. Hai să nu mai pierdem vremea. Trimite-mi banii.

Legătura se întrerupe. Ambii bărbați rămân cu privirile îndreptate spre beznă.

Hans-Peter Schneider stă pe patul de la bordul vasului său lung, vopsit în negru, în largul coastei insulei Key Largo. Ascultă o femeie care suspină în cabina de la pupa. Imită suspinele ei. Se pricepe să imite. Din gura lui se aude vocea mamei lui, care strigă numele femeii care plânge:

— Karla. Karla. De ce plângi, copila mea dulce? A fost doar un vis.

În întuneric, disperată, femeia este păcălită o clipă, apoi reîncepe să plângă amarnic cu lacrimi.

Sunetul scos de o femeie care plânge este muzică pentru Hans-Peter; asta îl alină, astfel că adoarme la loc.

•

În Barranquilla, Columbia, Jesús Villarreal îngăduie șuieratului aparatului de respirat să îl calmeze. Inspiră oxigen prin mască. În întunericul obișnuit al rezervei aude un om care cere ajutorul Domnului, strigând:

— Jesús!

Jesús Villarreal șoptește spre beznă:

— Sper că Dumnezeu o să te audă la fel de bine ca mine, amice. Dar am îndoieli.

Jesús Villarreal solicită informații prin telefonul lui pe cartelă și obține numărul unui studio de dans din Barranquilla. Își scoate masca de oxigen pentru a putea vorbi.

— Nu, nu mă interesează să învăț să dansez, spune el în telefon. Vreau să discut cu Don Ernesto. Sigur îl cunoști. Menționează numele meu și o să înțeleagă.

Puf-puf.

CAPITOLUL DOI

Ambarcațiunea lui Hans-Peter Schneider alunecă foarte lent prin dreptul casei masive din Golful Biscayne, iar apa clipocește de-a lungul cocii ei.

Folosind un binoclu, Hans-Peter o urmărește pe Cari Mora, în vârstă de douăzeci și cinci de ani, cum se întinde pe terasă în pantaloni de pijama și un top, în primele raze de soare ale dimineții.

— Dumnezeule! face el.

Dinții canini ai lui Hans-Peter sunt cam lungi, și au în ei inserții de argint care se văd când zâmbește.

E înalt și are pielea deschisă la culoare, fără pic de păr. Cum genele îi lipsesc, pleoapele îi ating lentilele binoclului, lăsând urme de grăsime. Șterge ocularele cu o batistă din pânză moale.

Felix, agentul casei, stă în spatele lui pe ambarcațiune.

— Ea este. Îngrijitoarea, spune Felix. Cunoaște casa mai bine decât oricine și poate rezolva lucrurile. Află totul despre casă de la ea și apoi o s-o dau afară pe isteața asta, înainte să apuce să vadă ceva ce nu trebuie să vadă. Te-ar putea ajuta să economisești ceva timp.

— Timp, a spus Hans-Peter. Timpul. Cât mai e valabilă autorizația?

— Tipul care a închiriat casa filmează acum reclame. Permisul lui mai e valabil încă două săptămâni.

— Felix, aș vrea să-mi dai o cheie pentru casa aceea, spune Hans-Peter cu accent german. Vreau cheia chiar astăzi.

— Dacă intri acolo și se întâmplă ceva, după ce ai folosit cheia mea, vor ști că eu am fost implicat. La fel ca O.J.[3] – dacă folosești cheia mea, se va afla că e vorba de mine. Felix râde singur. Ascultă-mă, te rog, o să mă duc chiar azi la cel care a

închiriat casa și-o să-i cer să o scoată din nou la vânzare. Trebuie să o vezi la lumina zilei, cu martori. Trebuie să știi că e ca dracu' acolo. Am trecut prin patru îngrijitoare până să ajung la asta. Este singura care nu se teme de ce-i acolo.

— Felix, du-te la cel care a dat casa cu chirie. Oferă-i bani. Cel mult zece mii de dolari. Dar acum dă-mi o cheie, altfel te arunc din barcă în cinci minute.

— Dacă îi faci vreun rău, muierea aia nu te poate ajuta, spune Felix. Acolo doarme. E obligată de asigurarea contra incendiilor. În timpul zilei lucrează câteodată în alte locuri. Așteaptă și du-te acolo ziua.

— Mă duc doar să arunc o privire. Nici nu-și va da seama că am pătruns în casă.

Hans-Peter o examinează pe Cari prin binoclu. Stă pe vârfurile picioarelor și umple un dispozitiv cu hrană pentru păsări. Ar fi păcat să o lichideze. Cu cicatricele ei interesante, ar putea căpăta o groază de bani pe ea. Probabil o sută de mii de dolari – adică 35 433 184 de ouguya în Mauritania –, de la Clubul Acroto Grotto Sump din Nouakchott. Dar asta doar cât timp are toate membrele și nu are tatuaje. Dacă un cumpărător ar cere anumite modificări, având în vedere munca depusă, suma ar fi mult mai mare. O sută cincizeci de mii de dolari. Mărunțiș! În casa aceea se aflau între douăzeci și cinci și treizeci de milioane de dolari.

În arbustul de frangipani[4] aflat alături de terasă, o pasăre-pisică[5] a scos un cântec pe care îl învățase în Pădurea Norilor din Columbia, după care îl adusese în nord, la Miami Beach.

Cari Mora a recunoscut chemarea specifică unei păsări ce se numea solitar andin[6] și trăia la două mii patru sute de kilometri depărtare de acel loc. Pasărea-pisică a cântat cu mare entuziasm. Cari a zâmbit și s-a oprit pentru a asculta încă o dată cântecul pe care îl știa din copilărie. A scos un

fluierat către pasăre. Pasărea a răspuns cu un fluierat. Cari a intrat în casă.

Aflat pe ambarcațiune, Hans-Peter a întins mâna pentru a primi cheia. Felix i-a pus-o în palmă fără să îl atingă.

— Ușile au alarme, a precizat Felix. Însă ușa de la solar e defectă până când vom furniza câteva componente. Se află în partea sudică a casei. N-ai niște șperacle? Pentru numele lui Dumnezeu, zgârie puțin cățeii înainte de a folosi cheia, și lasă un șperaclu pe trepte, pentru orice eventualitate.

— O să fac asta pentru tine, a spus Hans-Peter.

— Nu e o idee bună, a spus Felix. Dacă faci praf fata, pierzi tot ce știe.

•

Ajuns la automobilul lui de lângă portul de agrement, Felix ridică covorașul din portbagaj și telefonul de rezervă alături de cric și de alte scule. Formează numărul unei săli de dans din Barranquilla, Columbia.

— Nu, *señor,* rostește în telefon șoptind, deși se află în aer liber. L-am amânat cu permisul cât de mult am putut. Are un avocat pentru asemenea lucruri – o să mă găsească el. Va avea casa. Asta-i tot. Nu știe mai multe decât noi… Da, am primit suma. Vă mulțumesc, *señor,* nu vă voi dezamăgi.

CAPITOLUL TREI

Cari Mora avea diverse slujbe peste zi. Cea care îi plăcea cel mai mult era la Centrul pentru Păsări Marine Pelican Harbor, unde veterinarii și voluntarii ajutau păsări și animale mici să se refacă. Ea se ocupa de sala de tratamente și steriliza instrumentele la încheierea zilei de muncă. Câteodată, cu ajutorul verișoarei ei, asigura hrana pentru excursiile cu vaporul pe care le organiza centrul.

Cari ajungea întotdeauna devreme pentru a avea ocazia de a lucra cu animalele. Centrul îi punea la dispoziție mănuși de unică folosință, iar ei îi plăcea să le poarte, deoarece o făceau să se simtă parte din personalul medical.

Veterinarii se deprinseseră să aibă încredere în ea, pentru că era pricepută și atentă cu păsările, iar în acea zi, sub privirea doctorului Blanco, Cari cususe punga de sub ciocul unui pelican alb, rănit de un cârlig de pescuit. Aceasta fusese o operațiune delicată, căci trebuia făcută pe mai multe straturi cusute separat, în vreme ce pasărea era anesteziată cu gaz.

Era o activitate captivantă, pașnică. Foarte diferită de experiențele din copilăria ei, când închidea rănile soldaților pe câmpul de luptă cu suturi cu fixare rapidă sau cu un garou, sau cu un poncho, pentru a acoperi o rană adâncă la piept, ori apăsând cu mâna în timp ce desfăcea cu dinții un bandaj de compresie.

La sfârșitul zilei, pelicanul se trezea treptat din anestezie într-o cușcă, iar doctorul Blanco și ceilalți plecaseră la casele lor.

Cari a scos din congelator un șobolan pentru a se dezgheța cât timp ea făcea ordine în sala de tratamente și schimba apa din volierele de afară și din îngrădituri.

După ce a terminat de făcut curățenie și a sterilizat instrumentarul medical, Cari a desfăcut o cola cu tamarind și a plecat cu șobolanul decongelat spre volierele și țarcurile acoperite cu plasă din sârmă.

Bufnița-tigru[7] stătea cocoțată pe o stinghie în colțul îndepărtat al unei voliere. Cari a băgat șobolanul printr-un ochi al plasei, așezându-l pe un raft îngust. A închis ochii și a încercat să audă bufnița venind în zbor înainte ca șuvoiul de aer stârnit de aripile ei să o mături. Pasărea masivă nu ateriza niciodată, ci înșfăca hrana cu ghearele în formă de X de la un picior, după care se întorcea tăcută pe stinghia ei, unde deschidea ciocul larg, își dilata gâtlejul într-un mod incredibil și înghițea șobolanul dintr-o singură îmbucătură.

Marea bufniță era locatar permanent la Centrul pentru Păsări Marine. Nu putea fi eliberată, întrucât își pierduse un ochi într-un accident în care se lovise de un cablu de înaltă tensiune și nu era capabilă să vâneze, însă zbura foarte bine. Bufnița era o vizitatoare apreciată la școlile din oraș, unde se bucura de examinarea atentă a sute de școlari, iar câteodată închidea unicul ochi uriaș și moțăia în timpul prelegerilor despre natură.

Cari s-a așezat pe o găleată pusă cu fundul în sus și s-a rezemat de gardul din plasă, sub privirea pătrunzătoare a corbului de mare cu picioare albastre, care se însănătoșea după ce căpătase o tăietură între gheare. Cari închisese rana cu o sutură-scripete pe care o învățase de la veterinari, frumos executată.

În portul de agrement din apropiere, bărcile începeau să se lumineze, iar perechi relaxate găteau în bucătăriile de sub punte.

Caridad Mora, copil al războiului, voia să devină medic veterinar. Locuia în Statele Unite de nouă ani, în baza unui nesigur Statut de Protecție Temporară, care putea fi anulat de autorități dintr-o

toană în orice moment, având în vedere atmosfera ostilă față de imigranți.

În anii de dinainte de campania anti-imigrare obținuse echivalarea diplomei de absolvire a studiilor liceale. Cu discreție, obținuse și o licență de asistentă medicală la domiciliu, cu ajutorul unui curs intens, de șase săptămâni, și al experienței ei considerabile de viață. Însă pentru a-și continua studiile trebuia să prezinte documente mai serioase decât cele pe care le avea. *Migra*[8] – ICE[9] – veghea neîncetat.

În crepusculul tropical de scurtă durată, luă autobuzul pentru a se întoarce la casa mare din golf. Era aproape întuneric când ajunse acolo, iar palmierii se profilau negri în ultimele raze de lumină.

A rămas câtva timp lângă apă. În acea seară vântul bătea dinspre golf, încărcat de fantome – tineri și tinere și copii care trăiseră sau muriseră în brațele ei în timp ce se străduia să le închidă rănile, se zbătuseră să respire și rămăseseră în viață, ori, cu un spasm, deveniseră inerți.

În alte seri, vântul o atingea ușor ca amintirea unui sărut, a unor gene care îi mângâiau fața, o răsuflare caldă pe gât.

De fiecare dată altfel, vântul bătea întotdeauna.

A rămas afară și a ascultat orăcăitul broaștelor, iar lotușii din iaz, amintind de niște ochi, o urmăreau. S-a uitat spre gaura de intrare într-o căsuță pe care o făcuse dintr-o ladă de lemn pentru o bufniță. Dar în dreptul intrării nu a apărut niciun cap de pasăre ca o față umană. Broaștele de copac orăcăiau slab și subțire.

A fluierat cântecul solitarului andin. Nu i-a răspuns nicio pasăre. S-a simțit oarecum abandonată când a intrat în casă la ora apăsătoare a zilei când trebuia să mănânce în solitudine.

Acea casă fusese deținută de Pablo Escobar, dar el nu locuise nicio clipă acolo. Cei care îl cunoșteau socoteau că o cumpărase pentru a fi

folosită de familia lui în cazul în care ar fi fost extrădat în Statele Unite.

După moartea lui Escobar, casa își schimbase de multe ori proprietarii. De-a lungul anilor o deținuseră o serie de donjuani, neghiobi și speculanți din domeniul imobiliar – profitori care o cumpăraseră prin intermediul tribunalelor și o păstraseră o vreme, cât averile lor sporiseră sau se năruiseră. Era încă înțesată cu obiecte ce trădau nebunia lor: recuzită de film, manechine monstruoase, tot ce putea să sară la tine și să te atingă. Existau manechine de modă, afișe de filme vechi, tonomate, obiecte de recuzită pentru filme horror, mobilier special pentru sex. În camera de zi trona un scaun electric primitiv folosit la închisoarea Sing Sing, în care muriseră doar trei oameni, iar amperajul fusese reglat chiar de Thomas Edison.

A urmat o succesiune de lumini aprinse și stinse prin casă în timp ce Cari și-a croit drum printre manechine, monștri de film în poziție ghemuită și Mother Alien din filmul *Planet Zorn,* înaltă de peste cinci metri, ca să ajungă în dormitorul ei, aflat în capătul de sus al scării. În cele din urmă, și lumina din acea cameră s-a stins.

CAPITOLUL PATRU

Având în mână cheia lui Felix, Hans-Peter Schneider se putea furișa în casa din Miami Beach, așa cum își dorea cu ardoare. Putea bântui prin casă în timp ce atrăgătoarea Cari Mora dormea în încăperea de la etaj.

Hans-Peter se afla în locuința lui dintr-un depozit anonim din Golful Biscayne, aflat în apropierea aleii Thunderboat din North Miami Beach, având ambarcațiunea neagră amarată într-un hangar adiacent. Stătea gol-pușcă pe un scaun în mijlocul băii cu pereți placați cu faianță, lăsând numeroasele duze din pereți să îl împroaște cu apă din toate direcțiile. Cu accentul lui german, fredona: „… cântând în ploaie. Ce sentiment înălțător, sunt iar fericit".

Și-a văzut imaginea reflectată în sticla mașinii de cremare lichidă în care se dizolva Karla, o fată ale cărei servicii nu fuseseră satisfăcătoare.

În aburii din ce în ce mai denși, imaginea lui Hans-Peter pe sticlă arăta ca un dagherotip. A adoptat atitudinea *Gânditorului* lui Rodin și s-a privit admirativ. Odată cu aburul se ridica un miros slab de leșie. Era interesant să se vadă în postura de *Gânditor* reflectată de geam, în vreme ce, dincolo de el, în cuvă, oasele Karlei începeau să se detașeze din pasta care rămăsese din restul corpului în contact cu leșia corozivă. Mașinăria s-a cutremurat, agitând lichidul încoace și încolo, apoi a scos un gâlgâit și spre suprafață au plutit bule.

Hans-Peter era foarte mândru de mașina de cremare lichidă. Trebuise să plătească un preț exorbitant pentru ea, întrucât cremarea lichidă devenea extrem de apreciată de ecologiști, dornici să elimine amprenta de carbon a cremării prin foc. Metoda lichidă nu lăsa în urma ei nicio amprentă de carbon și niciun alt fel de amprentă. Dacă vreo fată nu îi oferea satisfacție, Hans-Peter o putea

turna sub formă lichidă în closet – fără să aducă vreun prejudiciu apei freatice. Micul lui slogan suna astfel: „Cheamă-l pe Hans-Peter – așa nume are! Și-așa dispar necazurile la canalizare – Hans-Peter!”

Karla nu fusese o pierdere totală – reușise să-i ofere lui Hans-Peter puțină distracție, iar acum era în situația de a vinde ambii ei rinichi.

A simțit căldura plăcută radiind din mașina de cremare în camera de duș, deși menținuse temperatura leșiei la 71 de grade Celsius pentru a prelungi procesul. Îi plăcea să urmărească scheletul Karlei apărând treptat din carnea ei și, ca o reptilă, se simțea atras de căldură.

Tocmai încerca să se hotărască ce să poarte pentru a vizita casa. Abia ce furase un costum alb din latex de la o convenție a amatorilor de literatură fantasy, și era înnebunit după el, însă scotea scârțâituri când coapsele se frecau între ele. Nu. Ceva negru și confortabil, fără arici care să foșnească dacă hotăra să își scoată hainele în casă, cât o căuta pe Cari Mora, adormită. Și un schimb de haine într-o pungă de plastic pentru cazul în care transpira sau pielea îi devenea lipicioasă, plus un vas ornamentat, plin cu leșie pentru a distruge ADN-ul, dacă se va ajunge până acolo. Și micul detector de metale.

A îngânat un cântec în limba germană, un cântec popular, folosit de Bach în *Variațiunile Goldberg,* numit „Cârnații și sfecla mă pun pe goană”.

Era plăcut să se simtă excitat. Să pătrundă ca o fantomă. Să se răzbune pe Pablo, în somnul lui infernal…

•

La ora unu noaptea, Hans-Peter Schneider stătea ascuns în gardul viu din apropierea casei mari. Luna lumina din plin, iar umbrele palmierilor, negre ca sângele închegat, se întindeau pe pământ. Când vântul mișcă ciorchinii de frunze, umbrele acestora pot arăta precum cele lăsate de oameni.

Câteodată chiar este umbra unui om. Hans-Peter a așteptat o pală de vânt și a înaintat peste peluză odată cu umbrele.

Casa încă radia căldura acumulată peste zi. Stând lipit de peretele casei, Hans-Peter avea senzația că se afla alături de un animal mare și cald. S-a lipit și mai tare de casă și a simțit arșița în sus și în jos pe corpul lui. A simțit lumina lunii, care parcă îl gâdila pe cap. S-a gândit la un cangur abia născut care își croiește drum prin pântecul mamei lui spre marsupiul cald.

În casă era întuneric. Nu a văzut nimic prin geamul colorat al solarului. Câteva dintre obloanele metalice de furtună erau coborâte. Hans-Peter a vârât un șperaclu în broască și a frecat căţeii de două ori pentru a crea semne de uzură.

Apoi, încet, a împins cheia lui Felix în broască. A trăit senzația plăcută de răcoare. Era un lucru atât de intim pentru Hans-Peter să se lipească strâns de casă și să vâre cheia în broască. A auzit căţeii mișcându-se cu o serie delicată de declicuri, ca niște insecte care vorbeau atunci când el se întorcea la o femeie moartă dintr-un tufiș și se încălzea într-un mod minunat – se încălzea mai plăcut decât viața lângă movilițele pline de larve.

Opritorul oval al cheii era acum aliniat cu rozeta încuietorii. Aliniat așa cum ar fi și el cu femeia dacă ar hotărî să urce la etaj. Să stea lipit de ea până se răcea prea mult. Din păcate, ea s-ar răci mai repede decât casa, care va disipa încă mult timp căldura acumulată de la soare. Cu aerul condiționat pornit, ea n-ar rămâne caldă prea mult timp, chiar dacă ar trage pilota peste ei și s-ar lipi de ea. Niciodată nu rămâneau calde. Deveneau prea curând lipicioase, prea curând se răceau.

Nu era nevoie să se hotărască acum. Și-ar putea urma îndemnul inimii. Era plăcut să vadă dacă se putea abține să își urmeze îndemnul inimii. Inimă CAP, cap INIMĂ, buf. Spera ca ea să miroasă frumos. *Cârnații și sfecla mă pun pe goană.*

A răsucit mânerul, iar banda izolatoare a scos un fâsâit când a deschis ușa. Senzorul de metale prins cu bandă adezivă de bombeul pantofului ar detecta orice placă metalică de alarmă ascunsă sub covor. Și-a plimbat piciorul pe podeaua solarului, după care și-a lăsat greutatea pe el. Apoi a pășit înăuntru, în întunericul răcoros, departe de umbrele care se mișcau pe peluză și de lumina lunii care îi încălzise creștetul.

Un zbârnâit și foșnete în colțul încăperii, în spatele lui.

— Ce dracu', Carmen? a spus o pasăre.

Hans-Peter s-a trezit cu pistolul în mână, deși nu-și amintea cum îl scosese. A rămas nemișcat. Pasărea s-a foit din nou în volieră, s-a ridicat pe picioare, a coborât pe stinghie și a bolborosit.

Siluete de manechine profilate pe ferestrele luminate de lună. S-a mișcat vreunul? Pe întuneric, Hans-Peter s-a mișcat printre ele. În trecere pe lângă unul, s-a simțit atins de mâna întinsă a manechinului.

E aici. E aici. Aurul e aici. Es ist hier! Știa asta. Dacă aurul ar fi avut urechi, l-ar fi auzit în cazul în care ar fi strigat către el din locul în care stătea, un salon. Mobilier acoperit cu huse, un pian acoperit. A intrat în barul în care se afla masa de biliard acoperită cu cearșafuri până la podea. Mașina de gheață a lăsat să cadă un cub, iar sunetul l-a făcut pe Hans-Peter să se ghemuiască, așteptând, ascultând și gândind.

Fata deținea o sumedenie de informații despre casă. Înainte de toate, trebuia ca el să capete acele informații. Ar putea oricând face bani cu ea. Moartă, nu valora mai mult de câteva mii, iar ca să se aleagă chiar și cu acei bani ar trebui să o livreze în zăpadă carbonică.

Nu avea niciun rost să o tulbure, dar păruse atât de atrăgătoare, atât de senzuală pe terasă și voia să o vadă dormind. Avea dreptul la puțină distracție. Poate va depune câteva picături pe cearșaful pe

care dormea, pe brațele ei cu cicatrici, nimic mai mult. Ah, o picătură sau două pe obraz, puțin facial, ce dracu'? Puțin lichid ar putea să îi ajungă în colțul unui ochi. Bună. Să-i pregătească ochii pentru lacrimile ce vor veni.

Telefonul din buzunarul pantalonilor, lipit de coapsă, a scos un bâzâit. Hans-Peter l-a mișcat până ce vibrația i-a produs plăcere. S-a uitat la mesajul trimis de Felix și s-a simțit și mai bine. Mesajul spunea:

> *Am primit. L-am făcut să renunțe la aprobare pentru zece mii și cu promisiunea că va mai primi ceva bun. Aprobarea noastră se eliberează mâine. Acum putem intra*!

Întins pe covor, sub masa de biliard acoperită, Hans-Peter a tastat câteva mesaje cu ceea ce el numea degetul lui din zinc[10]. Unghia degetului lui arătător era strâmbă din cauza aceleiași afecțiuni care îl făcea să nu aibă deloc păr. Învățase despre degetul de zinc înainte să fie exmatriculat din facultatea de medicină pe motive care țineau de moralitate. Din fericire, tatăl lui fusese prea bătrân ca să îi administreze o bătaie pentru acel eșec. Unghia era ascuțită și folositoare pentru a-și curăța pasajele nazale lipsite de păr, care erau sensibile la mucegaiuri, la spori și la polenul amarantului spinos și al rapiței.

•

Cari Mora s-a trezit în întuneric și nu și-a dat seama de ce. Reflexul ei de trezire era să asculte sunetele prevestitoare ale pădurii. Apoi și-a revenit și, fără să își miște capul, s-a uitat prin dormitorul spațios. Toate luminițele de veghe erau aprinse – aparatul de cablu TV, termostatul, ceasul – însă lumina alarmei era verde în loc să fie roșie.

Un țiuit slab o trezise când cineva dezarmase alarma de la parter. Apoi lumina alarmei a clipit,

semn că ceva trecea prin dreptul unui senzor de mișcare din foaierul de la parter.

Cari Mora a tras pe ea o haină de casă și a scos bâta de baseball de sub pat. În buzunare avea telefonul și spray-ul de alungat urși. S-a dus pe hol și a strigat spre baza scării în spirală:

— Cine e acolo? Fă bine și spune ceva.

Niciun sunet vreme de cincisprezece secunde. Apoi o voce venind de jos:

— Felix.

Cari a dat ochii peste cap și a scos un șuierat printre dinți.

A aprins luminile și a coborât scara. A luat bâta cu ea.

Felix stătea la poalele scării, sub un manechin de recuzită, raptorul spațial cu dinți mari din *Planet Zorn.*

Felix nu părea să fie beat. Nu avea nicio armă în mână. Deși era în casă, avea încă șapca pe cap.

Cari s-a oprit la câțiva pași după ce a ieșit din dormitor. Nu a simțit ochii lui porcini îndreptați asupra ei. Asta era bine.

— Altă dată să mă anunți când vii aici noaptea, a spus ea.

— Am închiriat cuiva în ultima clipă, a spus Felix. Oameni de film. Plătesc bine. Vor să rămâi și tu, pentru că știi rostul pe aici, și poate și să gătești, încă nu știu. Ți-am făcut rost și de o slujbă la ei. Ar trebui să-mi mulțumești. Și să-mi dai ceva când o să te plătească regește, cum plătesc ăștia cu filmele.

— Ce fel de film?

— Nu știu. Nu-mi pasă.

— Și-mi aduci știrea asta la cinci dimineața?

— Dacă sunt dispuși să plătească, ei decid ce și cum, a spus Felix. Vor să ajungă aici înainte de crăpatul zorilor.

— Felix, ascultă. Dacă e vorba de porno, știi ce părere am. Plec dacă e vorba de așa ceva.

După ce districtul Los Angeles adoptase Măsura B, impunând folosirea prezervativului pe ecran, limitând astfel libertatea de exprimare, multe studiouri care produceau filme porno se mutau în Miami.

Mai avusese dispute cu Felix pe tema asta.

— Nu-i vorba de filme porcoase. E ceva în genul emisiunilor reality. Au nevoie de legături la curent de 220 de volți și extinctoare. Știi unde se găsesc chestiile de genul ăsta, nu-i așa?

Felix a scos din buzunarul hainei o autorizație de filmare mototolită, emisă de primăria din Miami Beach, și i-a cerut lui Cari să îi aducă niște bandă adezivă.

După un sfert de oră, Cari a auzit o ambarcațiune pătrunzând în Golful Biscayne.

— Lasă luminile de la doc stinse, a spus Felix.

•

În viața publică, Hans-Peter Schneider este extrem de curat mai tot timpul și cunoștințele lui întâmplătoare găsesc că miroase bine. Dar în bucătărie, când i-a strâns mâna, Cari a surprins un damf de pucioasă emanat de el. Ca mirosul unui sat în flăcări, cu oamenii arși în case.

Hans-Peter a remarcat palma ei fermă și plăcută și a arborat un zâmbet de lup.

— Vorbim în engleză sau în spaniolă?

— Cum dorești.

Ca și pisălogii, monștrii își dau seama când sunt recunoscuți. Hans-Peter era obișnuit cu reacțiile de dezgust și teamă pe care le stârnea purtarea lui. În ocazii speciale, reacția era precum o rugă agonizantă pentru a muri cât mai rapid. Unii oameni reacționau la el mai repede decât alții.

Cari s-a mulțumit să se uite la Hans-Peter. Nu a clipit. Pupilele negre ale ochilor ei sugerau inteligența.

Hans-Peter a încercat să își descopere fața în reflexia din ochii ei, dar, lucru dezamăgitor, nu s-a văzut. *Ce splendoare*! *Și nu cred că știe asta.*

Un moment de reverie, cât să facă un mic cuplet: *În apa-ntunecată a ochilor tăi nu-mi văd reflectarea/ Greu fi-vei de frânt, dar frântă-mi vei spori-ncântarea*! O să-l compună și în germană, pe o scurtă melodie, dar când își va găsi timp. Va folosi „hörig” pentru „frântă”, care înseamnă mai mult decât „sclavă”. Va folosi melodia de la „Cârnați și sfeclă”. Îl va cânta sub duș. Poate chiar ei, dacă se va întâmpla să fie în recuperare, cerșind să fie curată.

Însă deocamdată avea nevoie de bunăvoința ei. Era momentul să joace teatru.

— Lucrezi aici de multă vreme. Felix mi-a spus că ești harnică și cunoști bine casa.

— Mă ocup de ea de cinci ani, când și când. Am ajutat și la câteva reparații.

— Piscina casei are pierderi?

— Nu, e în stare perfectă. Se poate și răci, după dorință. Alimentarea piscinei este pe un contor separat, cu întrerupătorul de circuit fixat pe peretele grădinii.

Aflat într-un colț, Bobby Joe, omul lui Hans-Peter, se holba la Cari. Chiar și în culturile în care privitul direct nu este semn de nepolitețe, căutătura lui Bobby Joe ar fi fost socotită agresivă. Avea ochi galbeni spre oranj, ca aceia ai anumitor țestoase. Hans-Peter i-a făcut semn să se apropie.

Dar Bobby Joe s-a oprit prea aproape de Cari.

Ea a citit tatuajul „*La naiba cu toate*!” scris cu litere cursive pe o parte a gâtului, sub linia fostei tunsori de pușcărie. Pe degete avea scris: IUBIRE și URĂ. în palmă avea scris MANUELA. Capătul curelușei de la șapca lui atârna prea mult, iar asta din cauza micimii țestei sale. Amintirea a ceva rău a străfulgerat-o pe Cari, apoi a dispărut.

— Bobby Joe, deocamdată pune lucrurile grele în cabana de lângă piscină, a spus Hans-Peter.

Când a trecut prin spatele lui Cari, Bobby a atins-o cu dosul mâinii pe fese. Ea a dus mâna la

crucea răsturnată a Sfântului Petru care îi atârna la gât de lanțul cu mărgele.

— Rețeaua electrică și apa funcționează în toată casa? a întrebat-o Hans-Peter.

— Da, i-a răspuns Cari.

— Există curent la 220 de volți?

— Da. În spălătorie și în spatele aragazului din bucătărie. În garaj este un încărcător pentru mașinuța de golf, care are o ieșire pentru 220 de volți și două prelungitoare agățate deasupra ei. Să-l folosiți pe cel roșu, nu pe cel negru. Cineva a tăiat tija de împământare de la cel negru. Are alături două întrerupătoare de 20 de amperi. În cabana de lângă piscină e tot ce ține de întreruperea alimentării cu energie electrică.

— Ai planul casei?

— Există desene ale arhitectului și o diagramă a sistemului electric în bibliotecă, în dulapul de la parter.

— Alarma e conectată la un sediu central sau la poliție?

— Nu, e doar manuală, cu o sirenă spre stradă. Patru zone, uși și senzori de mișcare.

— În casă există alimente?

— Nu. O să mâncați aici?

— Da. Unii dintre noi.

— O să dormiți aici?

— Până ne terminăm treaba. Unii dintre noi vom dormi și vom mânca aici.

— Există camionete care vând mâncare. Aprovizionează șantierele de construcții de pe stradă. Mâncarea e destul de bună. Mai ales la începutul săptămânii. O să le auziți claxoanele. Cel mai mult îmi place mâncarea de la Comidas Distinguidas, dar și cea de la Salazar Brothers e bună. Ultima echipă de filmare i-a folosit pe ei. Pe laturile camionetei scrie „Mâncare caldă”. Am numărul lor de telefon dacă vreți aprovizionare de la ei.

— Vreau să gătești tu, a spus Hans-Peter. Poți aduce alimente ca să gătești o masă bună pe zi? Nu va trebui să ne servești, doar să pregătești totul ca bufet. Plătesc bine.

Cari avea nevoie de bani. Era foarte iute în bucătărie, așa cum sunt femeile care o duc greu și muncesc în casele celor bogați din Miami.

— Pot face asta. O să gătesc.

Cari lucrase pentru echipe de constructori. În adolescență, când gătea începând de la miezul nopții și servea mâncare din camionete purtând blugi tăiați, dulgherii roiau, iar afacerea mergea de minune. Știa din propria experiență că bărbații care au slujbe solicitante din punct de vedere fizic sunt bine intenționați și chiar curtenitori. Sunt flămânzi aproape după orice.

Însă se uita la echipa de trei bărbați a lui Hans-Peter și nu îi plăcea cum arătau. Foști deținuți cu tatuaje de închisoare, realizate cu cerneală făcută din cenușă de chibrituri și o periuță electrică de dinți. Aceștia tocmai cărau un perforator magnetic greu și două ciocane pneumatice în cabana de lângă piscină, împreună cu o cameră de filmat.

Femeile care lucrează cu muncitori știu care este regula empirică într-un loc izolat – se aplică la fel de bine în junglă, ca și acolo: un grup mai mare înseamnă siguranță. De cele mai multe ori, dacă în echipă există mai mult de doi bărbați, purtarea civilizată prevalează; nu se vor lua de o femeie decât dacă sunt beți. Dar asta nu se aplica la echipa pe care o vedea. Toți trei s-au holbat la ea când l-a condus pe Hans-Peter la contoarele electrice montate în coridorul îngust dintre gardul viu înalt și zidul care mărginea proprietatea. Putea să le simtă gândurile: *O facem poștă, o facem poștă.* Cari a devenit conștientă de prezența lui Hans-Peter, care mergea în spatele ei, chiar mai mult decât de privirile lor insistente.

Când au ajuns în spatele gardului viu, Hans-Peter s-a întors cu fața spre ea. Privind drept spre

ea și zâmbind, semăna cu o nevăstuică albă.

— Felix a spus că a schimbat patru menajere înainte de a te găsi pe tine. Celelalte se temeau de casa asta, de toate chestiile ciudate de aici. Pe tine nu te sperie? M-ar interesa să aflu motivul.

Instinctul i-a spus să nu intre în jocul lui și să nu-i răspundă. Cari a ridicat din umeri.

— Trebuie să plătești alimentele în avans.

— O să rambursez prețul lor, a spus el.

— Am nevoie de bani în avans. Serios.

— Ești o persoană serioasă. Îmi pare că ești din Columbia – cu atât mai atrăgătoare ca spanioloaică. Cum de-ai ajuns să locuiești în Statele Unite, cei de la Imigrări au acceptat criteriul „temerii credibile”[11]?

— Cred că două sute cincizeci de dolari acoperă cheltuielile pentru alimente, a spus Cari.

— Teamă credibilă, a spus Hans-Peter. Îi plăceau trăsăturile feței ei, și s-a gândit cum ar fi fost ele afectate de durere. Lucrurile din casă, obiectele de recuzită din filme horror nu te sperie, Cari. De ce asta? Le vezi ca rodul imaginației unor șobolani de mall pentru a-i băga în sperieți pe alții ca ei? Înțelegi asta, nu, Cari? Știi care e diferența. Ești mai aproape de veracitate – știi ce înseamnă veracitate? *Las verdades, la realidad*? Cum de-ai învățat să faci deosebirea? Unde ai văzut ceva cu adevărat înspăimântător?

— *Chuletas*[12] bune se găsesc la Publix, și trebuie să cumpăr câteva siguranțe, a spus Cari, după care l-a lăsat sub pânzele de păianjen din spatele gardului viu.

— *Chuletas* bune se găsesc la Publix, a spus Hans-Peter către sine, cu glasul lui Cari.

Avea un talent uimitor de a imita voci.

Rămași singuri, Cari spuse către Felix:

— Felix, eu nu rămân aici peste noapte.

— Bine, dar asigurarea contra incendiului…, a început el.

— Atunci rămâi tu aici. Te sfătuiesc să dormi pe spate. Eu doar o să vă gătesc.

— Cari, ți-am spus că…

— Și eu îți spun asta. Dacă rămân aici, se va întâmpla ceva stupid. N-o să-ți placă ce se va întâmpla după aceea, și nici lor.

CAPITOLUL CINCI

— Don Ernesto vrea să știe ce se petrece la fosta casă a lui Pablo, a spus căpitanul Marco. Când putem să vedem?

La lăsatul serii, Marco stătea cu alți doi bărbați într-un șopron deschis din portul pentru ambarcațiuni de agrement. O adiere de vânt a făcut să fluture drapelele cargourilor amarate de-a lungul râului Miami. Copastia navei căpitanului Marco scotea scârțâituri frecându-se de un doc plin cu cuști pentru prins crabi.

— Pot să ajung acolo odată cu grădinarii, la ora șapte dimineața, asta în cazul în care camioneta lui Claudio o să pornească, a spus Benito. Potrivit contractului, trebuie să ne permită accesul ca să tăiem crengile moarte și să tundem iarba.

Benito era bătrân și avea fața ridată. Ochii îi erau sclipitori. Cu degetele groase ca niște banane, și-a rulat o țigară perfectă din tutun Bugler, i-a răsucit capătul și i-a dat foc cu un chibrit gros, pe care l-a aprins frecându-l de unghia degetului mare.

— Jesús Villarreal zice că aurul e acolo, în casă, a spus căpitanul Marco. El l-a adus cu nava lui pentru Pablo în 1989. Don Ernesto spune că echipa de filmare aflată acum în casă e o vrăjeală și că oamenii aceia sapă dedesubtul ei.

— Jesús a fost bun pe vas, a spus Benito. Am crezut că a murit odată cu Pablo. Am crezut că toți am murit, în afară de mine, și iată-mă.

— Tu ești mult prea rău ca să mori, a spus Antonio, și i-a turnat bătrânului băutură dintr-o sticlă aflată pe masă.

Antonio avea douăzeci și șapte de ani și arăta în formă în tricoul de la firma care asigura servicii pentru piscine.

Cei trei bărbați din șopron stăteau cu ochii pe casa din Miami în numele mentorului lor din

Cartagena, asta ca ocupație suplimentară. Toți aveau același tatuaj, dar plasat în locuri diferite. Tatuajul reprezenta un clopot atârnând dintr-un cârlig de pescuit.

Dinspre un restaurant aflat în josul râului a ajuns până la ei un zvon de muzică.

— Cine sapă sub casă? a întrebat Antonio.

— Hans-Peter Schneider și oamenii lui, a spus Marco.

— L-am văzut pe acest Hans-Peter Schneider, a spus Benito. Voi l-ați văzut vreodată? Imediat ce-ți pică ochii pe el, te cuprinde tristețea gândindu-te că ar putea fi bolnav. După ce-l cunoști, arată ca o sulă care poartă ochelari.

— E din Paraguay, a precizat Marco. Se spune că e un tip foarte dur.

— Așa crede și el, a spus Benito, punând cutia cu tutun înapoi într-un buzunar al salopetei. L-am văzut împușcând un om în fund pentru că trândăvea în perioada în care săpa la casa lui Pablo din apropiere de Bogota, când căuta banii. E nebun de legat.

— Hans-Peter Schneider are afaceri aici, a spus Antonio. Apare și dispare – are vreo două bordeluri în Miami, motelul Roach și celălalt aproape de aeroport, plus o dugheană pentru show-uri erotice transmise online. Punctul lui forte, a avut două baruri pentru perverși – Low Gravy și încă unul, numit Congress. Oficiul pentru Imigrări și Control Vamal a descoperit că acolo se serveau dejunuri englezești[13] la etaj, de aceea autoritățile i-au revocat licența pentru băuturi alcoolice. Cei de la Imigrări au încercat să-l deporteze pentru trafic de fete și băieți. Acum nu mai are nimic pe numele lui. Ca și cum n-ar mai exista. Dar apare și dispare, și colectează banii.

Antonio pescuia deseori cu tineri polițiști, și astfel afla diverse chestii. Dădu peste cap ce mai avea în pahar.

— Mâine, după ora opt, o să mă ocup de piscina aia. Pierde apă și pot trage de timp cât rezolv chestia.

— Ce e cu administratorul, agentul casei, tot Felix e? a întrebat căpitanul Marco.

Benito dădu aprobator din cap.

— Felix e un căcăcios. Munca lui e plătită cu 550 de dolari, plus impozitele. Ce vă spune asta? Partea bună e că nu bagă în seamă prea multe lucruri. Însă tânăra doamnă din casă e foarte drăguță. Chiar nemaipomenit de drăguță.

— Nu greșești defel, a spus Antonio.

— N-ar trebui să stea acolo peste noapte cu Hans-Peter Schneider.

— Am vorbit cu ea la telefon și nu rămâne acolo, a spus Antonio.

— Mare păcat că Schneider a văzut-o, a zis Benito.

— Du-te acolo mâine, a spus căpitanul Marco. O să aduc vasul spre golf în jur de ora nouă cu echipa mea și o să ne ocupăm de cuștile pentru crabi. O să încurcăm un cablu și o să mai rămânem o vreme acolo. Benito, dacă apare vreo problemă, îți scoți pălăria și-ți faci vânt cu ea. Dacă o să ai brațele ridicate, dă-ți pălăria jos ca din întâmplare. Dacă va fi nevoie, vom sosi într-o clipită – când auzi motorul bagă capul la cutie. Fără eroisme, Don Ernesto vrea doar să știe ce se petrece în casa aceea.

Spre vest, peste Everglades, se înălțaseră nori de furtună. Luminile fulgerelor pulsau deja între nori. Spre est, peisajul orașului Miami sclipea ca un aisberg.

Alături de nava de pescuit crabi, o femelă de lamantin a ieșit la suprafață pentru a respira; a scos un șuierat. Apoi a ascultat respirația slabă a puiului de lângă ea. Satisfăcută, mama s-a scufundat și a dispărut în adâncuri.

CAPITOLUL ȘASE

Benito a ajuns devreme la casa mare din Golful Biscayne, împreună cu grădinarii angajați. Pe la mijlocul dimineții, tocmai tăia buruienile de lângă digul de protecție, când a auzit apropiindu-se un vas care plimba turiști. Bătrânul a aruncat o privire spre terasa de la etaj. Smardoiul Umberto, îmbrăcat cu un tricou negru care îi scotea mușchii în evidență, auzise și el același lucru. Tocmai târa o cameră de filmare prăfuită spre terasă.

Benito a văzut amortizorul armei semiautomate AR-15 a lui Umberto apărând cu vreo cinci centimetri deasupra balustradei. Bătrânul grădinar a clătinat din cap. „Ce neglijență din parte tinerilor ăstora. Ba nu, ăsta-i gândul unui bătrân. Nu tinerețea lui Umberto e de acuzat, ci prostia lui, de care n-o să se lecuiască”.

— Ia și reflectorul cu tine, a strigat Felix spre Umberto, stând pe un scaun înăuntru, unde funcționa aerul condiționat.

Felix purta o pălărie Panama de 550 de dolari la care se adăugau taxele, fabricată chiar în Ecuador.

Apa de un verde-cenușiu a Golfului Biscayne se întindea sub cerul înnorat, iar dincolo de el se înălțau clădirile-turn din centrul orașului, la șase kilometri și jumătate dincolo de apă față de casa din Miami Beach.

Vaporul cu turiști se afla încă la trei case depărtare, aproape de țărm, venind pe Millionaire's Row și profitând de flux. Era o navă cu fundul plat, având partea superioară neacoperită, iar din difuzoarele de la bord se revărsa o melodie pop. Ghidul fusese cândva animator la un parc de distracții. Vocea lui amplificată era reflectată de zidurile caselor impunătoare de pe țărm, multe dintre ele cu obloanele trase pe perioada verii.

— În stânga noastră, casa mogulului din domeniul muzicii, Greenie Pardee. Dacă priviți cu

atenție puteți vedea razele soarelui reflectându-se de pe peretele de discuri de aur care îi împodobesc biroul.

Vasul de agrement ajunsese acum aproape în dreptul lui Benito, care putea distinge fețele palide ale turiștilor aliniați lângă balustradă.

Ghidul a pus muzică din filmul *Scarface*, peste care s-a suprapus vocea lui:

— Iar acum, o treabă mai sumbră, în stânga noastră vedeți copertinele verzi și zdrențuite, conul de vânt decolorat și heliportul cotropit de bălării – aceea este casa care a aparținut cândva lui Pablo Escobar, regele drogurilor, asasin, miliardar, ucis de poliție pe acoperișul unei clădiri din Columbia. Acum nu locuiește nimeni în ea. Casa e închiriată ocazional pentru filmări, până când o va cumpăra cineva. Priviți! Suntem norocoși! Se pare că se toarnă un film chiar azi! Vede cineva vreo vedetă?

Ghidul a fluturat mâna spre Benito. Acesta a ridicat o mână și a fluturat-o solemn. Turiștii și-au dat seama că bătrânul nu era o vedetă. Puțini i-au răspuns la salut.

Ceva mai în larg, pe apa verde, plată, vasul de pescuit crabi al căpitanului Marco manevra o cușcă, iar motorul diesel, turat, acoperea când și când vocea ghidului.

Pe terasă, Umberto a deșurubat o piuliță de pe aparatul de filmat, apoi a strâns-o la loc.

— Scoate capacul obiectivului, a spus Felix, aflat pe scaun, la răcoare. Fii convingător.

Felix, cu ochelari de soare de două sute de dolari.

— Dacă doriți, puteți cumpăra casa Escobar, a spus ghidul în timp ce vaporul trecea prin dreptul ei. Nu aveți nevoie decât de douăzeci și șapte de milioane de dolari. Așa, la patru case de aici ajungem la căminul ca un palat al celui mai mare pornograf, Leslie Mullens. *Around the World in Eighty Ways*[14] vă spune ceva? Și, ca o ironie, vecinul lui este Alton Fleet, prezentator de

emisiuni evanghelice și vindecător prin credință, ai cărui enoriași se numără cu milioanele în toată țara, toți fascinați de slujbele de vindecare transmise de la Catedrala Palmierilor.

Ambarcațiunea și-a continuat drumul, ducând cu sine vocea metalică a ghidului.

Un perforator pneumatic a făcut casa Escobar să se cutremure. Din terasă s-a ridicat praf. Șopârlele s-au refugiat în crăpături.

Bătrânul Benito a sperat să o vadă pe Cari Mora ieșind afară. Ar fi fost o plăcere să o admire, să îi audă glasul.

Din apa piscinei se ridicau la suprafață bule, semn că Antonio, în costum de scufundător, căuta fisura. Prezența lui l-a încurajat pe Benito să creadă că fata va ieși afară. Și, bineînțeles, peste câteva minute ea a apărut purtând o salopetă largă de spital.

Caridad Mora avea în mâini două pahare aburite cu ceai rece de mentă – a, DA! – îi aducea unul lui. A simțit mirosul ei aromat și menta din ceai. Și-a ridicat pălăria. A simțit și mirosul pălăriei, așa că s-a grăbit să și-o pună înapoi pe cap.

— Bună, *señor* Benito, a spus ea.

— *Mil gracias, señorita Cari.* E o plăcere să te văd azi, ca întotdeauna.

„E ușor de văzut de ce verișoara lui Cari a câștigat concursul de frumusețe de Miss Hawaiian Tropic. Și asta chiar la Clubul Nicky Beach, a gândit Benito. Și Cari ar fi putut participa și ar fi câștigat cu ușurință dacă n-ar fi avut acele cicatrici pe brațe. Adevărat, sunt doar niște linii șerpuite pe pielea ei aurie-cafenie. Cicatricile arată mai degrabă exotic, n-o desfigurează. Ca niște picturi rupestre cu șerpi unduitori. Experiența ne decorează”.

Cari i-a zâmbit; Benito a simțit că ea îl vedea drept un bărbat adevărat. Îl făcea să rămână fără răsuflare, ca o dușcă de rom tare, ca un fum tras

din Two-Toke Sour Diesel[15]. La fel ca Lupe a lui, acum patruzeci de ani.

Benito s-a uitat direct în ochii ei.

— Cari.

— Da, *mi señor.*

— Trebuie să fii foarte atentă la oamenii ăștia.

Ea i-a răspuns la privire.

— Știu. Îți mulțumesc, *señor* Benito.

Cari s-a oprit lângă piscină și a urmărit șirul de bule. Și-a scos un pantof și și-a lăsat piciorul pe capul lui Antonio, care era scufundat. Acesta a apărut la suprafață pufnind mai mult decât era nevoie. Antonio, cu tricoul de serviciu și cu un cercel cu o cruce gotică de culoare neagră în urechea stângă.

Cari a lăsat paharul cu ceai pe dalele de lângă piscină.

Antonio și-a scos masca și i-a zâmbit.

— *Gracias, guapa*[16]! Hei, vreau să vorbesc cu tine! Ia ghici? Am bilete la show-ul Juanes de la Hard Rock! Locuri pe cinste! Dacă ar fi mai aproape de scenă, ar cădea de pe scenă uitându-se la tine. Cină și spectacol, ce părere ai?

Ea începuse să clatine din cap chiar înainte ca el să termine.

— Nu, Antonio. O mulțime de fete ar fi încântate să meargă acolo cu tine. Nu pot.

— De ce nu?

— Pentru că ai o soție, de aceea.

— Scumpo, nu e chiar așa. E doar ca să primească viza. Noi nici măcar n-am…

— O soție rămâne soție, Antonio. Mulțumesc, dar nu.

Sub privirea avidă a lui Antonio, Cari s-a întors în casă.

— *Gracias* pentru ceai, *guapa,* a spus el.

— Fii politicos, Antonio, a strigat Benito de la depărtare. Zâmbea. Pentru tine e *princesa guapa*!

— *Discúlpeme*[17]! *Gracias, princesa guapa*! a strigat Antonio după ea.

Cari a râs, dar nu a privit peste umăr spre el.

Benito a luat o gură mare din ceai, apoi a așezat paharul pe digul de protecție. „A fost foarte răcoritor. Și ceaiul e bun”.

Dincolo de el, în mijlocul piscinei se afla o copie din ghips după *Victoria din Samothrace*[18], fără cap, cu aripile desfăcute. Un proprietar anterior crezuse că Escobar o cumpărase de la Muzeul Luvru.

Gânditor, Benito s-a uitat la *Victoria. Mă-ntreb dacă și-a pierdut visul de a zbura odată cu capul, ori dacă încă îl văd în aburii de căldură deasupra gâtului ca un ciot, ori poate că el este încă în inima ei, acolo unde ne păstrăm visurile. Probabil că ăsta-i un gând de bătrân, gând pe care ar trebui să-l evit. Mă-ntreb, Cari mai poate păstra visuri în inima ei după câte a văzut? Și eu am văzut multe. Sper că inima ei e mai sus decât a mea.*

La mijlocul după-amiezii, un Uber a adus-o pe Cari Mora pe aleea pentru mașini, împreună cu multe provizii. Șoferul a ajutat-o să descarce o mulțime de sacoșe și le-a așezat pe peluză. Benito și-a lăsat imediat săpăliga și a luat patru dintre ele care i s-au părut mai grele.

— Mulțumesc, *señor* Benito, a spus ea.

Au intrat împreună pe ușa laterală a casei, ajungând în solarul în care, într-o colivie, se afla un papagal Cacadu mare. Pentru a atrage atenția asupra ei, pasărea stătea cu capul în jos pe stinghie și trăgea cu ciocul de pagina de ziar pentru a împrăștia semințe și coji pe podea.

Benito și Cari au dus alimentele în bucătărie. Era gălăgie acolo, iar zgomotul răzbătea de dedesubt, unde se foloseau unelte de forță. Un cablu de alimentare de culoare roșie șerpuia din spălătorie și mergea pe ușa care dădea spre subsol și sub scară. Un alt cablu era conectat la priza din spatele mașinii de gătit. Benito voia să vadă ce se petrecea în subsol. Lângă peretele bucătăriei se

aflau câteva butelii cu acetilenă, așteptând să fie transportate jos. A pus cele patru sacoșe pe blat și a dat să se apropie de ușă ca să se uite în subsol, când Umberto a apărut pe scară și a intrat în bucătărie.

— Ce dracu' cauți aici? l-a întrebat el pe Benito.

— Am adus sacoșele, a spus Benito.

— Ieși dracului afară. Nimeni nu are voie să intre în casă. Apoi, către Cari: Ți-am spus asta. Nimeni în casă.

— Am adus proviziile, a spus Benito. Și nu mai vorbi urât în fața unei doamne. Puteai să aduci tu sacoșele în casă, asta dacă le poți ridica.

Nu era cel mai inteligent lucru să vorbească astfel. Câteodată, bătrânilor nu le pasă cât de ridicol e ceva dacă se simt bine pe moment. Benito a vârât mâna în buzunarul de la piept al salopetei. Umberto nu putea să-și dea seama ce avea Benito sub salopetă. În realitate, Benito avea imediat sub stern un pistol Colt 1911A1, calibrul .45, transformat într-un Rowland .046, dăruit lui de nepotul lui iubit, care spărgea cu el pepeni în poligon. Benito îl purta armat și cu piedica pusă.

Lui Umberto i s-a părut că fața bătrânului sugera puțină nebunie.

— Nimeni nu are voie să intre în casă, a repetat Umberto. Ea ar putea fi concediată pentru că te-a lăsat înăuntru. Vrei să-i spun șefului?

Cari s-a întors spre Benito.

— Mulțumesc, *mi señor,* a spus ea. E de ajuns. Te rog, mă descurc singură în continuare.

— Iartă-mă, i-a spus Benito lui Umberto în față și a ieșit din bucătărie.

Un banc mare de *Caranx hippos*[19] a apărut spre sfârșitul după-amiezii, scoțând un vuiet ca de tren, vânând barbuni de-a lungul digului de protecție, unde Benito plivea buruienile cu săpăliga. Benito a simțit mirosul lor și s-a aplecat peste digul înalt până la brâu ca să vadă trecând în viteză prădătorii puternici, ale căror cozi ca niște furculițe luceau, și

pești mici și bucăți din ei zburând prin aer, lăsând un miros de urină uleioasă care se înălța din apă în urma lor. *Ca și noi, a gândit el. Ucid și înfulecă.*

Prin tălpile pantofilor a simțit duduiturile perforatorului cu care se lucra în subsolul casei.

Apoi, terenul care vibra în apropiere de digul de protecție a cedat sub loviturile săpăligii, iar pământul a căzut cu un plescăit în gaura apărută. S-a uitat la groapa proaspăt surpată din peluza de lângă dig. Era mare cât pălăria lui. La câțiva metri sub peluză a văzut sclipirea slabă a apei întunecate, ridicându-se și coborând în subsolul întunecat, în interiorul digului. S-a retras pe marginea din beton a terasei. A auzit apa gâlgâind, mișcându-se cu un sunet ca de supt sub dig. Groapa răsufla odată cu valurile, exalând o duhoare de carne intrată în putrefacție.

Benito a ridicat ochii spre terasa înaltă. Stând cu spatele spre grădină, Felix îi făcea morală lui Umberto. Benito a scos telefonul mobil dintr-un buzunar al salopetei și a pornit lumina. Agil pentru un bărbat atât de bătrân, a vârât mâna în groapă și, întorcând capul într-o parte ca să evite mirosul, a făcut două fotografii cu flash-ul spațiului pe care nu îl putea vedea.

Felix încă vorbea pe balcon.

Benito a scos un șuierat spre Antonio, care era în piscină. Antonio a lăsat imediat ceaiul și a ieșit din apă. S-a dus cu Benito în spatele magaziei de lângă piscină, unde erau stivuite dale și țigle de rezervă.

— Să luăm o dală și s-o punem deasupra gropii, după care ne apucăm din nou de treabă, a spus Benito.

— Îl anunți pe Marco? a întrebat Antonio.

S-a uitat direct dincolo de golf, unde se afla vasul de pescuit crabi. Echipajul desfăcuse un butoi cu momeală, iar pescărușii și un pelican urmăreau vasul.

Benito și Antonio au cărat dala mare și au acoperit groapa.

— Rămâi pe terasă, nu călca pe iarbă, pentru că s-ar putea surpa în continuare, l-a sfătuit Benito. Acum ar trebui să te-ntorci în piscină.

Bătrânul grădinar a luat un ghiveci cu o plantă, pe care l-a așezat peste dală. Tocmai grebla pământ în jurul lui, când l-a auzit pe Felix, apărut în spatele lui.

— Ce naiba faci? a întrebat Felix.

— Acopăr o groapă. O să aducem niște pământ și…

— Vreau să văd. Dă astea la o parte.

Groapa era plină de rădăcini.

— Drace, a făcut Felix. Și-a scos telefonul. Adu-mi o pernă din cabana de lângă piscină. Grăbește-te.

Îngenunchind pe pernă pentru a-și păstra curați pantalonii din pânză, Felix a băgat telefonul în groapă și a făcut o fotografie folosind flash-ul.

— Acoperă la loc și pune ghiveciul pe dală, a spus el.

— Așa cum a fost înainte? a întrebat Benito.

Felix a vârât telefonul într-un buzunar al pantalonilor și a scos din alt buzunar un accesoriu scump, un pumnal cu lamă cu arc, ornamentat, pe care dăduse patru sute de dolari. A scos lama și și-a curățat o unghie. A ținut pumnalul cu lama în sus și, privindu-l pe Benito, a strâns lama în mâner. Cu cealaltă mână i-a întins lui Benito o bancnotă de o sută de dolari, împăturită.

— *Silencio sobre este, viejo. Me entiende*?[20]

Benito l-a privit direct. A așteptat o clipă înainte de a lua bancnota, pe care a strivit-o în pumn.

— *Claro, señor.*

— Du-te în grădina din față și ajută-i pe cei de acolo.

Antonio scotea niște colorant trasor din geanta aflată alături de piscină, când Felix zise:

— Împachetează-ți porcăriile, ai terminat pe ziua de azi.

— Dar încă n-am descoperit fisura.

— Strânge-ți lucrurile și cară-te. Te chem eu când o să vreau.

Antonio a așteptat până când Felix s-a îndepărtat, după care și-a scos labele de înot. Pe laba piciorului avea un tatuaj, un clopot suspendat de un cârlig de pescuit, împreună cu grupa lui sanguină. Și-a tras repede pantofii în picioare.

În casă, Cari a lăsat Cacaduul mare, de culoare albă, să iasă din colivie. Tocmai stătea pe încheietura unei mâini, uitându-se atent la cerceii ei, când a auzit soneria. Încă având papagalul pe mână, a trecut pe lângă mobilierul acoperit și pe lângă un tonomat aflat alături de intrare. Antonio aștepta la ușă. S-a uitat precipitat în jur.

— Ascultă, Cari. Trebuie să pleci de aici. Acum rămâi înăuntru. Să nu faci nimic. Fă pe proasta până când te alungă, m-auzi? Dacă nu te concediază până la sfârșitul zilei, ia pasărea asta acasă cu tine. Spune-le că praful îi face rău. Dă-te bolnavă de gripă și nu te mai întoarce.

— Atinge-l, *mamacita*! a spus pasărea.

În mare grabă, Felix a apărut pe după colțul casei.

— Ți-am spus să-ți miști curu’ de aici, așa că mișcă-te.

Antonio a decis să-l înfrunte.

— Cu gura aia îți săruți mama?

— Dispari, a spus Felix, îndepărtându-se și făcându-și de lucru cu telefonul.

Camioneta de la firma de servicii pentru piscine a lui Antonio era parcată alături de furgoneta echipei de grădinari. Trei grădinari stivuiau frunze de palmier, iar al patrulea trecea cu o motocoasă de-a lungul aleii lungi pentru mașini. În timp ce punea ultimele piese de echipament în camionetă, Antonio a văzut-o pe Cari stând în cadrul ușii din

față a casei. Încă avea pasărea pe mână. I-a zâmbit și i-a făcut semn de la revedere.

Aflat în spatele casei, Felix a tastat un număr pe telefon.

CAPITOLUL ȘAPTE

Când au sosit în camioneta lui Bobby Joe la casa lui Escobar, Hans-Peter Schneider și Bobby Joe cel cu ochi gălbui au găsit aleea pentru mașini blocată de furgoneta grădinarilor. Bobby Joe l-a dus pe Hans-Peter peste peluză și straturi de flori până la ușa din față.

Camioneta lui Bobby Joe era dotată cu o instalație de ridicat, o bară de protecție la rostogolire din plastic cromat și o pereche de testicule din cauciuc atârnând sub bara de protecție din spate. Pe autocolantul lipit pe bara din spate scria: DACĂ AȘ FI ȘTIUT, AȘ FI CULES SINGUR BUMBACUL.

Felix a ieșit în întâmpinarea lor. Și-a scos grăbit pălăria.

— *Patrón,* a spus Felix.

— Cine a făcut descoperirea?

Schneider se îndrepta deja către grădina dinspre ocean. Purta îmbrăcăminte din bumbac pentru a se feri de arșiță și sandale din piele neagră, ca să se asorteze curelei de la ceasul de mână.

— Bătrânul care a tăiat buruienile. Felix a făcut semn spre Benito, care, alături de ceilalți grădinari, încărca uneltele în furgonetă. Nu știe nimic, i-am dat eu ceva.

Hans-Peter l-a privit o clipă pe Benito.

— Arată-mi groapa, a spus el.

Ajunși la groapa de lângă digul de protecție, Felix și Bobby Joe au dat placa deoparte. Hans-Peter s-a tras înapoi, fluturând o mână ca să alunge duhoarea.

Felix i-a arătat lui Hans-Peter fotografia pe care o făcuse ținând telefonul cât mai jos în groapă. Transferase imaginea pe un iPad.

Apa oceanului pătrunsese pe sub dig și scobise o cavitate sub terasa betonată care se întindea până la casă. Rădăcinile copacilor atârnau în groapă ca

niște candelabre răsucite. Pilonii de susținere, plini de ciripede[21], susțineau terasa de deasupra. La ora aceea, în timpul fluxului, nivelul apei lăsa aproximativ un metru și douăzeci de centimetri de spațiu între apă și tavan. Sub terasă, eroziunea expusese jumătate dintr-o barjă din fier, scufundată, ce fusese folosită cândva, când se construise Miami Beach, pentru transportul de sol și dragare.

La capătul celălalt al peșterii întunecate, abia luminat de flash, fundul acesteia se înălța, creând un fel de plajă. Un obiect cubic, mai mare decât un frigider, se afla la capătul celălalt al peșterii, aproape lipit de fundația casei. Felix a depărtat degetele lipite pe ecranul iPad-ului, mărind imaginea. La marginea apei, alături de cub, se aflau un craniu uman și partea din spate a unui câine.

— În timp ce noi săpam în subsol, oceanul a săpat pentru noi, a spus Hans-Peter Schneider. *Gott mit uns*![22] Ar putea conține o tonă de aur. Cine mai știe despre el?

— Nimeni, *señor.* Ceilalți grădinari erau în curtea din față. Bătrânul e un *bracero*[23] ignorant.

— Poate că tu ești ignorant – ori el e? Nu mai știu să vorbesc. L-am mai văzut pe bășinosul ăla cândva. Adu-l aici. Trimite-i acasă pe ceilalți grădinari. Spune-i ăstuia că avem nevoie de el să ne ajute la ceva. Spune-i că-l ducem noi acasă.

În largul golfului, vasul de pescuit crabi tocmai trăgea cuștile afară din apă, coborând altele cu momeală proaspătă, cei doi marinari aruncând câte o cușcă peste bord la distanță de douăzeci de metri una de alta într-un ritm constant.

În timonerie, căpitanul Marco și-a îndreptat binoclul spre casa Escobar. I-a văzut pe Hans-Peter și pe ceilalți în grădina dinspre ocean, și apoi pe Felix și Bobby Joe aducându-l pe Benito.

— Rodrigo, lasă cuștile, a spus căpitanul Marco. A făcut semn cu bărbia spre țărm. Alarmă,

muchachos. Blocați totul. Intervenim în forță dacă Benito e în primejdie.

Pe terasă, Benito a ajuns față în față cu Hans-Peter.

— Te cunosc, a spus Hans-Peter.

— Bătrânii seamănă mult între ei, *señor.* Eu nu te țin minte de nicăieri.

— Scoate-ți cămașa.

Benito a refuzat. A fost nevoie ca Bobby Joe, Umberto și Felix să îi prindă brațele la spate și să-i lege încheieturile cu două benzi cu arici.

— Scoateți-i cămașa, a spus Hans-Peter.

Felix și Umberto i-au sfâșiat cămașa, scoțându-i-o de sub baretele salopetei. Bobby Joe i-a scotocit buzunarele lui Benito și l-a percheziționat și la piept. L-a pipăit pe Benito pe tatuajul decolorat, încă vizibil pe cușca toracică. Tatuajul înfățișa un clopot prins într-un cârlig de pescuit.

Hans-Peter a dat din cap.

— Școala de hoți Zece Clopote.

— O prostie de-a mea din tinerețe. Doar vedeți că s-a șters.

— Felix, ăsta-i omul lui Don Ernesto, a spus Hans-Peter. Tu l-ai angajat, Felix. Tu și Bobby Joe îl puteți duce la plimbare.

Din vasul de pescuit crabi, căpitanul Marco a văzut cum i s-a smuls cămașa lui Benito și pistolul din mâna lui Bobby Joe. Și-a scos telefonul mobil.

Aflat în camioneta firmei de servicii pentru piscine, la un kilometru și jumătate depărtare de casă, Antonio a răspuns la apel.

— Antonio, un *pendejos*[24] de-al lui Schneider l-a prins pe Benito. Trebuie să-l scoatem de acolo. Mă duc în doc și îl acopăr dacă sare în apă.

— Mă duc după el, a spus Antonio.

Antonio a forjat motorul camionetei vechi. Nu era departe de stația de autobuz în care grădinari osteniți și menajere surmenate așteptau să pornească în călătoria lentă spre casă. Antonio a

coborât. Câțiva dintre cei care așteptau l-au întâmpinat adresându-i-se pe nume.

— *Transporte libre*! a strigat Antonio. *Estoy celebrando*! *Voy a transportar cada uno de ustedes a su casa*![25] Vă duc pe fiecare acasă! Nu *dinero,* fără transfer. *Vengan comingo*! *Vamos a parar en Yumbo Buffet*![26] Plus ce luați acasă! O plimbare gratis până în pragul casei voastre. Și tot ce puteți mânca pe drum! *Todo libre*!

— *Antonio, no manejas borracho*?[27]

— Nu, nu. N-am băut nimic. Vă rog să mă mirosiți. Haideți!

Călătorii din stația de autobuz au urcat în camioneta lui Antonio. Doi în cabină și trei în spate.

— Dar mai întâi trebuie să mai luăm pe cineva, i-a anunțat Antonio.

•

Cari Mora era în casă, la etaj, cu un pachet de șase suluri de hârtie igienică și câteva becuri incandescente. Dormitoarele erau într-o dezordine porcească; pe podeaua băii zăceau prosoape și un exemplar din *Juggs Triple DDD*[28]. Pe singurul pat făcut a găsit câteva reviste cu benzi desenate erotice și cinci componente dintr-o pușcă AK-47[29] împrăștiate pe pătură. Un tub cu lubrifiant se scursese pe cuvertură, alături de două încărcătoare pline, de forma unor banane. A ridicat tubul cu două degete și l-a pus pe comodă. Apoi i-a sunat telefonul. Era Antonio.

— Cari, ascunde-te. Pregătește-te să fugi de acolo. Ăia îl țin pe Benito sub amenințarea armei. Vin după el. Marco vine până în doc.

Apoi a închis.

De la fereastra dormitorului, Cari a privit spre curte. L-a văzut pe Bobby Joe împungându-l pe Benito cu țeava pistolului.

Din câteva mișcări însoțite de declicuri, Cari a fixat țeava pe pușca AK-47.

După ce a împins cocoșul în jos cu degetul mare și l-a ținut deoparte cu ajutorul trăgaciului, percutorul și suportul acestuia au alunecat cu ușurință la locul lor, apoi a montat arcul de recul și apărătoarea de praf. A verificat funcționarea. A introdus un încărcător și un cartuș pe țeavă.

Asamblată și încărcată în patruzeci și cinci de secunde. A revenit la fereastră. A luat în vizor proeminența de pe ceafa lui Bobby Joe. Poarta din față tocmai se deschidea.

În timp ce trecea de poartă, Antonio l-a sunat pe căpitanul Marco, aflat pe vas, a pus telefonul pe difuzor și l-a vârât în buzunarul de la piept.

Antonio l-a văzut pe Umberto încărcând trei blocuri din beton și niște sârmă de balotare în bena camionetei lui Felix. Benito stătea alături de camionetă, încadrat de Bobby Joe și Felix. Avea mâinile la spate, probabil legate, a socotit Antonio. S-a apropiat cu camioneta. A coborât din ea și s-a apropiat de bătrân.

Văzând camioneta lui Antonio încărcată cu oameni, Bobby Joe a ascuns pistolul înapoia coapsei.

— Hei, Benito! Hei, *señor*! Trebuia să te duc acasă, a spus Antonio. Iartă-mă c-am uitat.

— Îl ducem noi acasă, a spus Felix.

Toți pasagerii lui Antonio erau ochi și urechi.

— Ba nu, *señor,* a spus Antonio cu glas ridicat. I-am promis lui Lupe că-l aduc acasă la cină perfect treaz.

Hohote de râs din partea oamenilor îngrămădiți în camionetă. Câțiva dintre ei erau nedumeriți, pentru că erau aproape siguri că Lupe murise în urmă cu ani buni.

— O să mă omoare dacă nu i-l duc acasă. Antonio s-a întors spre pasagerii lui. O să mă omoare Lupe, ori nu?

— *Sí,* au spus câțiva oameni din camionetă. *Cierto.* Bineînțeles. Lupe o să te omoare, așa cum i-a omorât și pe ceilalți care l-au lăsat să bea.

Bobby Joe a venit alături de Antonio și a mormăit:
— Cară-te dracului de aici.
— Împușcă-mă în fața juriului, bășină stricată, i-a răspuns Antonio cu glas reținut.
Hans-Peter Schneider a apărut pe treptele din fața casei. Bobby Joe și Felix s-au uitat spre el. Schneider a clătinat ușor din cap. Felix s-a tras în spatele lui Benito și a tăiat legăturile cu arici. Hans-Peter Schneider a coborât treptele și i-a întins lui Benito un fișic considerabil de bani.
— O să avem nevoie de tine peste două săptămâni, *comprendes*? Atunci o să-ți dau tot pe atât. Nu există niciun motiv ca să nu lucrăm împreună.
Au urmat multe mormăieli și împunsături între pasageri până când Benito și-a găsit un loc în bena camionetei.
Antonio a vorbit spre buzunarul în care avea telefonul, întrebându-l pe Marco:
— Unde-i Cari?
— Cu mine. O să iasă prin spate, și o aștept la doc. Pleacă! A spus Marco.
Antonio a ieșit pe poartă mergând în marșarier. Hans-Peter a ridicat mâinile cu palmele îndreptate spre oamenii lui.
— Lăsați-i să plece, a spus el.
Având arma în brațe, Cari a coborât în fugă scara în spirală. Nu a întâlnit pe nimeni. A luat papagalul din colivie și l-a pus pe umăr.
— Fă bine și ține-te de mine. Și lasă-mi cerceii, a spus ea, retrăgându-se cu spatele prin curte, către docul în care o aștepta vasul de pescuit crabi, apăsând îndeajuns de tare cu prova încât să zguduie docul.
I-a întins arma lui Marco, aflat la prova și a sărit pe punte, în timp ce pasărea a bătut din aripi ca să își păstreze echilibrul. Vasul s-a retras cu un hârșâit puternic, iar Marco a îndreptat pușca

automată spre ferestrele din spate, dar nu a văzut pe nimeni.

Antonio s-a îndepărtat de casă, iar poarta s-a închis în urma camionetei încărcate cu oameni.

— Ai o cămașă de toată jena, i-a spus lui Benito bărbatul care stătea pe roata de rezervă. Nici n-o să te lase să intri la bufetul Yumbo.

CAPITOLUL OPT

Căpitanul Marco s-a așezat cu Benito și Antonio în șopronul deschis. Asupra portului se revărsa lumina unui singur reflector. După ploaia care durase cinci minute, simțeau în nări mirosul pământului umed. Picăturile scurse de pe acoperiș trasau o linie în pământ.

— Credeți că Felix joacă la două capete? a întrebat căpitanul Marco.

Benito a ridicat din umeri.

— Probabil. Putea să-mi ceară ca de la bărbat la bărbat să-mi țin gura, să-mi fi dat o sumă onorabilă – numai că el a ținut să-mi arate pumnalul. Cred că pumnalul acela i-ar încăpea în cur, asta ușor, și mai rămâne loc și pentru ochelarii lui de soare.

— Ca să continuăm discuția despre găuri, aia de sub terasă merge pe sub toată casa lui Pablo? a întrebat căpitanul Marco.

— Nu știu, dar e adâncă. Apa oceanului a săpat acolo unde cei de la FBI n-au făcut-o. Poți să-ți dai seama după cum sună, dă în golf sub apă, la baza digului de protecție.

În jurul becului fără abajur zburau fluturi mari de noapte. Antonio îndepărtă cu mâna unul care-l atinsese pe frunte, gâdilându-l.

Căpitanul Marco a turnat rom în pahare mici și a stors o limetă în al lui.

— Câtă vreme au casa la dispoziție?

— Pe poartă există o copie a unui permis de filmare valabil treizeci de zile, a spus Antonio. A fost emis pe numele Alexander Smoot de la Smoot Productions.

Benito a frecat o limetă de marginea paharului. Romul era Flor de Caña 18, iar savoarea lui l-a făcut să închidă ochii de fericire preț de o clipă, ca și cum ar fi simțit gura lui Lupe în urmă cu luni întregi, de parcă ea s-ar fi aflat acolo în acel moment.

Când au văzut-o pe Cari Mora ieșind din biroul autorității portuare, Benito i-a pregătit o băutură ca a lui, iar Antonio a adus un scaun împletit din trestie de zahăr. Cacaduul mare s-a cocoțat pe spătarul lui. Cari i-a dat un strugure din bolul de pe masă.

— Atinge-l, *mamacita*! a spus pasărea, o trimitere la un alt eveniment din viața ei pestriță.

— Șș! a șuierat Cari, și i-a mai dat un strugure.

— Cari, trebuie să stai cât mai departe de locul acela, a spus Benito. Hans-Peter o să te vândă, știi asta? Nu va crede nici în ruptul capului că nu ești de-a noastră.

— Știu.

— Are idee unde locuiești, în afară de casa aceea?

— Nu, și nici Felix nu știe.

— Și ai unde să stai? a întrebat-o Benito.

— Am eu o cameră liberă, s-a grăbit să spună Antonio.

— Nu te deranja, am unde să stau, a spus ea.

Căpitanul Marco a întins pe masă planul casei.

— Cari, ai idee ce se întâmplă acolo?

— Au făcut niște găuri în pereți și fac subsolul praf căutând ceva, a spus ea. Nu mi-e greu să-mi imaginez despre ce e vorba. E clar că și voi căutați același lucru.

— Știi cine suntem?

— Pentru mine sunteți prieteni; *señor* Benito, Antonio și căpitanul Marco. Asta-i tot ce vreau să știu.

— Poți fi alături de noi sau nu, a spus căpitanul Marco.

— Nu sunt alături de voi, dar vreau să câștigați, a spus Cari. V-aș putea spune puținul pe care îl știu și sper să nu-mi spuneți secrete pe care să fiu silită să le păstrez.

— Ce-ai văzut în casă?

— Hans-Peter Schneider a avut vreo două certuri urâte la telefon cu cineva căruia îi spunea

Jesús. A folosit o cartelă specială ca să telefoneze în Columbia. *Mucha lucha*[30]. Întreba mereu: „Unde e?” Au cercetat cu detectoare de metal din pod până la parter. În fundații există mult fier beton, și au făcut găuri de câteva ori. Au avut o presă mare de găurit, magnetică, de vreo patruzeci de kilograme, și două ciocane pneumatice.

— Și ce părere ai avut când s-au apucat să facă totul vraiște?

— Felix mi-a zis să nu-mi fac griji, că e răspunderea lui ca agent care se ocupă de închiriere. I-am spus să-mi dea în scris. El a zis că nu-mi dă. Celălalt, Schneider, mi-a fluturat prin față niște bani. Pentru mine erau mulți.

— Ți i-a dat?

— A, nu. Doar mi i-a fluturat pe la nas și abia mi-a dat bani pentru alimente. Am aici un mesaj de la Felix. Spune: „Șeful nu te mai vrea, dar poți veni să-ți iei banii. Ori ți-i trimitem acasă când ne dai adresa, ori ne întâlnim cu tine când îmi găsesc timp liber…” Da, că mă și duc eu imediat.

— Te-a văzut cineva plecând din casă?

— Nu cred, dar nu sunt convinsă. Cred că erau toți în fața casei.

— Le-a scăpat arma, a spus Marco. S-ar putea să o mai vadă, dar altfel.

— Acum o să plec, a spus Cari.

Antonio s-a ridicat imediat în picioare.

— Așteaptă puțin, Cari, și te duc eu oriunde zici că poate stai sau nu.

— Avem un loc confortabil pe doc, a spus Marco.

Antonio i-a dus paharul cu băutură și apoi s-a întors la masă.

— De-acum înainte, Schneider va trebui să fie precaut, a spus Marco. Dacă agenții federali îl văd săpând în Miami Beach, se vor arunca asupra lui cât ai zice pește.

Marco a întins pe masă câteva foi care reprezentau planul clădirii și le-a fixat de tăblie cu

sticla și o nucă de cocos.

— Avocatul lui Pablo a prezentat primăriei planul ăsta în urmă cu mulți ani, când s-a construit terasa, a spus căpitanul. Vedeți, e pe piloni din beton. De aceea nu s-a prăbușit când apa oceanului a săpat pe dedesubt. Ai văzut fotografia făcută de Felix?

— Doar peste umărul lui, a spus Benito. Tocmai o strângea la pieptul lui ca de găină. Eu o am pe asta. Dar la ce te poți aștepta de la un telefon prăpădit?

— Cât de mare era lada pe care ai văzut-o?

Bătrânul grădinar a pus un deget gros pe planul clădirii.

— Era cam aici. Ca să apreciez mărimea, nu am alt reper decât craniul din poza asta neclară. Cutia e mai mare decât un frigider obișnuit. Arată ca mașina de făcut gheață de la piața de pește Casablanca.

— Peștera asta, groapa de sub digul de protecție, ar putea fi mare și ea, a spus Antonio.

— Destul de mare ca să tragem afară o mașină de făcut gheață? a întrebat căpitanul.

— Nacho Nepri ar putea face asta din barja lui, folosind vinciul cel mare, a spus Antonio. Deplasează bucăți de moloz mai mari de atât cu vinciul și macaraua. Dacă-l putem convinge să facă asta.

— Trebuie să vedem groapa de sub digul de protecție. Câtă apă e acolo la flux? a întrebat căpitanul.

— În zona aceea, doi metri și jumătate, a spus Antonio. Pot să mă uit la ea sub apă, dinspre golf.

— Vrei să intri în apă de pe vasul de pescuit?

— Nu, pot coborî dintr-un loc de pe stradă, de la o casă unde întrețin piscina. Prefer să merg de-a lungul digului pornind de acolo.

— Mâine refluxul începe cu jumătate de oră înainte de apusul soarelui, a spus Marco. Prognoza e precisă. La ora aceea, strălucirea apei din golf îi

va orbi, și cel mai probabil va exista un strat de alge aduse de flux. Antonio, să nu intri în groapă. Rămâi ascuns sub alge și arunci o privire. Ai aer?

Antonio a dat afirmativ din cap și s-a ridicat, pregătindu-se de plecare.

Bătrânul grădinar a ridicat paharul în direcția lui.

— Antonio. *Gracias* pentru isprava de azi.

— *De nada,* a spus Antonio.

— Deși nota mea de plată de la Yumbo Buffet a fost cam încărcată, având în vedere câți oameni erau în camionetă, a spus Benito. După ce s-au îndopat, au cerut fără rușine ca la plecare să capete și apă minerală ca să le meargă mai bine mâncarea pe gât. Antonio, *escúchame, joven*[31]: va trebui să te păzești. Bobby Joe o să-ți poarte sâmbetele.

— Dacă n-are noroc, o să mă găsească, a spus Antonio.

Căpitanul Marco a plecat spre locuința lui din apropierea portului. Benito a pornit motorul vechii lui camionete și a plecat spre casă zdrăngănind. Au lăsat focul aprins la incinerator și ușa deschisă pentru ca lumina focului să poată fi văzută.

•

Potrivit obiceiului, Lupe îl aștepta în mica grădină pe care ea o încropise în spatele casei. El i-a simțit prezența caldă și apropiată, în timp ce licuricii sclipeau pe florile albe, luminând sub lună. Benito a turnat un pahar de Flor de Caña pentru el și unul pentru ea. Le-a băut pe amândouă stând în grădină cu Lupe, iar faptul că erau împreună acolo era de ajuns.

•

Cari și Antonio stăteau pe o banchetă veche de automobil de pe docul portului și priveau cerul. De peste apă venea duduitul bașilor de la muzica dată tare.

— Ce dorești? a întrebat-o Antonio. Ce-ai vrea să ai?

— Vreau să trăiesc într-o casă care să-mi aparțină, a spus Cari, mușcând dintr-o felie de limetă și lăsând-o să cadă înapoi în băutură. O casă în care fiecare locșor unde pui mâna să fie curat. Și să pot umbla desculță și să simt plăcut podeaua sub tălpi.

— Să locuiești singură?

Ea a ridicat din umeri și a încuviințat din cap.

— Dacă verișoara mea ar avea și ea o casă bună și puțin ajutor din partea mamei ei… Vreau să am casa mea. Să închid ușa și să mă bucur de liniște. Să o întrețin singură. Să aud răpăitul ploii pe acoperiș și să știu că nu picură apă la picioarele patului, și că apa se scurge în grădină.

— Acum vrei și grădină.

— *Cómo no*?[32] Aș vrea să am un locșor în care să cultiv câte ceva. Să ies din casă și să găsesc ceva verde ca să-l gătesc. Să fierb un biban de mare într-o frunză de bananier. Să ascult muzică dată tare în bucătărie când am chef și poate să beau ceva cât gătesc, și să dansez în fața mașinii de gătit.

— Dar un tip? Nu vrei și un tip?

— Vreau să fiu stăpână pe casa mea. Și poate că după aceea o să invit pe cineva în ea.

— Să zicem că aș apărea la ușă și aș ciocăni. Cum să zic, apare Antonio, necăsătorit, înțelegi?

— Antonio, o să fii necăsătorit? Antonio Soltero Antonio?

Romul îi dădea o senzație foarte plăcută.

— Nu, n-o să fiu Antonio Soltero. Nu acum. Dacă fac asta, cineva trebuie să plece din țară. Nu fac asta. Am primit cetățenie pentru că am fost înrolat la pușcași marini. Ea nu poate să obțină cetățenia în felul ăsta. Trebuie să aștepte. E prietena mea, de aceea aștept. Fratele ei mi-a fost camarad de arme. Dar l-am pierdut. Antonio a atins cu degetele globul și ancora tatuate pe braț: *Semper Fi*[33].

— Ăsta cu *Semper Fi* e bun. Dar e doar unul dintre tatuajele tale.

— Te referi la Zece Clopote? Eram un țânc. A fost o altfel de școală. Cerea alte aptitudini. Dar nu trebuie să mă justific față de tine.

— Adevărat.

— Îți spun, după ce-mi rezolv treburile, pot să te curtez? Va trebui să dai foc la treptele din fața ușii sub picioarele mele.

Muzica răzbătea dinspre ambarcațiunile întunecate de pe râu, unde ecranele televizoarelor pâlpâiau. Acum, ciudata și frumoasa temă din *Narcos*[34], cântată de Rodrigo Amarante. De peste apă se auzea mai mult ritmul conga decât melodia.

Antonio avea o voce pe care o socotea foarte bună. S-a uitat direct la Cari și a cântat odată cu Amarante:

Sunt focul ce-ți arde pielea,
Sunt apa care-ți alungă setea…
Sunt turnul de castel,
Sabia care păzește primăvara curgătoare.

Preț de un moment, sirena unui vas i-a acoperit vocea.

Ești aerul pe care-l respir
Și lumina lunii pe apa mării.

Pe sub lună au trecut nori, pictând apa râului cu petice de funingine și argint. Un moment, râul a părut ușor de traversat cu piciorul.

Dinspre foc au sărit câteva scântei.

Cari s-a ridicat și l-a sărutat pe Antonio pe creștetul capului. El a întors fața spre ea, dar prea târziu.

— Antonio Soltero, trebuie să plec acasă, a spus ea.

CAPITOLUL NOUĂ

Singurele rude din Miami ale lui Cari erau bătrâna mătușă Jasmín, verișoara Julieta și bebelușa ei.

Când nu avea o slujbă de menajeră permanentă, locuia cu ele într-un complex din apropiere de Claude Pepper Way din Miami. Soțul Julietei fusese arestat de Oficiul pentru Imigrări și Control Vamal când se prezentase voluntar pentru a se înregistra, așa cum primise instrucțiuni. Acum se afla în Centrul de detenție Krome, așteptând să fie deportat din cauză că emisese un cec fără acoperire.

Ca mulți oameni din Miami care au sosit în SUA pe jos, Cari era cât se poate de discretă. Doar Marco și Antonio știau despre verișoara Julieta sau unde locuia ea.

Spre sfârșitul serii a intrat pe ușa din spate a clădirii cu propria cheie. Mătușa, verișoara și bebelușa dormeau. A verificat-o pe mătușa Jasmín, care era imobilizată la pat, arătând minusculă și cafenie pe fundalul cearșafului. I-a privit fața adormită. Jasmín a deschis ochii, iar Cari a observat încă o dată pupilele mari și adânci ale ochilor care o priveau. A văzut în trăsăturile mătușii ei asemănări vagi cu figura mamei ei, așa cum surprindea câteodată forme familiare printre nori. A simțit că Jasmín încerca să îi transmită un secret, se străduia să își aducă aminte ceva important, ceva ce doar bătrânii înțeleg, deși Cari știa prea bine că în mintea ei nu era nimic.

Cari a simțit mirosul armei pe mâini. Și le-a frecat cu zeamă de limetă și săpun, după care s-a așezat alături de sugara care dormea și i-a ascultat răsuflarea. Nu mai simțise de multă vreme miros de ulei de armă și nici nu simțise gustul ca de aramă al războiului, care era ca o monedă coclită pe limba ei…

•

La vârsta de unsprezece ani, Cari fusese luată din satul ei sub amenințarea armei și înrolată în FARC, Fuerzas Armadas Revolucionarias de Colombia[35]. Conform regulamentului, i-au implantat contraceptivul subdural în partea de sus a brațului și au folosit-o acolo unde era folositoare – ea învăța repede, era puternică și înzestrată. Cari era o copilă între alți copii din baza gherilei, situată în adâncul pădurii Caquetá.

La început, au făcut ca totul să semene a tabără de vară pentru copii. Ofițerii le spuneau copiilor că, dacă nu le plăcea armata, peste două săptămâni puteau merge acasă. În realitate, nu se mai puteau întoarce acasă niciodată.

Când nu erau instruiți, copiii se jucau împreună. Mulți proveneau din familii destrămate, și erau recunoscători că li se acorda atenție. Când raidurile aeriene încetau, în tabără se dansa noaptea. Sexul între adolescenți nu era inacceptabil, însă căsătoriile și graviditatea erau interzise. Avorturile erau obligatorii. Ofițerii le spuneau că erau căsătoriți cu revoluția.

Muzica și luminile colorate păreau magice pentru mulți dintre copii, deoarece proveneau din sate izolate de civilizație.

Iar apoi, după o lună petrecută acolo, în timpul unei petreceri nocturne între copaci, o pereche a încercat să fugă. Cei doi aveau treisprezece ani, iar aceea era a doua încălcare a regulilor. Iscoadele îi prinseseră în timp ce treceau prin vad râul Caquetá. Santinelele i-au ținut pe cei doi în lumina lanternelor și au transmis vestea în tabără. Toți copiii au fost strânși pe malul apei.

Comandante a ținut o cuvântare, în timp ce luminile lanternelor s-au reflectat din ochelarii lui cu lentile mici și rotunde. Mai existaseră câteva dezertări în ultima vreme, și trebuia pus capăt acestui lucru. În lumina lanternelor, cei doi adolescenți, cu hainele ude, având mâinile legate

la spate cu șoricei din plastic, tremurau din tot trupul. Îmbrăcămintea fetei, udă și lipită pe corp, scotea în evidență burta mică de gravidă. Legătura cu hrană pe care o luaseră cu ei zăcea pe pământ, în apropiere. Având mâinile legate la spate, băiatul și fata nu s-au putut îmbrățișa. Au rămas alături, lipindu-și capetele.

Comandante a spus cât de grav era să dezertezi. Să fie pedepsiți?

— Judecați-i! a strigat el. Trebuie pedepsiți? V-au părăsit și v-au luat hrana. Ridicați mâna dacă socotiți că trebuie pedepsiți.

Toți adulții și cei mai mulți dintre copiii-soldat au socotit că da, trebuiau pedepsiți. Cari a ridicat mânuța la fel ca și ceilalți copii. Da, trebuiau să primească o pedeapsă. Pot să fie bătuți la fund? Să nu primească micul dejun? Să facă parte din echipa de la bucătărie, alături de Cari? *Comandante* a făcut un semn cu mâna. Gărzile i-au împins pe adolescenți în apa mică și i-au împușcat. La început oamenii din gardă au părut șovăitori: cine să tragă primul? Nimeni nu voia să facă asta. *Comandante* a răcnit. O împușcătură, două, apoi o mulțime de împușcături. Adolescenții au căzut cu fețele în jos și au ajuns cu ele în sus, apoi din nou cu fețele în jos, iar sângele a colorat apa din jurul lor, după care trupurile lor au plutit încet în aval. Unul dintre soldați a împins-o pe fată cu piciorul când cadavrul ei s-a agățat de o rădăcină. Capetele legăturilor de la mâinile lor ieșeau mult în afară din pricina încheieturilor subțiri. Unul lângă celălalt, cadavrele s-au îndepărtat încet cu fețele în jos, iar sângele de la suprafața apei arăta ca o eșarfă în jurul lor. Cari a plâns. Cei mai mulți copii au țipat și au plâns. În depărtare se auzea încă radioul din tabără, care difuza muzică de dans.

O uimise cât de mici erau încheieturile copiilor morți. Cât de departe se aflau capetele șoriceilor

față de încheieturile lor. Când auzea cuvântul „oribil”, în mintea lui Cari asta apărea.

Șoriceii de plastic existau pretutindeni, iar o vreme deveniseră o modă atât pentru gherile, cât și pentru dușmanii lor, trupele paramilitare: un șir de coliere de plastic pe o curea, pregătite pentru a imobiliza un prizonier. Fiind din material plastic, nu rugineau, nu putrezeau și albul lor era mai strălucitor decât oasele scheletelor de pe solul junglei. Când Cari dădea peste un cadavru în vreun tufiș, nu fața descompusă era aceea care îi întorcea stomacul pe dos, și nici șorecarii care se îndepărtau fluturând din aripi, îngreunați după ce se ghiftuiseră, ci legăturile din plastic care le strângeau încheieturile mâinilor. Gherilele îi antrenau în folosirea lor – cum să lege un prizonier folosind doar o mână pentru a strânge faseta, cum să procedeze pentru a scăpa dintr-o asemenea legătură, cum să taie plasticul folosindu-și șireturile. Încheieturile legate cu șoricei de plastic apăreau deseori în visele lui Cari.

Nu în seara asta, nu în această noapte din Miami, când stă pe un scaun alături de bebelușă, în casa verișoarei ei. Văzuse de la fereastră cum fusese tăiată legătura din jurul încheieturilor lui Benito și îl văzuse pe bătrân plecând în viață.

Nu s-a mai gândit la alte lucruri. A ascultat respirația liniștită a copilului și a adormit.

CAPITOLUL ZECE

Barranquilla, Columbia

Clinica Ángeles de la Misericordia, unde era internat Jesús, este un spital pentru săraci, aflat pe o stradă aglomerată, care servește și ca piață. La miezul zilei, un Range Rover negru a oprit în fața spitalului. Mulțimea de pe stradă și cărucioarele comercianților ambulanți treceau pe lângă mașină, iar vânzătorii se certau și se străduiau să își facă loc.

Isidro Gomez, masiv și rumen la față, a coborât de pe scaunul din dreapta. Doar ridicând bărbia, a făcut loc lângă trotuar pentru parcarea automobilului. Apoi a deschis portiera din spate. Șeful lui a coborât.

Don Ernesto Ibarra, în vârstă de patruzeci și patru de ani, cunoscut tabloidelor sub numele de „Don Teflon”, e un bărbat de statură medie care poartă o jachetă lungă din pânză, bine călcată.

Mai mulți pacienți din spital l-au recunoscut imediat pe Don Ernesto și l-au strigat pe nume când el și Gomez au trecut printre ei prin salonul sărăcăcios de la parter, cu linoleumul uzat și paturile despărțite de paravane.

Jesús Villarreal se afla în una din cele două camere private de la capătul salonului. Gomez a intrat fără să bată. Peste o clipă a ieșit frecându-și mâinile cu un șervețel antiseptic. I-a făcut semn din cap lui Don Ernesto, care a intrat în cameră.

Un bătrân stafidit, prins de viu în capcana cordoanelor și tuburilor din jur, Jesús Villarreal stătea întins în pat. Și-a scos masca de oxigen de pe față.

— Întotdeauna ai fost grijuliu, Don Ernesto, a spus Jesús Villarreal. Acum te-ai apucat să îi verifici pe muribunzi? Trimiți matahala aia ca să percheziționeze oamenii aflați în pat?

Donul i-a zâmbit.

— Tu ai tras în mine la Cali.

— Era vorba de afaceri, și tu ai ripostat, a spus Jesús.

— Jesús, încă te socotesc un om periculos. Ia asta ca pe un compliment. Putem merge mai departe, până ajungem prieteni.

— Don Ernesto, ești un educator, un savant, Don Ernesto. Îi înveți pe oameni cum să fure. Dar la școala Zece Clopote nu se predau cursuri de prietenie.

Don Ernesto l-a examinat pe Jesús, sfrijit pe patul de spital. Privindu-l pe bătrân, Don Ernesto și-a înclinat capul, apoi și la întors ca o cioară care ar analiza un fruct aflat pe sol.

— Jesús, mai ai puțin de trăit. M-ai chemat, și am venit pentru că te respect. Ai fost adjunctul lui Pablo, nu l-ai vândut, însă nu ți-a lăsat nimic. Hai să folosim timpul rămas ca să discutăm ca niște bărbați adevărați.

Bătrânul a luat câteva guri de oxigen din mască pentru suplimentarea aerului din tubul pentru nas. Apoi a vorbit în scurte izbucniri.

— În 1989, am adus aur la Miami pentru Pablo sub gheața din traulerul meu. Jumătate de tonă de aur sub peștele refrigerat – grouper și cap-de-oaie. Treizeci de lingouri din genul căruia i se spune Good Delivery, de câte douăsprezece kilograme și jumătate fiecare, marcate cu numere. Douăzeci și cinci de kilograme de bare, din cele plate, dar din aur aliat cu argint, de la minele de la Inirida. Și un sac mare cu bare de tola[36], fiecare de câte o sută șaptesprezece grame, dar nu știu câte au fost. Jesús a făcut o pauză ca să aspire aer. Aproape cinci sute de kilograme de aur. Îți pot spune unde se află. Știi cât valorează cinci sute de kilograme e aur?

— Cam douăzeci și cinci de milioane de dolari.

— Mie cât îmi dai?

— Ce dorești?

— Bani și siguranță pentru Adriana și băiat.

Don Ernesto a confirmat din cap.

— *Claro.* Știi că mă țin de cuvânt.

— Nu te supăra, Don Ernesto, dar accept doar plata în numerar.

— La fel de politicos, te întreb: cui ai mai vândut informațiile astea în afară de Hans-Peter Schneider.

— E prea târziu să te joci cu mine de-a prinde-mă și fute-mă, a spus Jesús. Omul a găsit seiful care conține aurul. Nu-l poate deschide și să rămână în viață dacă nu îi spun eu cum. S-ar putea ca Hans-Peter Schneider să încerce să-l mute într-un loc sigur.

— Îl poate deplasa fără să pățească nimic?

— Probabil că nu.

— Are un comutator cu mercur? O să explodeze dacă e mișcat?

Jesús Villarreal s-a mulțumit să strângă din buzele. Acestea erau crăpate și l-au durut când le-a strâns.

— Ai putea să-mi spui cum să-l deschid, a zis Don Ernesto.

— Da. O să-ți spun despre câteva dificultăți, iar când vii cu niște *dinero efectivo* în mână, discutăm cum să le rezolvăm.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Praful venit pe aripile vântului a colorat zorii din Miami în roz. Pe țărmul celălalt al Golfului Biscayne ferestrele au explodat în oranj când soarele s-a ridicat din mare.

Hans-Peter Schneider și Felix stăteau pe terasa casei Escobar, alături de groapa din peluză. Cu ajutorul unui târnăcop și al unei cazmale, Umberto o lărgise. Din întunericul de dedesubt se auzeau sunete ca de supt. În timp ce oceanul pulsa prin spațiul liber de sub digul de protecție și în peștera de sub ei, groapa expira aer urât mirositor. Au întors amândoi capetele într-o parte ca să scape de acea duhoare.

Bobby Joe și Mateo au adus niște echipamente din cabana de lângă piscină.

Un cârd de pelicani a trecut pe deasupra lor, îndreptându-se spre un loc în care să vâneze pești.

— De unde dracu' aflăm ce i-a spus Jesús lui Don Ernesto? a întrebat Schneider. Nu-mi pasă dacă-l scoatem prin față sau prin spate. Ce știi de tipul din Lauderdale?

— Clyde Hopper, mecanicul, a spus Felix. Are echipamentul potrivit. O să ne întâlnim cu el și stabilim. Vrea să ne vedem pe vas.

— Ăsta-i numărul lui de telefon? a întrebat Hans-Peter, bătând cu palma în telefonul albastru cu cartelă din portbagajul mașinii lui Felix.

— Ce înseamnă asta? Nu știu, a spus Felix, apoi și-a umezit buzele.

— E telefonul din portbagajul mașinii tale. Spune-mi codul ca să-l deblochez, altfel Bobby Joe o să-ți zboare creierii.

— Steluță șase nouă șase nouă. Îl am ca să vorbesc cu prietena mea fără să știe nevastă-mea, înțelegi?

Hans-Peter a strâns din buze cât a tastat, verificând codul. Putea explora memoria

telefonului mai târziu.

— În regulă, a spus Hans-Peter. În regulă. Poate n-o să fie nevoie să scoatem seiful acela nenorocit. Poate-l deschidem prin spate. Mergem în groapă să aruncăm o privire.

— Cine intră acolo?

În spatele lui Felix erau Bobby Joe și Mateo. Umberto era cu ei și ținea în mână un ham.

Cablul hamului trecea printr-un scripete prins de o creangă groasă a copacului aflat lângă groapă și era legat la un capăt de un vinci acționat manual.

Bobby Joe a ridicat hamul.

— Pune-l pe tine, i-a spus Schneider lui Felix.

— Nu așa ne-a fost înțelegerea, a spus Felix. Dacă mi se întâmplă ceva, o să ai necazuri cu agenția mea.

— Ne-am înțeles să faci orice chestie pe care ți-o cer, a spus Schneider. Crezi că ești singurul din agenția ta care stă cu mâna întinsă?

Bobby Joe l-a prins pe Felix în ham și l-a legat de cablu. Felix a sărutat o medalie pe care o purta la gât.

Hans-Peter a rămas în fața lui Felix ca să savureze puțin spaima acestuia, înainte ca masca să îi acopere fața. Era o mască pentru protecție contra gazelor, având două filtre cu mangal pe obraji, iar pe cap erau montate o cameră video și o lanternă frontală de miner. De ham erau prinse o lanternă mare și un toc de armă. Apoi i-au fixat firele pentru comunicarea audio.

Lui Felix îi era greu să aspire suficient aer prin filtrele măștii.

Pe cer treceau păsări, iar un stol de ciori gonea un șoim. Felix a ridicat ochii și a gândit: *Ador cerul.* Nu se gândise până atunci la asta. A simțit că i se înmoaie picioarele.

— Dați-mi un pistol.

Bobby Joe a pus un revolver mare în toc, pe care l-a închis cu clapa.

— Să nu pui mâna pe armă decât după ce ajungi în groapă, a spus el.

L-au coborât în groapă. Aerul de sub nivelul solului i-a încălzit picioarele. Atârnat de cablu, s-a rotit puțin.

Ajuns cu capul sub nivelul solului, i-a fost greu să vadă. Lumina care pătrundea în groapă era reflectată foarte slab de betonul nefinisat al digului de protecție. Lumina difuză a cedat loc întunericului din peștera lungă. Distanța de la suprafața apei până la tavan varia între un metru și optzeci și un metru și douăzeci în locul în care apa pătrundea în peșteră. A găsit fundul cu picioarele și a descoperit că apa îi venea până la brâu. Apa urca de la coapse până la piept, apoi cobora. Rădăcinile contorsionate ale copacului coborau prin tavan. Erau prea rigide ca să le împingă deoparte. Lumina frontalei era reflectată de luciul apei și arunca umbre mari pe rădăcini. Vedea parțial dedesubtul terasei din beton și petice de pământ atârnând deasupra capului.

Hans-Peter Schneider urmărea pe laptop și asculta la difuzoare vocea metalică și subțire a lui Felix.

— Fundul e relativ plat, pot merge. Apa îmi vine până la piept. Drace, o jumătate de câine.

— Te descurci bine, Felix. Du-te și te uită la cubul acela blestemat. Fă-o imediat.

Felix s-a deplasat încet spre partea din spate a peșterii. Pilonii care susțineau terasa stăteau în jurul lui precum stâlpii unui templu inundat. A început să transpire. Lumina frontalei a căzut pe platforma plajei și a fost reflectată de metal. Lanterna mare a dezvăluit plaja presărată cu oase și un craniu. Cubul era chiar mare.

— E o ladă, mai mult înaltă decât lată. Eclisă romboidală din oțel, ca o podea antialunecare. Marginile sunt sudate.

— Cât de mare? a întrebat Schneider.

— Cam cât un frigider, dar mai mare, ca unul de la un magazin de delicatese.

— Inele de ridicare? Mânere?

— Nu văd așa ceva.

— Păi, apropie-te ca să vezi.

Un sfârâit în spatele lui Felix. S-a întors spre sunet. A văzut șiruri concentrice de bule mici de aer care urcau sub forma unui sicriu.

A urcat pe uscat.

— Fără mânere, inele de ridicare, fără ușă sau capac. Nu văd așa ceva, pentru că seiful e înnoroit.

Un zgomot ca un fâsâit, iar Felix a îndreptat fascicolul lanternei spre sursă. În apa întunecată, o pereche de ochi roșiatici care au reflectat lumina. A tras cu pistolul spre ochi, iar aceștia au dispărut.

— Ies, vreau să ies. A mers grăbit prin apă ca să ajungă în dreptul găurii din tavanul peșterii. Trageți-mă afară! Scoateți-mă!

Vinciul se rotea, cablul se mișca în fața lui, apoi cablul a ieșit din apă, șiroind. Vinciul a tensionat cablul și Felix a început să se înalțe, când o izbitură cumplită l-a mișcat în lateral, iar el a căzut în apă, lanterna i-a zburat din mână, iar pistolul s-a descărcat spre tavan.

În grădină, vinciul s-a rotit invers, mânerul lui lovindu-l pe Bobby Joe peste mâini și brațe, zdrăngănind în timp ce cablul s-a desfășurat, coborând cu repeziciune în groapă.

În peșteră, cablul a alunecat din gaura de sub digul de protecție, s-a întins zbârnâind, azvârlind stropi de apă. Apoi s-a destins și a căzut pe podeaua peșterii.

— Ridicați-l! a răcnit Schneider.

Urmărind pe ecran imaginile surprinse de camera video de pe capul lui Felix, Schneider a văzut fundul mării trecând prin dreptul acesteia, lumina frontalei ricoșând ici și colo. Mateo și Umberto au trecut la vinci și au tras hamul. Acesta a ieșit din groapă conținând partea de jos a lui

Felix, cu torsul și picioarele drapate cu bucle de intestine rozalii.

În depărtare, în largul golfului, mâna lui Felix a rupt luciul apei, tăind-o și creând un val, după care a dispărut în adânc.

Cei trei au rămas tăcuți o vreme.

— Acela era pistolul meu, a spus Bobby Joe.

Umberto a probat pălăria și ochelarii de soare ai lui Felix.

— Ce facem cu casa? a întrebat Umberto.

Hans-Peter a luat ochelarii de pe nasul lui Umberto.

— O persoană din agenția lui Felix admiră ochelarii ăștia, a spus el. Poți păstra pălăria.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Dimineața devreme, Cari rădea morcovi pentru salsa picantă pe care Julieta o vindea la piața agricultorilor. Cacaduul mare și alb bombănea pe stinghia lui, iritat de cântecul cocoșilor din vecinătate.

— *Chupa huevos*[37].

La fel ca și Cari, Julieta avea autorizație de îngrijitor de persoane bolnave – ceea ce era de mare folos pentru mama ei, care era țintuită la pat și nu beneficia de servicii medicale.

Mobilaseră apartamentul mic al Julietei cu piese supradimensionate pe care le primiseră amândouă din partea familiilor pacienților bătrâni pe care îi îngrijiseră până în ultima clipă. Familiile bolnavilor le apreciau foarte mult pe cele două tinere femei; erau mereu bine dispuse, îndeajuns de puternice pentru a ridica pacientul și puteau privi orice fără nicio expresie pe față. Mobila era confortabilă, însă trebuiau să sară uneori peste ea în apartamentul strâmt.

Pe peretele din living era un afiș atrăgător pentru un concert la Tel Aviv din 1958, în hol, o fotografie a Julietei în bikini, în momentul în care era încoronată ca Miss Hawaiian Tropic.

Din dormitorul aflat în spate, Julieta a strigat-o pe Cari, ridicând glasul peste plânsetele copilei.

— Cari, încălzește o sticlă, te rog.

În aceeași clipă a sunat telefonul ei. A trebuit să își șteargă mâinile ude pentru a-l scoate din poșetă. O suna Antonio.

El se afla în camionetă.

— Cari, ascultă-mă. N-ai vrea să câștigi patru sute de dolari azi? Antonio a depărtat telefonul de ureche preț de o secundă. Poftim? Îți cer scuze, *señorita,* nu glumesc deloc. *Negocio legítimo, totalmente. Tu sabes que soy un hombre de mi palavra.*[38] Am nevoie de ajutorul tău, Cari. Spre

sfârșitul după-amiezii o să mă uit sub… știi tu ce. Vreau să arunc o privire. Vino să mă ajuți.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Având perspectiva unui câștig bun în cursul după-amiezii, Cari și-a făcut de cap; în loc să plece cu autobuzul, a luat un UberX spre Miami Beach North, plătind 9,21 dolari.

Casa era în apropiere de canalul Snake Creek, într-un cartier cu case mici și elegante, cumpărate cu greu de proprietari. Cele mai multe familii reușeau să aibă în grădinile lor câte un mango și un papaya, poate chiar și un lămâi Meyer.

Aceea era singura casă ce avea nevoie de reparații și urma să fie răscumpărată după încurcăturile cu o bancă, iar proprietarul ei fusese scos cu forța din ea de Oficiul pentru Imigrări și deportat la miez de noapte. Fiecare parte din disputa pentru proprietate imputa celeilalte cheltuielile de reparații. Avea și ea un arbore de mango în curtea din spate, care se chinuia însă să supraviețuiască și avea mare nevoie de toaletare și de îngrășăminte.

Cari descoperise casa cu luni în urmă și copiase informațiile de pe plăcuța înfiptă în curtea din față. La prima ei vizită acolo fusese condusă de un angajat oarecare al băncii. Acesta îi îngăduise să intre în casă și așteptase în mașină, bând TrueMoo[39] și bătând darabana cu degetele palide în volan. Își anunțase deja supervizorul că femeia „nu avea nici măcar șansa unui chinez de a obține o ipotecă”. A claxonat ca să o facă să se grăbească.

De data asta Cari venise singură.

Adusese cu ea niște îngrășământ Vigoro pentru copaci, pe care îl cumpărase de la Home Depot. Poarta dinspre grădina dintr-o latură a casei se lăsase pe balamale și nu era încuiată. A împins-o și poarta s-a deschis.

S-a așezat pe o cutie din plastic pentru sticle de lapte, aflată în grădina din spate a casei părăsite și s-a uitat la arborele de mango. A pus o mână pe

trunchiul lui. Adierea vântului i-a atins părul și a șopotit printre frunze. A așternut îngrășământul, având grijă să nu depună nicio granulă pe trunchi. Arborii de mango nu agreează îngrășăminte pe trunchi.

Auzind scârțâitul porții, femeia care locuia alături a urmărit-o pe Cari printr-o spărtură a gardului. Când a văzut-o îngrijind arborele de mango, expresia feței i s-a destins. Femeia a venit în curte și s-a oferit să-i aducă o scară, în cazul în care voia să arunce o privire în podul casei. Cari a intrat în casă.

Soarele strălucea printr-o gaură din acoperiș, chiar deasupra unui dormitor. Cel de-al doilea dormitor era văruit pe jumătate, un perete fiind complet văruit, iar pe un altul erau doar câteva urme de vopsea scursă, din dreptul cărora mai multe pete duceau șerpuind până la o pensulă întărită, abandonată pe podea, unde zugravul terminase de băut sticla de alcool tare. Sticla goală zăcea alături de pensulă pe covorul pătat. Casa avea podele cu gresie de bună calitate.

Existau unele urme de vandalism – OGALVY SĂ MĂ PUPE-N FUND stătea scris pe un perete interior, la nivelul ochilor unui copil, împreună cu un desen primitiv, înfățișându-l pe acel Ogalvy, cu urechi de măgar, însă nu existau fiole de cocaină crack sparte pe podea, și nici ambalaje de alimente. Mirosul de mucegai venea din spatele scândurilor pătate de ploi. Comoda se legăna pe picioare.

Lui Cari casa i s-a părut minunată.

Vești proaste când a ajuns în pod. Câteva grinzi erau putrede. Un culcuș țesut din iarbă și fibre de izolație se afla în colțul podului, deasupra bucătăriei. Cari a îngenuncheat peste grinzi și s-a uitat la culcușul abandonat? Șobolan? Nu, un oposum – nu încăpea nicio îndoială. Culcușul avea obișnuita ieșire de urgență într-o parte, în plus față de intrarea obișnuită. Cândva, Cari făcuse supă de

oposum atunci când hrana era pe sponci. În junglă învățase să facă supă din șobolani drept remediu specific împotriva tusei convulsive, dar constatase că supa avea același gust dacă folosea oposum, și era la fel de ineficientă ca medicament. Cari știa să facă nenumărate lucruri. Nu avea experiență în ceea ce privea înlocuirea grinzilor de acoperiș și nici în montarea țiglelor. Dar știa că putea învăța și asta. Apoi a început o ploaie cu soare, ale cărei picături au răpăit și plesnit pe acoperiș, aproape de capul ei, cum stătea în genunchi pe bârne. Apa de ploaie a pătruns prin gaura din acoperiș și, în soarele puternic, a devenit o coloană strălucitoare prin casă. A pus mâna sub șuvoiul de apă, ca și cum ar fi putut să îl îndepărteze de casă. Șuvoiul s-a oprit după vreun minut. Cari a ieșit afară, a ajuns pe pământul din care ieșeau aburi, sperând să vadă curcubeul. L-a văzut.

Vecina era scundă și foarte stafidită. Se numea Teresa și era deja bătrână când ajunsese în America venind din La Gomera, în insulele Canare spaniole. Economisea minutele de convorbire pe telefonul mobil comunicând cu sora ei, aflată la distanță de două străzi, prin fluierături Silbo Gomero[40]. Teresa i-a oferit lui Cari două fructe de mango din copacul ei, pe care le-a pus într-o sacoșă de culoare oranj-aprins de la magazinul Sabor Tropical.

Fără să îi ceară nimeni, Teresa i-a explicat că, în rândul vecinilor, mango Prieto era preferat de familiile de origine cubaneză, precum familia Vargas, al cărei fiu urma facultatea de stomatologie. Mangoul Madame Francis era preferat de haitieni, precum familia Toussaint, care avea casa pe colț, și a căror fiică tocmai începuse să studieze dreptul. Mangoul Neelam era preferat de Vidypatis, o familie de indieni care aveau casa la capătul străzii, soții fiind agenți de pariuri mutuale[41], iar fiul era student medicinist la University of Minnesota, a continuat ea.

Jamaicanii erau foarte căpățânoși și disprețuiau toate aceste varietăți de mango, preferând-o pe cea numită Julie. Acea familie se numea Higgins, și fiica lor era farmacistă. Chinezii aveau păreri împărțite și foloseau fructele de mango amestecate cu lici[42] în cafeneaua lor numită Canton, de pe 163rd Street. Fiul lor, Weldon Wing, fusese socotit de bătrânii de pe stradă drept un idiot pentru că avea obiceiul să cânte tot timpul și participa la spectacolele pentru amatori drept rapperul „Love-Jones". Însă Weldon, sau Love-Jones, a crescut rapid în ochii familiei când a obținut franciza pentru pui prăjit de la Popeyes, cuvânt pe care vecina l-a pronunțat în stilul celor din Miami: „Popayez".

Au auzit un fluierat subțire și limpede venind de departe. A continuat câteva secunde, urcând și coborând.

— Scuză-mă, a spus vecina. Auzi, dacă am pungi pentru aspirator!

A vârât două degete în gură și a scos niște fluierături atât de puternice, încât Cari s-a văzut silită să se tragă câțiva pași înapoi.

— I-am zis-o, a spus femeia minusculă. Mereu cere cu împrumut pungile mele de aspirator. Am sfătuit-o să se ducă la Walmart, unde se găsesc de vânzare. Vrei casa asta? O să mă rog pentru tine. Pot să stropesc mangoul prin gaura aceea din gard.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Cu jumătate de oră înainte de apusul soarelui, camioneta firmei de servicii pentru piscine a oprit pe o alee aflată la o intersecție și jumătate de casa Escobar. La volan era Cari Mora.

— Mă ocup de piscina acestor oameni în fiecare săptămână, i-a explicat Antonio. Nu se întorc la Miami Beach decât la sfârșitul lunii septembrie.

A coborât și a tastat codul de la poartă.

Poarta s-a deschis foarte încet, după părerea lui Cari. S-a gândit să îi ceară codul pentru cazul în care trebuia să o acționeze fără el. Dar nu voia să i-l ceară.

El și-a dat seama de asta doar uitându-se la fața ei.

— Din interior se deschide când te apropii de ea cu mașina.

I-a făcut semn să intre. A întors autoturismul în curte până a ajuns cu fața spre poartă.

— Așteaptă aici până mă vezi, ori te sun eu.

— Dar dacă întâmpini vreo problemă? Te-aș putea ajuta, a spus ea. Pot înota cu tine. Punem pistolul într-o pungă etanșă și te acopăr de sub docul casei alăturate. I-aș putea ține departe de digul de protecție în caz că te văd indivizii ăia.

— Nu, a spus Antonio. Îți mulțumesc, Cari, eu te-am rugat să vii să mă ajuți – procedăm așa cum zic eu, bine?

— Antonio, ar fi mai bine să te acopăr.

— Vrei să faci așa cum am zis eu, sau te întorci acasă? Gândește-te la treaba ta, și eu mă gândesc la treaba mea. Rămâi în mașină. Ascultă, dacă va trebui să ies din apă în josul străzii, te sun. I-a arătat telefonul aflat într-o pungă de plastic cu fermoar. Dacă tipii sunt pe stradă cu mine, să vii repede. Oprești cu bena alături de mine. Eu voi sări în spate. După aceea, îi dai bătaie și plecăm de

acolo. Nu-ți face griji. Mă întorc în cel mult jumătate de oră.

A scos echipamentul de scufundare din bena camionetei.

S-a uitat la Cari și a văzut că se îmbujorase. A deschis torpedoul și a scos un plic.

— Astea sunt biletele la concertul Juanes de la Hard Rock. Dacă nu vrei să mergi cu moșul cel rău Antonio, du-te cu verișoara ta.

I-a făcut cu ochiul și a dispărut după casă fără să privească înapoi.

Antonio și-a pus butelia de oxigen și masca la adăpostul unui tufiș. A văzut în depărtare, în Government Cut, vasele cu oameni în luna de miere, care scoteau fum. Prezența lui Cari îl încinsese și s-a gândit că probabil motoarele vaselor nici măcar nu funcționau, iar fumul ieșea din dormitoare.

Cerul era portocaliu spre vest, iar lumina reflectată de apa vălurită cădea pe dosul frunzelor copacilor, creând pete strălucitoare de mărimea palmei lui.

Antonio a coborât treptele scării de pe docul casei goale și a intrat în apă. A scuipat în mască și a frecat-o de jur-împrejur. Camera video era prinsă la încheietura mâinii.

A înotat 150 de metri de-a lungul digului de protecție, trecând pe sub docuri și rămânând la aproape doi metri sub luciul apei. A ieșit la suprafață sub docul casei care se afla alături de casa Escobar. Razele soarelui care apunea creau reflexe tremurătoare sub doc. Trebuia să fie atent să nu se înțepe în cuiele care ieșeau prin scândurile docului, în păr i s-a prins o pânză de păianjen. S-a scufundat o clipă pentru a scăpa de păianjen, dacă acesta îi rămăsese prins în păr. Porțiuni de alge în care erau prinse pahare din polistiren și sticle din plastic împreună cu un smoc de frunze de palmier mare cât un aligator erau purtate de maree.

Capacul unei cutii frigorifice a plutit pe lângă el, adăpostind câțiva peștișori.

•

În subsolul casei Escobar se muncea din greu. Mateo și echipa lui îndepărtau tencuiala și cimentul de pe peretele subsolului. Treaba era anevoioasă. Aveau un ciocan pneumatic, dălți, răngi și un Sawzall[43]. Praful era dens în aerul de acolo.

Hans-Peter Schneider urmărea activitatea de pe scară și își ștergea mereu capul chel și albicios folosind o batistă brodată.

Porniseră de sus, iar în jumătate de zi decopertaseră îndeajuns de mult ca să descopere întâi un halo, apoi fața unei siluete sfinte, o femeie pictată pe fața dinspre mal a cubului. Femeia îi privea printre tencuiala și cimentul crăpat. Mateo a recunoscut-o. Și-a făcut cruce.

— *Nuestra Señora de la Caridad del Cobre,* a spus el.

În grădina dinspre ocean a casei Escobar, Bobby Joe nu putea privi spre apus, spre apă, fără să-și ducă mâna streașină la ochi, ca să-i ferească de razele soarelui care apunea. Stoluri de ibiși treceau pe cer, îndreptându-se către colonia de păsări de pe Bird Key. Bobby Joe a tras de câteva ori cu pușca lui cu aer comprimat, sperând să nimerească vreo pasăre în aripă, ca să aibă cu ce se juca, dar nu a nimerit niciuna. Pe terasa de la etaj, Umberto stătea pe un scaun, cu antebrațele rezemate de balustradă și având arma de asalt AR-15 alături de el.

Soarele ce apunea făcea casa să radieze o lumină portocalie, iar norii începeau să se lumineze.

Bobby Joe a încercat să nimerească un pește cu arbaleta, dar acesta s-a scufundat sub covorul de alge. Bobby Joe a blestemat razele orbitoare ale soarelui.

•

Sub stratul de alge plutitoare, Antonio s-a apropiat de digul de protecție din fața casei Escobar, stând în porțiunea de semiîntuneric ce se deplasa peste fundul accidentat, presărat cu bucăți de beton și aluviuni. Era la aproape doi metri sub apă. Pe lângă el a trecut un banc de labani de culoare argintiu-închis pe sub alge, apoi argintiu sclipitor când au ajuns sub razele soarelui. Pe deasupra lui au trecut doi cormorani, înotând din greu în urmărirea peștilor.

Un iaht mare a pătruns în golf, ajungând la aproape cincizeci de metri de mal, deplasându-se prea repede prin zona în care se aflau lamantini, dând naștere unui siaj puternic. Pe puntea de la prova stăteau mai multe și una pe puntea pupa. Fetele de pe puntea prova nu purtau sutien, ci doar bikini.

Umberto a urmărit iahtul de pe terasa de la etaj. Cu o mână a reglat binoclul ca să vadă mai bine fetele, și cu cealaltă s-a scărpinat la părțile intime.

A fluierat către Bobby Joe, care era jos.

Aflat sub apă, Antonio a auzit huruitul iahtului. S-a prins de fundul apei. Forța siajului a trecut pe deasupra lui și l-a răsturnat. Stratul de alge s-a ridicat și a coborât ca un covor scuturat cu bătătorul, iar una dintre labele de înot a rupt luciul apei, trecând prin alge.

Umberto a văzut laba înotătoare și, vârându-și două degete în gură, a fluierat din nou către Bobby Joe și a arătat cu degetul spre apă. Umberto a spus ceva în aparatul de emisie-recepție. A înșfăcat pușca de asalt și a alergat spre scară.

Sperând ca fetele să îl vadă, Bobby Joe urina de pe digul de protecție. A sărit jos de pe dig și s-a grăbit să își tragă șlițul.

Sub apă, Antonio s-a apropiat de gaura de sub digul de protecție. A văzut-o. Aluviunile și nisipul erau ridicate de curent când apa pulsa înainte și înapoi prin spărtură, iar iarba de mare din apropierea ei se unduia. Spărtura era mare, mai

mult lată decât înaltă, iar dincolo de ea era întuneric. Un spongier oranj crescuse în fața ei. Antonio a făcut două fotografii.

Apoi a văzut dârele făcute de gloanțe prin apă, trecând șuierător pe lângă el. Umberto și Bobby Joe au apărut pe digul de protecție. Au tras câteva rafale în stratul de iarbă de mare, iar evantaiele trasate de gloanțe au sfârâit prin apă, acționarea armelor scoțând mai mult zgomot decât împușcăturile propriu-zise, care erau amortizate. Bobby Joe a fugit să își ia arbaleta.

Antonio s-a ales cu o rană la un picior, iar norul sângeriu a devenit cenușiu în apă. Spărtura se afla în fața lui. Dâre făcute de gloanțe prin apă. S-a întors pe o parte față de digul de protecție și s-a străduit să rămână cât mai adânc în apă.

De pe dig, Bobby Joe a văzut bule de aer înălțându-se prin stratul de iarbă de mare. Înveselit, a țintit cu arbaleta și a tras. Firul legat de săgeata arbaletei s-a întins, aruncând stropi de apă în jur.

Labele înotătoare ale lui Antonio au încetat să se mai miște. Deasupra lui, stratul de iarbă se unduia pe valuri, se unduia ca și pieptul lui Antonio.

Așteptând în camioneta parcată la o intersecție și jumătate distanță, Cari stătea cu ochii ațintiți la ceasul de la mână.

După ce au trecut patruzeci de minute, l-a sunat pe Antonio. Acesta nu a răspuns. A telefonat din nou.

În cabana de lângă piscină, a sunat un telefon aflat într-o pungă din plastic însângerată, așezată lângă un Sawzall. Telefonul a sunat și vibrațiile l-au făcut să se miște în lateral în interiorul pungii.

Cu o mână mânjită de sânge, Bobby Joe a scos telefonul. L-a pescuit cu două degete și l-a dus la ureche ca să vorbească.

— Alo, a spus el.

— Antonio? Bună, a spus Cari.

— Ei, ce mai faci? Antonio e plecat acum de la biroul lui, a spus Bobby Joe. Ne-a dat ceva bătaie de cap. Vrei să-i lași un mesaj?

Râzând, Bobby Joe a închis. Cei din jurul lui au râs alături de el. Bobby Joe și-a șters mâinile de sânge folosind un tricou aflat în cabană.

A izbucnit o ploaie scurtă cu soare, iar picăturile mari au brăzdat parbrizul și au răpăit pe acoperiș. Curcubeul care a apărut s-a destrămat aproape imediat.

În camionetă, Cari.

Ceasul ticăia. Secundarul își făcea circuitul fără să scoată ticăituri. Acestea erau în mintea ei. Micuța camionetă avea geamuri care se coborau cu o manetă; le-a coborât. Adierea umedă și răcoroasă a pătruns în cabină.

A simțit înțepături în ochi, dar nu a plâns. Pe zidul casei alături de care îl aștepta pe Antonio erau flori de iasomie de culoare oranj, și a simțit mirosul lor, ceva mai puternic după scurta ploaie.

Mirosul a dispărut și și-a văzut logodnicul mort în drum, împreună cu cavalerii de onoare, toți aflați în mașina care ardea, incendiată de pușcași. Vecinii au venit la biserica la care ea aștepta cu flori de iasomie în mâini. Veneau să îi spună, iar ea a alergat spre ei, spre logodnicul ei. Băiatul cu păr roșcat era la volan, purtând o guayabera[44] *albă din dantelă, mort în mijlocul drumului. Geamurile mașinii erau găurite de gloanțe, iar ea, folosind un pietroi ridicat de pe drum, a făcut o gaură mare în geamul plin de crăpături și a încercat să îl scoată afară. A băgat mâinile prin geamul spart și s-a chinuit să îl scoată afară ca să îl îmbrățișeze. Câțiva oameni curajoși din mulțime au încercat să o smulgă de lângă mașină, dar ea s-a ținut strâns de el, au tras-o, și cioburile i-au făcut dâre însângerate pe brațe, după care rezervorul a explodat și a propulsat-o în aer. Sângele s-a uscat, cafeniu-închis, pe rochia ei de mireasă.*

Într-o borsetă, Cari adusese două *baleada*[45] cu carne și brânză, în caz că ei și lui Antonio li se făcea foame. S-a uitat la cele două *baleada.* Încă erau calde, iar aburul degajat de ele umezise interiorul pungii etanșe în care erau. A scos punga din gentuță și a aruncat-o pe podeaua camionetei. A băgat mâna sub scaun și a scos pistolul Sig Sauer de .40 și l-a băgat în borsetă. Apoi a coborât din mașină. A tras aer adânc de câteva ori, ca și cum ar fi absorbit putere de la iasomie. S-a simțit puțin amețită.

Cari a parcurs pe jos distanța de o intersecție și jumătate până la poarta casei Escobar. A luat o mână de fluturași și pliante de reclamă din cutia poștală. Va spune că a venit să își primească banii.

A butonat codul de la poarta pietonală. Între gardul viu înalt și zidul care despărțea proprietățile exista un spațiu liber. Cablul electric mergea de-a lungul zidului din piatră, pe care se aflau întrerupătoare pentru luminile din curte și sistemul de irigare. S-a strecurat printre gardul viu și zid.

Plasele de păianjeni-crab împodobite cu picături de ploaie preluau lumina cerului roșiatic și au licărit când a trecut pe sub ele, cât mai aproape de zid.

Pe aleea pentru mașini, Mateo plia cea de-a treia banchetă a automobilului Escalade al lui Hans-Peter Schneider și așeza în acea zonă saci mari din plastic. Nu a văzut-o.

Cari a rămas înapoia gardului viu până când a ajuns la grădina dinspre ocean din spatele casei.

Pragul cabanei de lângă piscină, iluminat, era mânjit cu dâre de sânge. Cari a ieșit de la adăpostul gardului viu și a traversat grădina. A împins ușa cabanei de lângă piscină. A văzut picioare, a văzut labe de înot. Pe masa mare pliabilă dinăuntru zăcea un cadavru. Labele de înot erau spre ea. Văzuse picioarele lui Antonio de multe ori când lucra în piscină, și se gândise la ele.

Acelea erau picioarele lui. Acela era torsul lui Antonio. Capul lui lipsea.

A privit spre podea, căutându-i capul, dar nu a văzut decât o baltă întunecată de sânge, care se îngroșa la margini.

Și-a simțit fața amorțită, însă mâinile i-au rămas alerte. A pus o mână pe spinarea lui Antonio. Încă nu se răcise.

Bobby Joe a intrat în cabană.

Aducea un rulou de folie din plastic, niște frânghie și o foarfecă de tăiat crengi pentru a-i reteza degetele lui Antonio. S-a încurcat în ușa cu plasă contra insectelor și, preț de o secundă, nu a văzut-o pe Cari.

Bobby Joe avea pete de sânge pe cămașă. Când a văzut-o pe Cari, a dat drumul ruloului din folie de plastic și i-a zâmbit. Ochii lui gălbui au cuprins-o, au reținut-o întreagă. Dacă o putea împiedica să țipe, o putea avea de două ori înainte ca restul oamenilor de acolo să o găsească și Hans-Peter să insiste ca ea să fie ucisă. Da, era momentul să o năucească măcar pentru o partidă scurtă de sex, atâta vreme cât era bună și caldă, iar ceilalți n-aveau decât să scuipe în capul sulelor ca să o aibă moartă, dacă asta voiau.

L-a străbătut un tremur plăcut, a ridicat foarfeca și a făcut un pas în față, moment în care ea l-a împușcat de două ori în piept. Bobby Joe a părut surprins până când ea l-a împușcat în față.

Când Cari a pășit peste el, picioarele lui încă se mișcau. În timp ce îndesa arma în borsetă, a auzit strigăte venind dinspre casă, apoi a plonjat elegant de pe digul de protecție, iar iarba de mare s-a vălătucit ca o blană înspumată sub ea în zbor, borseta a izbit-o în corp când a atins apa, și iarba i s-a prins în păr în timp ce se scufunda.

A văzut o mișcare printre rămășițele plutitoare verzui, a înotat în forță și a ieșit la suprafață abia după ce a ajuns sub docul de la casa vecină, unde a luat două guri de aer și s-a scufundat din nou. Prin

apa tulbure de sub ea, puțin spre stânga, a văzut mișcându-se o siluetă lungă și întunecată. A înotat cât de tare a putut, însă borseta o frâna. Tocmai ieșea la suprafață pentru a respira, și a apucat să ia o jumătate de gură de aer, moment în care s-a simțit prinsă de o gleznă. A fost trasă sub apă, cu fața și părul pline de alge, și s-a răsucit, dând cu o mână peste față. I-a fost prinsă și cealaltă gleznă și s-a simțit trasă în adânc.

Trebuia să respire, de aceea s-a zbătut să ajungă la suprafață. A fost trasă din nou în adânc. Și-a eliberat ochii de firele de iarbă de mare; începuse să resimtă lipsa aerului, iar curând avea să aspire apă. A zărit o porțiune luminată între straturile de iarbă, moment în care a văzut că omul care o ținea de glezne era Umberto, în costum de scufundător, cu o mască mare, din care ieșeau bule de aer. Voia să o înece. Să stea departe de ea și să o înece, trăgând-o în apă de fiecare dată când ea încerca să iasă la suprafață ca să respire. A vârât mâna în borsetă. Umberto a apucat-o din nou de glezne, iar ea a mișcat brusc picioarele înapoi, folosindu-se de strânsoarea lui asupra picioarelor ei ca de un punct de sprijin, iar el s-a dovedit lent când s-a răsucit.

Cari a apăsat borseta în burta lui și l-a împușcat de două ori prin ea, iar gazele au explodat în el ca un baton de dinamită. Și-a destins picioarele și a folosit corpul lui drept reazem pentru a se ridica la suprafață. Simțind că îi ardeau plămânii, a ieșit peste luciul apei, aspirând picături de apă și aer, tușind și gâfâind. S-a prins de o scară a unui doc, zgâriindu-și palmele de cochiliile scoicilor, și a continuat să gâfâie.

Mai avea de înotat o sută de metri până la locul în care era parcată camioneta lui Antonio.

Tremurând, s-a așezat pe scaunul șoferului și a prins între degete bucata de cârpă de pe locul pasagerului. A simțit-o la atingere ca pe o *guayabera* din dantelă, pe care sângele se uscase, devenind cafeniu.

A inspirat aerul încărcat de mireasma iasomiei. Nu a plâns.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Cari Mora avea două *baleada* cu carne și brânză într-o pungă din plastic, o sticluță cu apă și pistolul Sig Sauer P229 al lui Antonio, cu șapte gloanțe rămase în el, plus un încărcător suplimentar plin. Avea o sută zece dolari în portofel și instrumentele pe care le folosea pentru a-și aranja unghiile când călătorea cu autobuzul. Mai avea la ea o umbrelă de soare, pe al cărei mâner scurt fixase trei inele mari de plumb luate de la niște rezervoare de clor. Antonio atașase inelele masive la umbrela ei de soare deoarece Cari trebuia să aștepte multă vreme noaptea în stația de autobuz.

Când a ajuns în parcarea unui mall în aer liber, Cari a șters cu grijă interiorul camionetei. S-a zărit în oglinzile retrovizoare în timp ce făcea asta. Nu a putut citi nimic pe fața ei. A îmbrăcat hanoracul lui Antonio și și-a tras gluga peste cap în caz că erau camere de supraveghere. Gluga mirosea a Antonio – deodorant marca Mountain Air și o idee de clor. Într-un buzunar al hanoracului erau câteva prezervative. A luat medalia religioasă care atârna de oglinda retrovizoare din interior și a lăsat-o să cadă în buzunar, alături de prezervative. A abandonat camioneta și a luat un autobuz.

În stația în care trebuia să schimbe autobuzul creștea un genip[46]. Se vedea limpede că proprietarul pomului fructifer nu știa ce era și nu știa că fructele de pe jos erau comestibile, lucru obișnuit în Miami. Acestea zăceau pe iarbă în partea din spate a stației de autobuz, dar și pe trotuar. Cari a văzut și fructe de mango risipite pe pământ, însă erau înapoia unui gard, prea departe ca să ajungă la ele. A strâns două mâini de genip și le-a pus în poșetă. A decojit un fruct pentru a extrage pulpa catifelată de pe sâmbure. Avea gustul dulce-acrișor și textura fructelor de lici.

La un moment dat, telefonul ei mobil a sunat. Era un apel de pe telefonul lui Antonio. Îi văzuse trupul fără cap și totuși a simțit un imbold puternic să răspundă. Telefonul a continuat să vibreze în buzunar. Doar telefonul lui mai rămăsese în viață. Încă nu era rigid și imobil ca mușchii spatelui său când îl atinsese în cabana de lângă piscină.

S-a asigurat că serviciul de localizare a telefonului ei nu era în funcțiune. A mai mâncat șase fructe de genip ca să își păstreze vigoarea. În cursul lungii călătorii spre apartamentul verișoarei ei, a avut timp să gândească.

Dacă poliția nu se ducea la casa Escobar, Hans-Peter Schneider avea să-și dea seama că ea nu putea anunța autoritățile. Va crede că făcea și ea parte din echipa Zece Clopote. A mai socotit că Schneider nu se va osteni să o vâneze decât după ce își va încheia treaba în casa Escobar. Apoi, când îi va conveni lui, o va ucide sau o va vinde într-un loc din care nu avea să se mai întoarcă.

Spre sfârșitul serii s-a strecurat pe ușa din spate a clădirii de apartamente din apropiere de Claude Pepper Way. Mătușa ei, verișoara Julieta și fetița dormeau.

Și-a frecat mâinile cu suc de limetă, apoi s-a clătit. S-a așezat în camera unde se afla copila și i-a ascultat răsuflarea. Când a început să se agite în somn, Cari a ridicat-o din pat și a ținut-o în brațe. Obosită, verișoara a auzit scâncetele fetiței și s-a trezit.

— E la mine în brațe, nu-ți face griji, a spus Cari.

A încălzit o sticlă pentru copilă.

Când sugara s-a udat, Cari a curățat-o, a dat-o cu pudră de talc și a legănat-o până a adormit din nou.

La o oră târzie din noapte, când fetița a devenit neliniștită, i-a oferit propriul sân. Chiar dacă nu primea lapte, bebelușa și-a frecat capul de trupul lui Cari și s-a liniștit. Cari nu mai făcuse așa ceva

până atunci. Asta parcă ștergea imaginile fulgurante din capul ei cu expresia de pe moaca lui Bobby Joe când îl împușcase în plină figură. Bobby Joe, zăcând cu fața în jos și cu partea din spate a capului aproape explodată, plus cureluşa din partea din spate a șepcii ieșind în evidență, și cu picioarele încă mișcându-se.

Legănând copila, s-a uitat la pata de pe tavan care avea forma aproximativă a Columbiei. Poetul se înșelase, a gândit ea. Nu, un copil mic nu e doar „o altă casă a morții”. *No es solamente otra casita para la muerte.*

A închis ochii. Ar fi trebuit să insiste să intre în apă împreună cu Antonio. A regretat că nu îl bătuse la cap până să cedeze. A regretat că nu înfrânsese acea mândrie prostească și bărbătească, și nu îi spusese cu hotărâre că va intra în apă cu el. Îl lăsase să ajungă într-o situație tactică pe care ea o înțelegea mai bine decât el. Făcuse parte din trupele de pușcași marini. Trebuia să știe ce avea de făcut.

•

Cari, copil-soldat în vârstă de doisprezece ani, a primit note proaste pentru lipsă de atenție la orele de îndoctrinare – pentru ea, acele ore nu aveau mai mult sens decât școala de duminică – însă a priceput imediat cursurile de tactici de luptă. Și astfel, șefii FARC au socotit-o utilă.

Și-a dat seama că răniții erau importanți, de aceea a învățat rapid chestiuni legate de medicina de urgență. Când atingea fața unui soldat rănit, îl liniștea în timp ce strângea un garou cu cealaltă mână.

Se pricepea la întreținerea armelor și echipamentelor. Sarcina ei principală, deseori o pedeapsă pentru atitudinea ei, era să gătească în aer liber – ceaune cu capacitatea de șaptezeci și cinci de kilograme cu *estofado* de carne[47], atunci când aveau carne, pregătită în aer liber într-un loc săpat în pământ și sub șoproane din tablă

camuflate, unde un irlandez îi învăța pe copii cum să facă proiectile de mortieră din canistre de benzină Kosan, cum să așeze o capcană cu fir peste o grenadă sau cum să rezolve problema unei bombe defecte dintr-un aruncător.

Gherilele se finanțau prin răpiri și șantaje. Una dintre sarcinile lui Cari era să îi poarte de grijă unui profesor în vârstă, răpit de FARC. Era specialist în științele naturii și profesor, și fusese cândva politician, un bărbat cu o stare fragilă de sănătate, provenind dintr-o familie avută din Bogota. I-a purtat de grijă vreme de trei ani. Șefii FARC s-au arătat destul de amabili cu bătrânul câtă vreme primeau bani de la familia lui. Îi dădeau cărți furate din conacele celor pe care îi considerau opresori, iar Cari citea din ele când ochii lui erau prea obosiți și-și punea ochelarii într-un buzunar al cămășii. Cărțile pe care i le dădeau erau non-politice, așa socoteau cei care îl capturaseră. Erau cărți de poezie, de horticultură și despre natură. Un ofițer FARC l-a silit pe profesor să le explice teoriile lui Darwin celor mai fragezi ucenici, ca argument în favoarea comunismului.

Tabăra FARC era o combinație ciudată de vechi și nou. Cari făcea supă din șobolani de orez pentru a combate tusea convulsivă și, în același timp, comandantul avea un laptop.

Una dintre sarcinile ei era să încarce bateria laptopului, ducând în brațe unitatea de baterii grea sau transportând-o cu un cărucior pentru copii până la cea mai apropiată sursă de energie electrică. Dacă acea sursă era aproape, și suficient de sigură, ofițerii îi îngăduiau bătrânului naturalist să meargă împreună cu ea în acea misiune.

Era o zi caldă de primăvară, iar Cari, în vârstă de doisprezece ani, mergea alături de profesorul răpit pe un drum neasfaltat. Pe marginea lui erau plante înflorite, iar albinele erau ocupate să le culeagă polenul. Mergeau spre postul sanitar ca să ridice insulina necesară prizonierului, furnizată de

familia lui contra unei sume mari care se plătea către FARC. S-au văzut siliți să treacă printr-un sat ars, locul unui masacru petrecut recent. Fusese un sat care se situase de partea trupelor paramilitare. Nu se uitau spre cocioabe, pentru că se temeau de ceea ce ar fi putut vedea. Un uliu șorecar a fluturat din aripi și a scrâșnit, făcând mult zgomot când s-a înălțat de pe un acoperiș din tablă. În fața uneia dintre case ocupanții încercaseră să-și scoată bunurile în curte. În tufișuri era încurcată o plasă contra țânțarilor. Bătrânul naturalist s-a uitat o clipă la plasă, apoi la florile de pe drum, după care a luat-o și a împăturit-o.

— Eu zic că putem lua plasa asta, ce părere ai? i-a spus el lui Cari.

A cărat-o ea când el a ostenit.

În acea după-amiază, după ce Cari i-a administrat injecția, bătrânul a trebuit să le vorbească despre Darwin tinerilor recruți. Prelegerea a cuprins principiile evoluției care puteau fi forțate pentru a confirma comunismul drept parte a ordinii naturale. În clasă se afla un supraveghetor, pentru a se asigura că adevăratele păreri ale profesorului nu ieșeau la iveală.

Apoi fuseseră liberi, până ce Cari a trebuit să gătească masa de seara pentru soldați, un capibara pentru Postul Mare. Conducătorii FARC erau siliți să îngăduie puțină religie, iar capibara nu era considerat carne în perioada postului de Paște, deoarece Vaticanul decretase animalul rozător ca fiind pește.

— Vreau să-ți arăt ceva, i-a spus profesorul. Să tăiem plasa asta contra țânțarilor în două. Avem pălării cu boruri, adu-le te rog și vino cu mine.

Bătrânul a mers fără să se grăbească prin pădurea din spatele colibei lui.

Pe panta unui deal, în apropierea unui pârâu era un stup de albine. Umplea scorbura unui copac. Cari și profesorul au pus plasele peste pălării și și-

au încheiat nasturii de la mâneci. Și-au strâns apoi manșetele pantalonilor cu cârpe.

— Dacă albinele sunt prea agitate, putem veni altă dată și le afumăm, a explicat profesorul.

Înainte ca răpirea să îi întrerupă viața, crescuse albine din pasiune.

Albinele erau ocupate. Cari și profesorul s-au oprit îndeajuns de aproape de stup, dar nu prea aproape.

— Îndatoririle lor se schimbă odată cu vârsta, i-a zis profesorul. Lucrătoarele sunt toate femele. Încep prin a face curățenie în celula în care au eclozat. Apoi curăță și întrețin stupul, după care primesc nectar de la albinele care zboară la flori, și după aceea ies să culeagă polen până la epuizare. Unele dintre aceste albine culegătoare sunt abia la început. E o sarcină nouă și ciudată pentru ele – uite, unele nu fac decât să dea roată urdinișului, memorând locul lui, ca să îl regăsească. Vezi pragul acela mic de la intrare, unde albinele cu saci plini de polen sosesc la stup după ce au cules. Acelea sunt lucrătoarele culegătoare care se întorc de pe câmp. Vezi comitetul de primire care le mângâie? Dacă o nouă culegătoare se întoarce fie și cu puțin polen sau cu o fărâmă de nectar, celelalte o întâmpină cu mult entuziasm. De ce?

— Ca să vrea să facă asta din nou, a spus Cari.

— Da, a spus el. De aceea, albina va lucra până moare aducând provizii la stup. Este ademenită. S-a uitat îndelung la Cari cu ochi limpezi. E folosită. Va zbura și va tot zbura ca să culeagă până când se prăbușește și moare sub vreo floare, cu aripile uzate până ce ajung ca niște cioturi. Stupul nu va băga de seamă dispariția ei. În stup, nimeni nu jelește. Când mor suficient de multe culegătoare, fac altele. Nu există ceva ce poate fi numit viață personală. Stupul e o mașinărie. S-a uitat atent la ea, întrebându-se probabil dacă ea îl va raporta comandanților. Așa e și tabăra asta, Cari, acest sistem. E o mașinărie. Cari, tu ai o minte bună și

inventivă. Nu-i lăsa să te ademenească. Nu-ți reduce viața personală doar la minutele în care te poți furișa în pădure cu cineva. Folosește-ți aripile pentru tine.

Cari și-a dat seama că acele vorbe reprezentau un gen de subversiune interzis cu desăvârșire. Datoria ei era să îl raporteze către *comandante.* Va fi recompensată – poate că, în loc să facă baie laolaltă cu bărbații, *comandante* o va lăsa să se îmbăieze devreme, singură când îi venea ciclul, așa cum procedau prietenele lui. Va fi recompensată. Va fi ademenită. S-a gândit la primirea prietenească în grupul de gherilă, afecțiunea ce i s-a arătat, camaraderia. Sentimentul apartenenței la o familie pe care și-o dorea atât de mult.

Era o familie care îi îngăduia să bea la petreceri. Era o familie care tolera sexul, dacă *comandante* era de acord. Mai era o familie care îi cerea să-i ucidă pe cei care nu erau disciplinați sau care dezertau. Se vota care dintre fugari să fie uciși. Toată lumea vota da. Când era mică, ridicase și Cari mâna alături de ceilalți, votase da ca și restul prima oară, dar nu a mai făcut-o după aceea. Nu știa prea bine ce se întâmpla. Și apoi i-a văzut împușcați, zăcând în apă în locul în care stătuseră în picioare.

Cuvântul „ademenire” i-a rămas întipărit în minte. În spaniolă, *engañar.* Când a devenit bilingvă, ambele cuvinte i-au rămas în minte.

Mai târziu în acea zi, după albine, *comandante* a trimis după Cari, pe când ea gătea capibara. Biroul lui era o căsuță rechiziționată de FARC. În birou lucrau trei femei. Nu era clar ce fel de activitate aveau. Toate ședeau pe perne făcute chiar de ele.

Cari a luat poziția de drepți în fața biroului. Nu era înarmată, astfel că și-a scos pălăria.

— Ce mai face profesorul? a întrebat *comandante.*

Avea în jur de treizeci și cinci de ani și era un administrator ferm, dar ezitant în luptă. Un teoretician marxist. Purta aceiași ochelari cu ramă metalică și lentile circulare pe care îi avusese și în studenție.

— E mai bine, *comandante,* a spus Cari. A mai luat câteva kilograme în greutate. Mănâncă banane verzi, nu coapte, iar asta l-a ajutat în problema zahărului din sânge. Am verificat benzile de testare. Și respiră mai ușor în somn.

— Bravo, trebuie să-l menținem sănătos. Mai așteptăm două săptămâni ca să primim următoarea tranșă din răscumpărare. Dacă nu vor plăti, plicul următor va conține urechile lui. Și, Cari, tu o să i le tai.

Comandante a învârtit o agrafă pe vârful unui creion.

— Așa, Cari, Jorge mi-a raportat că te-a văzut cu profesorul în pădure. Bătrânul purta o mască de camuflaj. Și tu aveai una pe cap. Jorge s-a temut că profesorul te-a convins de ceva. S-a gândit să te aducă în fața mea sub amenințarea armei. Cari, ce făceați acolo?

— *Comandante,* profesorul apreciază curtoazia pe care o dovedești față de el și apreciază că își primește medicamentele. El…

— Și își exprimă recunoștința purtând o mască în pădure?

— Mi-a arătat cum se poate recolta miere. A crescut albine în viața lui de dinainte. Acelea erau pălării de protecție. E o tehnică de supraviețuire pe care ar trebui să îi îngădui să o predea, în afară de Darwin. A spus că ar fi bine pentru soldați să primească o astfel de hrană. Mierea rezistă mult timp fără să se strice, și nu e nevoie să fie ținută la frigider. Mi-a mai spus că în caz de urgență se poate pune pe o rană, fiindcă este aproape sterilă. Deja avem plase contra țânțarilor. Am putea afuma albinele cu șomoioage care să nu scoată mult fum.

Și astfel patrulele aeriene nu vor putea vedea fumul.

Comandante a continuat să învârtă agrafa. Secretarele lui s-au uitat dezaprobator la Cari.

— Interesant, Cari. Trebuia să-mi ceri permisiunea înainte de a folosi altceva decât îmbrăcămintea aprobată.

— Am înțeles, *comandante.*

— Te-am mai pedepsit pentru lipsă de seriozitate. Acum o să te recompensez. Ce ți-ai dori? Ai vrea să te duci astăzi la bâlci?

— Aș vrea să fac baie singură când îmi vine ciclul, departe de bărbați.

— Noi nu procedăm așa. Ăsta e sexism. În luptă suntem toți egali.

— Mă gândeam că aș putea face baie devreme, la fel ca aceste luptătoare din biroul tău, a spus Cari.

Câțiva ani mai târziu, în drumul lung spre nord, va vedea ce înseamnă ademenirea în stațiile de autobuz, când lupii treceau pe acolo cu mașinile și mimau afecțiunea în schimbul unei partide de sex cu copila, care putea fi învățată cum să procedeze dacă nu știa. Deseori, lupul avea în mașină hrană și dulciuri, chiar și câte un ursuleț de pluș. Lupii nu trebuiau să dea copilei ursulețul, ci doar o lăsau să îl țină până când i-l înșfăcau și o împingeau din mașină în stația de autobuz. Câteodată, copiii puteau păstra niște șlapi noi cu paiete sau flori pe ei.

În cele din urmă, rudele naturalistului au plătit restul de răscumpărare, iar el a fost eliberat. Răpitorii FARC i-au permis să se bărbierească și să îmbrace cămașa cu mânecă lungă, acum subțire ca ața, pe care o purtase când fusese răpit, și i-au înapoiat bretelele. Cari l-a privit direct pe bătrân și l-a întrebat dacă o putea lua cu ea, iar el i-a întrebat pe răpitori. Aceștia au refuzat. El a vrut să știe dacă putea trimite bani pentru eliberarea ei. Ei

au spus că ar fi fost posibil. Banii nu au sosit. Ori poate sosiseră. Cari nu a fost eliberată.

A dezertat când avea cincisprezece ani. A făcut-o împreună cu un băiat mai mare decât ea cu un an. Avea părul roșcat și unul dintre dinții din față ciobit. Dormeau împreună în pădure ori de câte ori puteau, și el se purta frumos cu ea. După prima oară, când s-au trezit îmbrățișați pe solul pădurii ca pe un pat parfumat, el s-a uitat la ea de parcă ar fi fost o sfântă.

În ultima ei zi ca soldat, la scurtă vreme după crăpatul zorilor, unității lui Cari i s-a ordonat să atace un sat care sprijinea dușmanul paramilitar de extremă dreaptă. Asta se întâmpla în perioada în care părțile beligerante masacrau cu rândul sate întregi, deși unii prezentatori de știri numeau asta „decimare”, pentru că nu înțelegeau sensul cuvântului.

Deseori, satele erau ocupate cu forța de una sau alta dintre părți. Apoi cealaltă parte distrugea satul și îi ucidea pe locuitori pentru că îi găzduiseră pe dușmani. Acel raid al FARC avea scopul de a răzbuna un masacru comis de trupele paramilitare de extremă dreapta cu trei săptămâni înainte într-un sat care simpatiza cu gherilele. Trupele paramilitare uciseseră toți oamenii din sat: luptători din gherile, locuitori, copii și animale.

Tot astfel fusese masacrată și familia lui Cari în cel de-al doilea an al ei ca soldat. Nu a aflat asta decât șase luni mai târziu, iar după aceea nu a mai putut vorbi cu voce tare vreme de două săptămâni.

Misiunea FARC era să aplice același tratament dușmanului, să ucidă soldați din trupele paramilitare și pe toți locuitorii, fără excepție, iar apoi să incendieze locuințele, pentru că îi găzduiseră pe dușmani. Au fost întâmpinați cu focuri pe când se apropiau de sat prin pădure. Cari a rămas în urmă, oprindu-se să lege un poncho pe rana primită în piept de un soldat, apăsând pentru a menține plămânul umflat până la sosirea

medicului. S-a tras în ea de două ori dinspre pădure și s-a lipit de sol alături de rănit și a răspuns cu foc, trăgând peste corpul lui. Apoi a ieșit de pe cărarea de pământ roșiatic, deplasându-se printre copaci, paralel cu drumul.

Până a ajuns ea în sat, soldații trecuseră deja pe acolo. Folosind explozivi dărâmaseră câteva ziduri ale școlii, iar vântul bătea printre corzile unui pian, șoptind, oftând și lamentându-se printre corzi în rafale care purtau partituri muzicale până de cealaltă parte a drumului.

Multe case ardeau, iar pe străzi zăceau oameni morți. Nu a tras nimeni în ea. Era hotărâtă să nu vadă civili pe care să fie silită să îi împuște. A surprins o mișcare sub o casă aflată la stradă. A îndreptat arma spre acel loc. Nu era un soldat, ci un copil care se ascundea, stând întins înapoia unui bloc de ciment care sprijinea o grindă a podelei. Nu și-a dat seama dacă era fată sau băiat, pentru că nu a văzut decât o față murdară și un smoc de păr.

S-a purtat ca și cum nu ar fi văzut copilul. Nu a vrut să atragă atenția asupra lui. S-a oprit și s-a aplecat să își lege șireturile ghetelor.

— Fugi în pădure! a spus ea fără să își întoarcă fața spre casă.

Comandante venea pe drum din spatele ei, sosind ultimul la luptă, așa cum îi stătea în obicei. Nu voia să rămână singură cu el. Încerca mereu să îi vâre un deget în fund, venind din spate și încercând să își strecoare mâna pe sub chiloții ei. Spre cinstea lui, nu îi dădea ordin să îl lase să facă asta; era pur și simplu un gest de socializare.

Ea îl rugase să înceteze. Se rugase Domnului în nenumărate ori să îl facă să înceteze. Acela era un punct obișnuit în rugăciunile ei de seară. Dar el nu se oprea.

A pornit mai repede ca să rămână cât mai departe de *comandante,* dar a auzit un foc de armă. Comandantul îngenunchease și trăgea în casa în care se ascunsese copilul. Ea a fugit spre el

răcnind: „*Es niño*! *Es niño*!” Vederea periferică i s-a împăienjenit, dar vedea foarte clar în centru. Alerga printr-un tunel de frunziș verde și neclar, iar limpede, în mijloc, era *comandante.*

Acesta a aruncat o grenadă cu fosfor în casă, iar flăcările au izbucnit imediat. Ajuns în grădină, el s-a lăsat pe vine și a ațintit pistolul spre casă. Simțindu-și fața amorțită, Cari a alergat spre el. *Comandante* a tras încă o dată. Arătătorul lui lung a regăsit trăgaciul, s-a lăsat și mai jos pentru a ținti, iar Cari s-a oprit în drum, a ridicat pușca și l-a împușcat pe *comandante* în ceafă.

A rămas bizar de calm. De sub casă ieșea fum, și l-a văzut pe copil ieșind prin spatele ei și fugind în pădure. Ajuns la lizieră, s-a întors și a privit înapoi. Copilul era de-a dreptul mizer. A văzut câteva fețe printre copaci. Cineva i-a făcut semn copilului cu mâna.

Comandante era prea greu ca să îl ducă târâș până în casa incendiată. În orice clipă putea apărea vreun soldat care să îl vadă zăcând acolo, împușcat pe la spate. Pedeapsa cu moartea. A alergat spre *comandante.* Una dintre lentilele rotunde din sticlă era spartă, iar cealaltă reflecta cerul. Privindu-i echipamentul, ai fi crezut că era cel mai bătăios soldat din lume. De partea din spate a desăgii cu muniție era prinsă o grenadă cu fragmentare. A scos-o de acolo. A luat o mână a lui *Comandante* și i-a pus-o sub cap. I-a vârât și grenada sub cap. A tras cuiul de siguranță al grenadei și a dat drumul mânerului, după care a fugit, a fugit, a fugit, s-a lipit de sol într-un șanț de lângă drum, a ținut gura deschisă până după explozie așa cum fusese învățată, s-a ridicat și a rupt-o din nou la fugă. Moartea comandantului a eliminat una dintre rugămințile din rugăciunile ei de seară.

Au fugit, ea și iubitul ei cu păr roșcat.

Au trăit un an în satul Fuente de Benedición, el lucrând la un joagăr, iar ea spălând vase și cratițe

și gătind la o pensiune. Au plănuit să se căsătorească. Ea avea șaisprezece ani.

În acea perioadă, nimeni nu dezerta din FARC fără să fie ucis. La sfârșitul anului, *sicarios*[48] i-au descoperit și l-au ucis pe băiat în plină stradă, dar i-au ucis și pe cavalerii lui de onoare în timp ce veneau cu o mașină împrumutată spre biserica unde Cari aștepta, ținând în mâini un buchet cu flori de iasomie.

Când *sicarios* au venit să o ucidă și pe Cari, biserica era pustie. Brațele sfâșiate i-au fost bandajate în infirmeria satului, de unde a plecat pe ușa din spate.

Au așteptat-o la casa funerară. Ea nu s-a dus acolo. S-au dus la sicriu și l-au mai împușcat pe logodnicul mort al lui Cari de câteva ori, apoi, înainte de a pleca, au fotografiat rănile, pentru că neglijaseră să îl desfigureze suficient când îl uciseseră.

O săptămână mai târziu, Cari stătea în fața ușii unei case mari din Bogota. I-a deschis o servitoare care a trimis-o spre ușa de serviciu. A așteptat un sfert de oră, după care bătrânul naturalist purtând bretele a venit la ușă. I-a trebuit un moment ca să o recunoască, stând pe trepte, bandajată și murdară, având sânge în pantofii de mireasă.

— Mă ajuți? a întrebat ea.

— Da, sigur, a spus el pe dată, după care a stins lumina de deasupra ușii. Intră.

În tot timpul cât l-a îngrijit ca ostatic el nu o îmbrățișase niciodată. Acum a făcut-o. Bandajele ei au lăsat pete de sânge pe spatele cămășii lui când ea i-a răspuns la îmbrățișare.

Menajera bătrânului s-a ocupat de ea, și curând era curată și ghiftuită de mâncare, dormind într-un pat curat. Storurile de la ferestrele casei stăteau trase: existau pedepse pentru cei care ajutau dezertorii din FARC. Asta însemna moartea. Cari nu putea rămâne în Columbia.

Iar profesorul a ajutat-o. S-a odihnit o săptămână – atât i-a trebuit lui să îi cumpere documente false, iar apoi a trimis-o spre nord cu autobuzul, zile și zile de călătorie prin Costa Rica, Nicaragua, Honduras, Guatemala, timp în care ea își lega bandajele de pe brațe slujindu-se de cealaltă mână și de dinți.

Profesorul i-a dat suficient de mulți bani pentru biletele de autobuz din Mexic – astfel că nu a trebuit să urce în La Bestia, trenul mexican care merge spre nord, pentru care bande specializate vând locuri pe acoperișul vagoanelor de marfă, de unde mulți cad, între șine uscându-se brațe și picioare smulse. I-a dat o scrisoare pentru o familie din Miami. Din motive de boală, familia respectivă a trimis-o la alta, unde i s-a spus că va trebui să muncească trei ani fără plată. Cei de la Radio Mambí i-au spus că asta era o minciună, iar de acolo a fost silită să se descurce.

Încă din acea perioadă, Cari avea întotdeauna la ea ceva de mâncat. De obicei nu consuma mâncarea decât la ora cinei, dacă o făcea și atunci. Întotdeauna avea apă la ea și un briceag legal, cu lamă scurtă, pe care îl putea deschide cu o singură mână. La gât, pe un lanț cu mărgele, purta o cruce întoarsă a Sfântului Petru, care fusese crucificat cu capul în jos. În acea cruce se afla un mic pumnal.

•

În apartamentul verișoarei ei, Cari a dormit pe scaun, alături de bebelușă, iar capul îi cădea în piept așa cum se întâmplase și în timpul călătoriei ei spre nord, către Țara celor Liberi.

Aproape de miezul nopții, telefonul ei a sunat. Era apelată din nou de pe telefonul lui Antonio. S-a uitat la ecranul care lumina camera copilei. I-a venit greu să nu răspundă. A lăsat apelul să intre pe căsuța vocală. O voce cu accent german a rostit:

— Karri. Hai să ne întâlnim, te pot ajuta.

Exact. Vino să mă ajuți, chingaso[49]*, și-ți arăt eu ție ajutor.*

A legănat copila și i-a cântat încet „Sfaturi pentru un peruș”, un cântec de-al bunicii ei, Guna, în care i se promitea papagalului o banană coaptă și o viață de huzur când avea să fie vândut unui panamez bogat.

Spre zori, ațipind, a văzut în vis căsuța de pe Snake Creek Canal. În ciuda găurilor din acoperiș, rezistase vremii. Era construită pe o lespede din beton. Era liniștitor să vadă că nu exista un spațiu sub ea în care un copil ar fi putut păți ceva. A zâmbit în somn, visând casa pe lespedea ei solidă și copilul viu alături de ea.

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

Primele raze de soare au alungat negura de deasupra Golfului Biscayne.

Nava de pescuit crabi a căpitanului Marco, cu cablul de lansare înfășurat în jurul scripetelui, își croia drum spre nord față de conacul Escobar. Echipajul navei arăta extrem de ocupat când pe lângă ea a trecut barca rapidă de patrulare a poliției din Miami Beach. Polițiștii au răspuns la salutul cu mâna la chipiu al căpitanului Marco și au redus viteza pentru a-i scuti pe pescarii care munceau de valurile provocate de siaj.

Marco și echipajul compus din trei oameni transpirau în vestele de protecție purtate pe sub cămășile scoase din pantaloni. Au trecut prin dreptul casei Escobar. S-au văzut siliți să privească spre est direct spre razele soarelui. O explozie de lumină reflectată de la ferestrele de la etajul casei.

Ofițerul secund Esteban stătea în timonerie, cu țeava armei odihnindu-se pe pervazul ferestrei din cabină, când a observat o reflexie prin luneta puștii.

— Îl văd pe unul la etaj, la fereastra deschisă. Deocamdată are în mâini doar un binoclu, și pușca alături de scaun, a strigat Esteban către căpitan.

Cablul șiroind de apă care se înfășură pe troliu a ridicat o cușcă de prins crabi de pe fundul golfului. Ignacio prindea cuștile făcute din plasă de sârmă și stinghii din lemn și golea crabii albaștri într-o ladă mare din mijlocul punții. A stivuit cuștile la pupa, pregătite pentru a se pune momeală în ele. Cuștile avansau lent și constant pe traseul lor, erau ridicate, golite și stivuite.

Ajunși la două lungimi de vas de docul casei Escobar, Ignacio a deschis o cușcă și a înghețat.

— *Mierda*![50]

Căpitanul Marco a decuplat cablul de ridicare și a oprit motorul.

Ignacio nu s-a putut hotărî să vâre mâna în capcană. A lăsat cușca să cadă în benă, iar capul lui Antonio s-a rostogolit în mormanul de crabi vii, care își agitau cleștii în aer. Pe cap încă se găsea masca de scufundare. Fața din jurul măștii era desfigurată de crabii prinși, însă partea protejată de masca transparentă era intactă, iar ochii priveau din mormanul de clești în mișcare.

Mateo a apărut pe digul de protecție. A ridicat spre ei un braț cu pumnul strâns într-un gest obscen, apoi și-a prins organul genital cu ambele mâini.

— I-aș putea zbura scula, a spus Esteban, aflat în timonerie.

— Încă nu, a spus căpitanul Marco.

Ajunși în port, Benito s-a uitat la fața distrusă a tânărului său prieten.

— Chemați-o pe Cari, a spus el.

— N-ar trebui să vadă așa ceva, a spus căpitanul Marco.

— Va dori să vină aici, a insistat Benito.

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

Sergentul detectiv Terry Robles de la Serviciul Omucideri Miami-Dade, aflat în concediu medical, în vârstă de treizeci și cinci de ani, a oprit într-un spațiu de parcare de sub copacii de la Palmyra Gardens. În timp ce oprea motorul, ecranul telefonului său s-a aprins. Un apel de la biroul legistului.

— Terry, sunt Holly Bing.

— Bună, Holly.

— Terry, în dimineața asta am scos un glonț dintr-un cadavru care plutea în golf. Bărbat latino alb, douăzeci și ceva de ani. L-am trimis la IBIS[51] de la Quantico. Au găsit ceva. Glonțul ar putea proveni dintr-o armă care a fost folosită în casa ta. Știi glonțul pe care l-au extras din peretele dormitorului tău, da? Cele două se potrivesc în proporție de peste nouăzeci la sută.

— Și cine e posesorul armei?

— Încă nu se știe. I-am sunat pe cei de la omucideri, iar ei mi-au dat numărul tău. Când te întorci la muncă?

— Trebuie să-mi dea aprobare medicii. Probabil cât de curând.

— Ce mai face Daniela, dacă-mi permiți să te întreb?

— Tocmai mă duc să o vizitez. Îți telefonez peste vreo oră.

— La ora aia predau un curs, dar îți răspund cât de repede pot. E în regulă dacă te prezint cursanților? Ar fi dezamăgiți dacă nu aș face asta.

— Ei, la naiba. Sigur. Mulțumesc, Holly.

Robles o avea în mașină pe Sally, cățeaua teckel a Danielei. Sally s-a urcat în poala lui, iar el a ridicat-o, a coborât din mașină și a mers cu pași rigizi spre poarta complexului Palmyra Gardens.

•

Palmyra Gardens este cel mai bun complex de trai asistat medical din sud-estul Statelor Unite. Este găzduit de un grup de clădiri vechi și elegante, situate sub copaci înalți. Mânerul porții poate fi acționat doar din afară.

Sub un arbore din apropierea gardurilor vii, un predicator în vârstă se adresa unui grup de animale de companie care trăiau în incintă. Patru câini, o pisică, o capră mică, un papagal liber și câteva găini. Predicatorul întreținea interesul enoriașilor lui dându-le destul de des bunătăți pe care le ținea în buzunare. Încerca să așeze bunătățile pe limba animalelor, ca pe niște împărtășanii, dar de cele mai multe ori ele erau înghițite direct din palma lui. În cazul papagalului, predicatorul i-a întins împărtășania, semințe de bostan, cu delicatețe, între două degete. În grupul predicatorului se afla un singur om, un domn în vârstă căruia îi dădea câte una sau două bomboane de ciocolată în formă de nasturi.

Predicatorul ținea în cealaltă mână o Biblie cu coperte din piele moale, strângând cotorul pentru a gesticula cu ea și lăsând paginile să cadă de o parte și de alta a mâinii în stilul popularizat de Billy Graham[52].

Teckelul Sally a mirosit bunătățile predicatorului și, atrasă de congregație, s-a zbătut în brațele lui Robles care o ducea pe ea și un mic pachet spre clădire.

Directoarea complexului Palmyra Gardens se afla în biroul ei. Joanna Sparks, în vârstă de patruzeci de ani, conducea instituția cu o mână de fier. Robles și-a dat seama că îi va fi greu să o surprindă pe Joanna. Femeia i-a zâmbit lui Robles. Cățelul ei de mici dimensiuni i-a sărit din poală. Robles a așezat-o pe podea pe Sally, iar cei doi câini au dat din coadă și s-au mirosit.

— Bună, Terry. Daniela e în grădina centrală. Terry, o să vezi un mic bandaj pe o tâmplă a ei. Un mic fragment dintr-un glonț i-a ieșit prin piele. A

fost un fragment din înveliș, nu o bucată de plumb. E în regulă. Doctorul Freeman l-a examinat.

— Îți mulțumesc, Joanna. Mănâncă bine?

— Tot ce i se dă, plus desertul.

După ce Robles a plecat din birou, Joanna Sparks a trimis o asistentă după el.

Robles și-a găsit soția pe o bancă din grădina din mijlocul complexului. O rază de soare care răzbătea printre frunze i-a atins părul, iar inima lui s-a umflat precum o pânză de corabie. A trebuit să își rețină răsuflarea. Era momentul adevărului.

Daniela stătea alături de un bărbat care părea să aibă în jur de nouăzeci de ani, îmbrăcat foarte elegant într-un costum cu dungi, din bumbac și cu papion. Robles a pus cățelușa jos, iar ea, excitată și schelălăind, a alergat spre Daniela și a încercat să i se suie în poală. Daniela a părut șocată, iar bătrânul aflat alături de ea a întins o mână slăbită pentru a alunga câinele.

— Așa, așa, a spus el. Șezi!

Robles a sărutat-o pe creștet pe Daniela. De-a lungul creștetului ei era o cicatrice.

— Bună.

— Bun, scumpa mea, a spus Robles. Ți-am adus niște baclava făcută de doamna Katichi. Și uite-o pe Sally. Chiar se bucură să te vadă!

— Îmi dai voie să ți-l prezint pe prietenul meu? a spus Daniela. Îl cheamă…

— Horace, a intervenit bătrânul domn. Probabil că nu știa cu siguranță unde se afla în acele momente, însă își păstrase maniere alese din reflex. Eu sunt Horace.

— Ai spus că ți-e prieten? a întrebat Robles.

— Da. Horace, el e un bun prieten de-al meu.

— Horace, sunt Terry Robles. Soțul doamnei Robles.

— Robles ați spus? Mă bucur să vă cunosc, domnule Robles.

— Horace, să-ți spun ceva, aș dori să discut între patru ochi cu doamna Robles. Vrei să ne

scuzi puțin?

Asistenta îi urmărea. A venit să îl ia pe Horace de acolo. Acesta nu voia să plece decât dacă Daniela îi cerea asta.

— Daniela?

— E-n regulă, Horace. Nu durează mult.

Asistenta l-a ajutat pe Horace să se ridice și a plecat cu el spre seră. Sally a continuat să țopăie în fața Danielei, punându-și labele pe genunchii ei. Ea a dat să o îndepărteze cu un gest din mână. Robles a ridicat cățelul și l-a așezat pe bancă între ei.

— Ce e cu Horace?

— Horace e prietenul meu, un gentleman. Te cunosc de undeva, nu? Am convingerea că suntem prieteni.

— Da, Daniela. Suntem prieteni. Cum te simți? Ești fericită? Dormi bine?

— Da. Sunt foarte fericită. Amintește-mi, lucrezi aici?

— Nu, Daniela. Sunt soțul tău. Mă bucur că ești fericită. Și te iubesc. Asta-i cățelușa ta, Sally. Și ea te iubește.

— Mm… îți mulțumesc pentru urările de bine, dar regret…

Daniela s-a uitat în depărtare. Voia să scape de el. Robles mai văzuse acea expresie, în ocazii sociale, dar nu îi era adresată lui.

I s-au umezit ochii. S-a ridicat și s-a aplecat să o sărute pe obraz. Ea și-a întors repede capul într-o parte, așa cum ar fi făcut la o petrecere pentru a scăpa de un sărut.

— Cred că e timpul să mă retrag, a spus ea. La revedere, domnule…

— Robles, a spus el. Terry Robles.

•

Stătea în biroul Joannei, ținând cățelușa sub braț.

— Două fragmente îi ies din spinare, a spus Joanna. Doarme pe o blană de oaie. Analizele sunt

bune. Cum îți merge? Terapia, capacitatea de mișcare, cum ești?

— Bine. Ce e cu acest Horace?

— Horace e total inofensiv. Din toate punctele de vedere. Îl culcăm la ora opt și jumătate. E aici de douăzeci de ani. N-a făcut niciodată ceva nelalocul său. Ea nu are nicio intenție, la fel ca un bebeluș…

Robles a ridicat o mână. Ea s-a uitat atent la el.

— Terry, e fericită. Situația în care e nu o deranjează mult. Știi cine suferă în situația asta? Tu. Ai aflat ceva? Cine…?

Preț de un moment, el nu a auzit-o, fiindcă se gândea la ultima clipă când Daniela l-a recunoscut: *Sunt în pat. Ea stă călare peste el. Pe draperia de la fereastră apar luminile unei mașini. O rafală de foc automat pulverizează fereastra, sparge lampa de pe noptieră, iar un glonț o nimerește pe Daniela în cap. Ea cade în față, lovindu-se cap în cap cu Robles, în timp ce el se rostogolește împreună cu ea pe podea. Se uită la fața ei însângerată lipită de el. Înșfacă pistolul de pe noptieră. Prin fereastra sfărâmată vede doar stopurile mașinii care se îndepărtează. Apoi își dă seama că a fost lovit și el.*

Joanna îi studia fața.

— Nenorocitul acela… gunoiul acela care a făcut asta tocmai ispășise o pedeapsă de șase ani la penitenciarul Raiford, unde l-am trimis chiar eu pentru atac cu o armă letală. Iese, un individ condamnat, cunoscut pentru acte de violență, pune mâna pe o pușcă de asalt și trage în casa mea. A fost nevoie de trei zile ca să-l găsim, dar n-am recuperat arma. De unde a luat-o? Unde a dispărut arma? Acum e condamnat pe viață. Trebuie să găsesc omul care i-a dat arma.

Joanna l-a condus până la poartă.

Sub copaci, predicatorul se adresa animalelor strânse în fața lui și a singurului său enoriaș.

— … ca ei să-și dea seama că nu sunt decât dobitoace, spunea predicatorul. Căci soarta omului și soarta dobitocului este aceeași: precum moare unul, moare și celălalt și toți au un singur duh de viață, iar omul nu are nimic mai mult decât dobitocul. Amândoi au ieșit din țărână și amândoi în țărână se întorc.[53]

În ultima lumină oranj a zilei, Joanna a închis poarta în urma lui Terry Robles și Sally. Privind peste umărul lui Robles către locul în care a văzut-o pe Daniela, cățelușa a scos un scâncet în timp ce era dusă spre mașină.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Zona recepției din clădirea morgii districtului Miami Dade este dotată cu echipamente video, astfel că morții pot fi identificați de la distanță; podeaua este mochetată pentru a amortiza o cădere a vreunui îndoliat care ar putea leșina la vederea decedatului.

Laboratorul de dincolo de ușile duble este ultramodern, având ușa etanșă și purificatoare electronice ale aerului pentru eliminarea mirosurilor neplăcute și suficiente frigidere pentru a primi chiar și pasagerii și echipajul celui mai mare avion de linie. Tăbliile meselor de autopsiere sunt de culoare gri Kodak pentru a îmbunătăți calitatea fotografiilor făcute.

Doamna doctor Holly Bing ține o prelegere în fața unui mic grup de viitori medici legiști veniți din toată țara și din Canada. Sunt cu toții strânși în jurul cadavrului unui bărbat fără cap, care are labe de înot în picioare. Subiectul se afla în poziție anatomică și răcit la 1°C.

Doamna doctor Bing poartă un șorț de laborator peste o bluză neagră, pantaloni bufanți și ghete înalte cu șiret împletit. Este americancă de origine asiatică, trecută puțin de treizeci de ani. Are o față atrăgătoare și nu prea multă răbdare.

— Aveți în față un bărbat alb de origine latino-americană, bine pregătit fizic, trecut de douăzeci de ani, a spus Bing. A apărut la suprafață ieri după-amiază lângă vaporul pe care chelnerițe topless servesc hamburgeri cu brânză în largul plajei Haulover. Patrula maritimă a primit anunțul. Cadavrul este destul de proaspăt, dar mutilat serios, după cum puteți vedea. Are o cicatrice de la operația de apendicită pe careul dreapta jos și un tatuaj pe antebrațul stâng, globul și ancora USGM[54] și inscripția *Semper Fidelis*. Data morții este recentă, probabil în urmă cu două zile, dar a

fost mâncat de crabi și crevete. Ce anume vreți să știți ca să stabiliți data decesului? Nu a așteptat răspunsul. Temperatura apei de la Haulover, corect? 28,8°C. Mai târziu vom discuta cum să aflați temperatura de-a lungul celor câteva zile petrecute în apă. După cum vedeți, îi lipsesc degetele. Când era întreg, avea în jur de un metru șaptezeci și cinci.

— Cu ce i-au tăiat capul, doctore Bing?

Întrebarea a venit din partea unui tânăr cu chip nevinovat, care stătea în partea superioară a cadavrului.

— Vedeți locul în care ferăstrăul a trecut prin mijlocul celei de-a treia vertebre cervicale? a spus doamna doctor Bing. Pasul dinților se potrivește cu acela al unui Sawzall, șase dinți la fiecare doi centimetri și jumătate – chestie obișnuită. În Statele Unite, acest ferăstrău oscilant devine tot mai folosit pentru dezmembrări, ocupă locul doi clar, în fața drujbei și după macetă. În cazul de față, a fost așezat pe o masă ori pe un blat, sau pe podeaua unei camionete, cu capul atârnând în afară. Era mort când l-au decapitat și i-au tăiat degetele. Cum știm asta? Uitați-vă la rezultatele analizelor de laborator – nivelurile de serotonină și histamină nu sunt ridicate în acele răni. Același lucru e valabil pentru perforațiile abdominale, făcute pentru a împiedica formarea de gaze care l-ar fi făcut să se ridice la suprafață prea curând. Vedeți diferențele privind amputarea degetelor? Un deget i-a fost tăiat cu Sawzallul, celelalte cu o foarfecă pentru crengi, în maniera tradițională. Are o rană provocată de glonț în coapsă, perforație completă, dar am extras un glonț care era rămas în pelvis.

— Care e cauza morții? a întrebat doamna doctor Bing. Nu decapitarea. Nu, cauza morții a fost o rană perforantă toracică, dintr-o parte în cealaltă. Punctul de intrare prin omoplat, străpungere a inimii, punctul de ieșire, prin

mamelonul stâng. Doamna doctor Bing a atins pieptul cadavrului lângă o gaură de ieșire alungită, cu două perforații mici aflate alături de cea mare. Unghiile ei s-au văzut roșii prin mănuși când a apăsat pieptul cadavrului în apropierea perforațiilor învinețite. Vrea cineva să-mi spună ce a produs această rană? Știe cineva?

— Tamponare? a spus un student.

— Nu, a spus doamna doctor Bing. V-am spus că asta e rana de ieșire. Detectiv Robles, ce părere ai? Ce anume a produs această perforație și cele două perforații mici?

— O săgeată, probabil una de arbaletă. O săgeată pentru pescuit.

— De ce?

— Pentru că săgeata a străpuns corpul până în partea cealaltă, iar când coarda s-a strâns și a tras săgeata înapoi, săgeata s-a răsucit puțin și ghearele s-au înfipt în piept. Ar putea fi vorba de o săgeată cu cap expandabil. Fiți amabilă și verificați la magazinele specializate în articole pentru scufundători.

— Mulțumesc. Domnilor studenți, el este sergentul detectiv Terry Robles de la Omucideri Miami-Dade. A mai văzut așa ceva, plus tot ce sunt oamenii în stare să-și facă unii altora.

— Aveți săgeata? a întrebat tânărul de la capătul mesei de disecție.

— Nu, a spus Holly Bing, dar ce vă sugerează circumstanțele?

Cum niciunul dintre studenți nu a răspuns, ea s-a uitat la Robles.

— Au avut timp să o extragă, a spus Robles.

— Da, ucigașul a avut timp și un loc ferit pentru a o extrage. Judecând după forma rănii de penetrare, aş spune că nu au extras-o trăgând de ea. Probabil că au deșurubat capul săgeții din tijă și au scos tija prin spatele lui. Au beneficiat de o oarecare intimitate ca să facă asta.

Doamna doctor Bing a trimis studenții în hol pe durata pauzei. Ea și Robles au rămas în laborator.

— Am trimis ADN-ul la Quantico, dar va dura câteva zile, a spus Holly Bing. Iisuse, poți aștepta și o lună pentru o analiză de ADN în cazul unui viol. Glonțul se potrivește probabil în proporție de nouăzeci și ceva la sută – calibru .223, rotație de unu la nouă spre dreapta, greutate 4,22 grame, probabil plecat dintr-o armă AR-15 pentru uz civil. Un glonț cu coadă-barcă[55], subsonic.

— Văd că i-ai lăsat labele de înot în picioare.

— Da, dar i-am verificat labele picioarelor înainte de sosirea studenților.

Holly a scos o labă. Pe talpa piciorului era tatuat „GO O+".

— *Grupo sanguíneo,* grupa lui sanguină, a spus Robles.

Holly a scos și cealaltă labă.

— Mă gândeam c-ai vrea să vezi asta înainte de a se afla, a spus ea.

Pe talpă era tatuat un clopot susținut de un cârlig de prins pește.

— Terry, de ce și-a făcut tatuajul ăsta pe talpă? Dacă nu-i vizibil, nu oferă nicio protecție în pușcărie. Nu e totuna cu unul făcut pe gât.

— Ăsta e bun pentru a obține bani de cauțiune din partea unui cămătar, a spus Robles. Sau îi dă de lucru unui avocat, sau mai multora. Avocații care-și petrec mult timp în închisori. Acela e un tatuaj Zece Clopote. Mulțumesc, Holly.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Noaptea se lasă în portul de pe râul Miami. Palmieri înclinați foșneau în vânt. Un mic cargou a trecut având remorchere la prova și la pupa care trag precum niște terieri pentru ca nava să poată lua coturile.

Căpitanul Marco și doi dintre oamenii din echipaj stăteau cu bătrânul Benito în fața ușii deschise a incineratorului. În acesta focul ardea cu flăcări puternice. Lumina focului și umbrele tresăltau în jurul portului întunecat. Secundul Mate Ignacio purta un maiou.

— Ignacio, pune-ți o cămașă! i-a spus căpitanul Marco.

Ignacio și-a tras un tricou polo peste cap. Pe biceps, spre corp, avea un tatuaj înfățișând un clopot care atârna de un cârlig de pescuit. Ignacio și-a sărutat medalia Sfântului Dismas prinsă de lănțișorul de la gât.

În mijlocul flăcărilor, între două capete de pești cu dinți mari, capul lui Antonio a părut că îi privește. Încă purta masca de scufundător, iar ochii priveau spre afară în timp ce cauciucul se topea în jurul sticlei ochelarilor. Cercelul cu crucea gotică lipsea, smuls fiind din lobul urechii.

Cari Mora a apărut dintre umbre și a rămas lângă Benito.

Avea într-o mână o ramură de iasomie galbenă. A rămas alături de bărbați și a privit fără să clipească spre interiorul incineratorului. A pus ramura de iasomie în foc pentru a ascunde parțial fața mutilată a lui Antonio.

Benito a aruncat catalizator pe foc. Pe horn au țâșnit scântei și flăcări.

Focul le-a făcut fețele să devină roșiatice.

Căpitanului Marco i s-au umezit ochii. Glasul i-a rămas însă calm.

— Sfinte Dismas, patronul hoților penitenți, tu l-ai însoțit pe Iisus Hristos în cumplitul iad. Acum îngrijește-te ca fratele nostru să ajungă în rai.

Benito a închis ușa incineratorului. În absența luminii radiate de foc, s-a făcut întuneric. Cari s-a uitat la solul bătucit al portului. Era la fel ca acela pe care îl văzuse în alt loc, înainte de a ajunge în Statele Unite ale Americii.

— Ai nevoie de ceva? a întrebat-o Marco pe Cari.

— O cutie de cartușe calibrul .40 pentru un pistol S&W[56] mi-ar prinde bine, a spus ea.

— Trebuie să faci ceva cu arma aceea, a spus Marco. S-o arunci.

— Nu.

— Atunci schimb-o cu mine, îți dau alt pistol, a spus Marco. Benito, nepotul tău ar putea face țeava și închizătorul?

— Mai bine ar face și extractorul și percutorul, a spus Benito.

Apoi a întins mâna după armă.

— Cari, ți-l dăm înapoi, a spus Marco, trebuie să colaborezi cu noi, să știi. Eu sunt *jefé*[57] aici.

Jefé, așa cum și Antonio a fost jefé. Trebuia să-l acopăr de sub doc.

Marco îi spunea ceva.

— Amprentele tale au rămas pe tuburi? Ai pus cartușe în încărcător?

— Nu.

— Și ai lăsat tuburile acolo.

— Da.

I-a întins pistolul lui Benito.

— Cari, îți mulțumesc.

Marco i-a dat alt pistol Sig Sauer din biroul navei și o cutie de cartușe. Arma avea calibrul .357. Era în regulă.

Marco i-a spus la ureche:

— Cari, vrei să lucrezi cu noi?

Ea a scuturat din cap.

— N-o să mă mai vedeți.

Din întuneric a răsunat un fluierat. Căpitanul Marco și ceilalți au devenit alerți când l-au auzit.

•

Sergentul detectiv Terry Robles a coborât din mașină. A văzut scânteile scoase de incinerator ridicându-se deasupra portului. A intrat în port printre stivele înalte de capcane pentru crabi. A auzit un șuierat ascuțit purtat de vânt, și punctul roșu ca sângele al unei raze laser a apărut pe pieptul cămășii lui. Robles s-a oprit. A ridicat portofelul deschis pentru a se vedea legitimația și insigna.

Un glas din întuneric:

— *Alto*! Oprește-te.

— Terry Robles, departamentul de poliție Miami. Ia laserul ăsta de pe mine. Stinge-l imediat.

Căpitanul Marco a ridicat mâna, iar punctul roșiatic al laserului s-a deplasat de pe pieptul lui Robles și s-a oprit pe insigna ținută deasupra capului.

Căpitanul Marco a ajuns față în față cu Robles pe aleea creată între cuștile stivuite.

— Nu trebuie să predai insigna când ești în concediu medical? a întrebat Marco.

— Nu, i-a răspuns Robles. Rămâne la tine ca un tatuaj Zece Clopote.

— La o adică, sunt încântat să te văd, a spus Marco. Ba nu, încântat e un cuvânt prea puternic, te rog să-mi scuzi engleza. Vreau să spun că nu-mi pare rău că te întâlnesc. Cel puțin deocamdată. Vrei să bei ceva?

— Da, a spus Robles.

Stând sub șopronul deschis, căpitanul Marco a turnat două porții de rom. Niciunul nu s-a deranjat să își pună zeamă de limetă.

Robles nu-l putea vedea decât pe căpitanul Marco, însă putea intui prezența celorlalți în întuneric. Apoi a simțit o mâncărime între omoplați.

— Am un cadavru care prezintă un tatuaj cu Zece Clopote. S-ar putea să știi cine este, a spus Robles.

Căpitanul Marco și-a desfăcut brațele în lături. Un alt cargou a trecut pe râu cu remorchere la prova și pupa. Duduitul motoarelor i-a silit să ridice vocile.

— Un tânăr latino, peste douăzeci de ani, a spus Robles, în formă fizică bună, cu labe de înot în picioare. Nu deținem capul și nici degetele. Tatuajul e pe talpă. Și mai avem grupa lui sanguină, scrisă drept G.S. – *grupo sanguíneo* –, O pozitiv.

— Cum a murit?

— O săgeată simplă sau una de arbaletă drept prin inimă. A murit imediat, dacă asta te preocupă. N-a avut loc un interogatoriu. A murit înainte de a i se tăia degetele.

Robles nu a reușit să vadă nicio reacție pe fața lui Marco.

— Unul dintre gloanțele găsite în el corespunde cu cel descoperit în casa mea, a spus Robles.

— Ai-ai-ai! Chiar așa?

— Chiar așa, a spus Robles.

Un fluture de noapte a zburat în jurul becului, iar umbra lui a traversat fețele amândurora.

— Țin să știi ceva, a spus Marco. Pe sufletul mamei mele, nu l-am cunoscut pe cel care a tras asupra casei tale. Nu aș trage în casa ta, așa cum nici tu n-ai de ce să tragi în casa mea. Toți regretă ce i s-a întâmplat *señorei* tale.

— Mulți oameni sunt în stare să tragă într-o casă. Și tot ei ucid oameni tineri care poartă labe de înot. Îți lipsește vreun om din echipaj?

Un duduit dinspre incinerator, unde creierul lui Antonio fierbea. Un vârtej de scântei ieșit pe coș.

— Echipajul meu e complet, a spus căpitanul Marco.

— Îl vreau pe cel care l-a ucis pe tânăr și mai vreau și arma și locul din care a provenit ea. Acum

noi doi suntem în relații bune. Dacă descopăr că știai și nu mi-ai spus, nu mai suntem în relații bune.

— Știi că n-am încălcat legea de multă vreme. Dar am văzut pe cineva important la o întrunire de familie, o primă împărtășanie la Cartagena, acum o lună.

— Don Ernesto.

— Să zicem că e vorba de o persoană importantă.

— Și el știe de unde provine arma?

— Nu, și vrea să-ți spună asta direct. Dacă acea persoană ar veni la Miami, ai întâlni-o față în față? a întrebat Marco.

— Față-n față. Oricând, oriunde.

Robles a dat din cap în semn de mulțumire pentru băutură și a plecat pe aleea întunecată dintre stivele de capcane și lăzi. Punctul roșu al laserului a alunecat pe alee în urma lui.

— Asta va fi cam marțea viitoare, așa cred, a spus Marco pentru sine.

Un pufnet dinspre incinerator. Capul lui Antonio a explodat, iar din coș s-a ridicat un inel de fum punctat de scântei, ca un halo întunecat.

Marco a sperat că polițiștii n-aveau să identifice prea curând cadavrul lui Antonio, pentru că după aceea aveau să înceapă să analizeze ruta lui spre clienții cu piscine din zonă.

CAPITOLUL DOUĂZECI

În cea de-a treia zi a absenței lui Antonio de la locul de muncă, și cum camioneta lui nu apărea, compania de servicii pentru piscine a raportat dispariția lui. Alerta BOLO[58] fusese dată doar de două ore când camioneta a fost găsită în parcarea unui mall.

Ținând un pachet cu gheață lipit de gât, o colegă de serviciu a privit imaginile video de la morgă și a identificat tatuajele lui Antonio.

Când a văzut la știri că Antonio fusese identificat, Hans-Peter Schneider și-a dat seama că nu mai avea mult timp la dispoziție. Urma ca poliția să analizeze lista lui Antonio de clienți.

Hans-Peter urmărise știrile și așteptase vreme de două zile. Își petrecuse timpul înlocuind oamenii pe care îi pierduse. Îi lipseau doi oameni, fără a-l mai pune la socoteală pe Felix. Îi mai rămăsese doar Mateo.

Hans-Peter prefera ca în echipele lui de lucru să existe un amestec etnic și lingvistic. Socotea că acest lucru făcea ca uneltirile împotriva lui să fie mai puțin probabile.

La un bordel și la un magazin de cadouri din apropiere de șoseaua Interstate 95 l-a căutat pe Finn Carter, care mai lucrase pentru el. Finn Carter a tresărit puțin când l-a văzut pe Hans-Peter, dar abia ieșise din penitenciarul Union Correctional Raiford, după o condamnare, astfel că era dispus să accepte orice propunere. Celălalt nou membru al echipei era Flaco Nuñez din Immokalee, mecanic specializat în caroserii și bare de protecție, precum și în dezmembrări auto, având la activ două condamnări pentru violență domestică. Flaco fusese paznic la intrare la barurile lui Hans-Peter, înainte ca Ministerul Sănătății să le închidă.

Cum poliția nu a ajuns la casa Escobar, Hans-Peter a reluat activitatea.

Carter găurea cot la cot cu Flaco.

Hans-Peter Schneider urmărea totul de pe scara care dădea în subsol. Purta cercelul negru, cu cruce gotică al lui Antonio, și avea impresia că asta îi dădea un aer mai tineresc.

Nu le-a zis nimic noilor angajați în legătură cu posibilitatea existenței unor explozibili. Era posibil ca Jesús să fi mințit, de unde putea să știe?

În Miami Beach nu este posibil să ai un subsol subteran, deoarece nivelul apei freatice este prea înalt. Un subsol adevărat se va umple cu apă sau va face casa să plutească. Pentru a rămâne deasupra valurilor mareice în timpul unui uragan, casa Escobar era susținută de piloni, la fel ca terasa, și totul era înconjurat de pământ adus special. Prin urmare, camera din subsol, deși înconjurată de pământ, era suficient de înaltă față de nivelul apei freatice, astfel că nu putea fi inundată decât în cazul unor maree excepțional de înalte.

Carter și Flaco decopertaseră cimentul de pe peretele din subsol și scoseseră la iveală fața dinspre uscat a cubului din oțel. Acesta avea o ușă, iar întreaga latură era pictată, prezentând o imagine impresionantă, mai mare decât în mod obișnuit, a Doamnei Noastre a Carității, *Nuestra Señora de la Caridad del Cobre,* patroana Cubei și a marinarilor. Pe ușa seifului nu exista niciun cadran sau vreo gaură pentru cheie, ci doar un mâner mic, care nu se mișca în nicio parte.

Carter a pus un burghiu care conținea opt la sută cobalt în bormașina masivă, și a acoperit vârful de găurire cu oxid negru, pentru o penetrare mai ușoară. Pentru a avea curent de 220 de volți, s-au văzut siliți să urce cablul de alimentare pe scară, până în spatele mașinii de gătit.

Înainte de a așeza burghiul pe pieptul imaginii și de a apăsa pe butonul de pornire, Carter și-a făcut cruce. A rezultat mult zgomot ascuțit și doar o bucată de șpan metalic.

Hans-Peter a rămas pe gânduri. S-a crispat auzind sunetul scos de bormașină. Pleoapele lipsite de păr îi erau pe jumătate închise. A auzit în minte vocea lui Jesús Villarreal: *Doamna are un temperament exploziv.*

A trebuit să urle ca să îl facă pe Carter să se oprească. A plecat în grădină ca să dea un telefon. A așteptat trei minute ca să i se răspundă. Hans-Peter a auzit gâfâitul respiratorului înainte de a auzi vocea subțire a lui Jesús Villarreal venind din Barranquilla, Columbia.

— Jesús, ar fi timpul să-ți meriți banii pe care ți i-am trimis, a spus Schneider.

— *Señor* Schneider, ar fi momentul să-mi trimiți restul de bani pe care îi merit, a spus Jesús.

— Am ușa seifului.

— Spre care te-am dirijat.

— Nu e niciun cadran, ci doar un mic mâner. Să-l deschid?

Un gâfâit și o pauză, apoi vocea pițigăiată a revenit.

— E blocat.

— Să forțez deschiderea?

— Nu, dacă vrei să mai rămâi pe lumea asta.

— Atunci, dă-mi un sfat, bunul și vechiul meu amic Jesús.

— Primirea de fonduri îmi va stimula memoria.

— Pericolele sunt peste tot, iar timpul e scurt, a spus Schneider. Vrei să-ți asiguri familia. Eu vreau să-mi protejez oamenii. Ceea ce îl amenință pe unul îl amenință și pe celălalt… Ai mintea suficient de limpede ca să înțelegi asta?

— Mintea mea e suficient de limpede ca să număr bani. E o chestie simplă: plătește-mi cât ai spus, și fă-o imediat. Jesús a trebuit să tacă preț de câteva secunde ca să respire oxigen. S-ar putea ca alții să fie mai generoși. Până una-alta, eu n-aș deranja-o pe *Nuestra Señora de la Caridad del Cobre,* bunul meu prieten *señor* Schneider.

Convorbirea s-a întrerupt.

Hans-Peter a dus mâna în spatele mașinii de gătit din bucătărie și a tras din priză ștecherul care alimenta bormașina de mare putere. A coborât scara și le-a spus oamenilor lui:

— Trebuie să așteptăm, ori să-l luăm așa cum e. Trebuie să-l ducem într-un loc în care să putem lucra la el. Carter, e un bloc uriaș din oțel. Avem nevoie de un loc sigur.

Știrile TV de la amiază au prezentat din nou identitatea lui Antonio și au difuzat pe ecran numărul de telefon la care puteau suna cei care dețineau informații referitoare la caz.

Schneider l-a sunat pe Clyde Hopper la Fort Lauderdale. Hopper se ocupa de construcții marine și, pe de altă parte, avea alte combinații, între care distrugerea de case cu valoare istorică pentru dezvoltatorii din Miami.

Se știe cât de dificilă este obținerea de aprobări pentru demolarea caselor istorice din Miami și Miami Beach. Dezvoltatorul poate aștepta săptămâni sau luni până să primească aprobarea pentru a tăia un stejar bătrân de pe o proprietate, pentru ca apoi să demoleze o casă veche, istorică.

Mașinăria de demolare cu front dublu, marca Hitachi, pe care o avea Clyde Hopper, putea transforma o casă într-un morman de moloz în câteva ore într-o duminică, atunci când inspectorul din construcții se afla acasă, alături de soție și copii.

Alături de scaunul manipulantului, mașinăria avea o serie de saci de gunoi pentru cuiburi și păsări, dar și pentru orice adăposturi de animale care dispar odată cu copacul.

Când se descoperea distrugerea, societatea istorică făcea scandal, iar contractorul era amendat, probabil cu 125 000 de dolari – sumă ce era considerată bani de buzunar în comparație cu cheltuielile legate de așteptarea aprobării, mai ales că bancherii stăteau ca niște vulturi, anticipând prada.

Cu toate acestea, Hans-Peter dorea să vadă acolo, montate pe o barjă, vinciul și macaraua de cincizeci de tone a lui Hopper. I-a spus o sumă lui Clyde Hopper. Apoi a spus o altă sumă, și amândoi au stabilit o întâlnire.

— Scoatem seiful duminică, pe timpul zilei, le-a spus Schneider oamenilor lui, care transpirau de zor în subsol, purtând doar maiouri.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

Barranquilla, Columbia

Un taxi și-a croit drum spre trotuarul aglomerat din fața Clínica Ángeles de la Misericordia. Un vânzător ambulant care împingea un cărucior s-a certat câteva clipe cu taximetristul pentru locul de parcare, dar când a văzut o măicuță pe bancheta din spate a mașinii, și-a făcut cruce și s-a retras.

În rezerva de la parter, care duhnea a dezinfectant, un preot a tras parțial perdelele din jurul unui bărbat scheletic și a început maslul pentru bolnavi. O muscă s-a ridicat de pe o chiuvetă cu emailul ciobit și a încercat să coboare pe uleiul sfințit. Preotul a văzut veșmântul negru al unei surori-asistente și a chemat-o ca să alunge musca în locul lui. Ea nu i-a răspuns, ci și-a văzut de drum, distribuind dulciuri copiilor din drumul ei, refuzând să le dea fructe din coșul plin vârf.

Sora a dus coșul într-una dintre camerele private de la capătul rezervei.

Jesús Villarreal stătea întins în pat. Era fericit că vede o femeie, de aceea și-a scos masca de oxigen ca să îi zâmbească generos.

— *Gracias,* soră, a spus Jesús cu glas pierit. În coș e vreun bilet? Vreun plic, o înștiințare de la DHL?

Măicuța a zâmbit, a scos un plic de sub bonetă și i l-a strecurat în mână. Apoi a făcut un semn spre cer. S-a apropiat de patul lui și a mutat câteva lucruri de pe noptieră ca să așeze coșul cu fructe astfel încât el să poată ajunge la ele. Măicuța mirosea a parfum și fum de țigară. Gândul că o măicuță fuma pe furiș l-a amuzat pe Jesús. Ea l-a bătut ușor pe mână și și-a aplecat capul ca pentru a se ruga. Jesús a sărutat medalionul cu Sfântul Dismas prins de perna lui.

— *Dios se la pague*[59], a spus el.

Plicul conținea un ordin de plată pentru două mii de dolari.

Range Roverul lui Don Ernesto a oprit în fața spitalului. Bodyguardul Isidro Gomez a coborât de pe scaunul pasagerului din față și a deschis portiera din spate pentru Don Ernesto.

Șoferul taxiului din spatele lor a desfăcut tabloidul *La Libertad* și l-a ridicat pentru a-și ascunde fața.

În rezervă, pacienții l-au recunoscut imediat pe Don Ernesto și i-au strigat numele când a trecut printre ei împreună cu Gomez.

Măicuța tocmai pleca, împărțind dulciuri copiilor. A aruncat o privire spre Don Ernesto pe sub marginea bonetei și a zâmbit spre podea în timp ce se îndepărta.

Don Ernesto a bătut în ușa deschisă a rezervei lui Jesús.

— *Bienvenido,* a șoptit Jesús prin masca de oxigen. Și-a tras-o de pe față ca să poată vorbi. Sunt onorat să te primesc fără să te caut eu.

— O să fii încântat de ceea ce am să-ți spun, a zis Don Ernesto. Ești pregătit să auzi?

Drept invitație, Jesús a făcut un gest cu o mână stafidită. „Mor de curiozitate. Cel puțin cred că de-asta mor".

Don Ernesto a scos dintr-un buzunar niște hârtii și o fotografie.

— Le pot da soției tale și fiului tău casa din poză. Lupita i-a arătat-o doamnei și surorii ei. Nu vreau să fiu nepoliticos, dar cumnata ta este din cale-afară de critică și slobodă la gură, Jesús.

— Nici nu-ți închipui, a spus Jesús. Niciodată nu m-a apreciat la adevărata mea valoare.

— Cu toate astea, împotriva voinței ei, a fost foarte impresionată de casă. Iar *señora* ta e îndrăgostită de casă. I se pare mai încântătoare decât casa surorii ei atât de severe. *Señora* a dus actul la un judecător. Are un act judecătoresc prin care se autentifică cedarea. În plus, voi asigura o

sumă de bani, suficientă pentru ca nevasta și fiul tău să păstreze casa pentru totdeauna. Banii sunt deja în custodia unei terțe persoane. Se află deja în bancă. În schimb, vreau să-mi spui totul: ce ai dus în Miami pentru Pablo și cum pot să ajung la ce e acolo.

— Metoda e complexă.

— Jesús, nu trage de timp. Schneider a descoperit deja cubul acela. Nu-mi poți vinde locul, pentru că-l știu deja. I-ai vândut asta lui Schneider.

— Ce-ar fi să-ți spun că dacă nu e deschis cum trebuie, urmările se vor auzi pe o rază de câțiva kilometri? Am nevoie de asigurări.

— Ai încredere în avocatul tău?

— Dacă am încredere în avocatul meu? a făcut Jesús. Sigur că nu. Ce întrebare-i asta?

— Dar ești genul de om care poate avea încredere în soție, a spus Don Ernesto.

A bătut în ușă, iar soția și fiul adolescent au intrat în încăpere. A intrat și cumnata cu aspect sever a lui Jesús, pășind ca un bâtlan, și s-a uitat dezaprobator la ambii bărbați și la cameră, ba chiar și la fructe, despre care credea că sunt vopsite și ceruite.

— Vă las să stați de vorbă, a spus Don Ernesto.

Împreună cu Gomez și cu șoferul lui, până la ieșirea din spital a soției lui Jesús, a cumnatei lui și a băiatului, Don Ernesto a fumat pe terasa din fața clădirii aproape un trabuc subțire. Don Ernesto și-a scos parțial pălăria în fața doamnelor. A dat mâna cu băiatul. Gomez le-a ajutat să urce într-o mașină care aștepta.

Pe trotuar, taxiul a rămas în așteptare, iar șoferul a rămas ascuns în spatele ziarului desfăcut. Gomez s-a apropiat de taxi și a dat deoparte ziarul cu un deget arătător ca să se uite la șofer. A aruncat o privire spre bancheta din spate, pe care stătea măicuța. A dus un deget la pălărie în semn de salut. Șoferul asculta un cântec *bachata*[60] trist,

interpretat de Monchy și Alexandra. Șoferul a mirosit aroma lui Gomez, un amestec de apă de colonie de calitate și ulei de uns arme de foc. A rămas nemișcat până când Gomez s-a îndepărtat.

Însoțit de Gomez, Don Ernesto a reintrat în spital.

Din taxi, măicuța și-a aprins o țigară și a scos un telefon mobil.

— Dă-mi-l pe *señor* Schneider. *Hombre*, grăbește-te!

O așteptare de aproape cinci bătăi de inimă. Legătura nu era bună.

— Alo, a spus ea. Prietenul nostru s-a întors în spital. Acum e cu acel gură-mare.

— Mulțumesc, Paloma, a spus Hans-Peter Schneider. Trebuie să-ți spun că nu a mers treaba cu Karla. Nu, păstrează banii și trimite-mi altceva. Ar fi bună o rusoaică.

În rezervă, un pacient care mergea cu o cârjă l-a tras de mânecă pe Don Ernesto, când acesta se îndrepta spre camera lui Jesús. Gomez era cât pe ce să îndepărteze violent mâna omului, dar Don Ernesto a spus:

— Dă-i pace.

Bărbatul avea lacrimi în ochi și a început să bâiguie ceva despre suferințele lui. A încercat să îi arate lui Don Ernesto rănile de pe spinare.

— Dă-i niște bani, a spus Don către Gomez.

— *Dios se la pague,* a spus bolnavul, și a încercat să îi sărute mâna lui Don Ernesto.

În camera lui, Jesús se uita la coșul cu fructe fără nicio dorință. Îi ocupa cea mai mare parte a noptierei. Din coș s-a auzit o melodie. Chemarea de trâmbiță mexicană „El Degüello”[61]. Jesús a încercat să se uite în coș, dar tuburile la care era conectat l-au încurcat, iar câteva dintre ele s-au rostogolit pe podea. Într-un târziu, pipăind, a găsit telefonul mobil pe fundul coșului.

— *Dígame.*

A auzit vocea lui Hans-Peter Schneider.

— Jesús, ai avut un vizitator. I-ai spus ceva? I-ai zis ceva ce mi-ai zis mie pentru bani?

— Nimic, jur. Trimite-mi restul banilor, nu mărunțișul pe care mi l-ai trimis până acum, *señor* Hans-Pedro. Ceea ce-ți pot spune eu poate salva viața ta și a oamenilor tăi.

— Sunt Hans-Peter, nu Hans-Pedro. Și pentru tine sunt *señor Schneider, patrón* al tău. *Su eminencia* pentru tine. ȚI-AM PLĂTIT. Spune-mi cum să-l deschid.

— *Su eminencia reverendísima,* ai nevoie de o diagramă. Am desenat ceea ce-ți trebuie. Trimite-mi un plic cu restul banilor prin DHL. Aștept până mâine, *su beatitud*[62].

La 1 725 de kilometri distanță, pleoapele fără gene ale lui Schneider s-au ridicat brusc, iar ochii lui au fost gata să îi sară din orbite.

— Don Ernesto e acolo, lângă tine, nu-i așa? Râdeți amândoi. Dă-mi voie să vorbesc cu el, dă-i telefonul, a spus Schneider.

Avea puțină spumă într-un colț al gurii. În același timp, a format un număr pe alt telefon mobil.

— Nu, sunt singur, așa cum suntem toți, a spus Jesús. Trimite-mi banii, *piche gilipollas,* tu *PEPA PELONA*[63], ori dă-mi de știre când boașele tale o să treacă pe lângă Marte.

Explozia telefonului a azvârlit fragmente din capul lui Jesús în toată încăperea, și a aruncat ușa camerei prin salon. Don Ernesto avea mâna pe clanța ușii când aceasta a fost proiectată de suflul exploziei, iar un fragment metalic l-a rănit deasupra unui ochi.

Don Ernesto a intrat în camera plină de fum. Corpul lui Jesús încă zvâcnea și sângera abundent. O bucată din țeasta lui se lipise de tavan și a căzut peste Don Ernesto. A îndepărtat-o. Părea întristat, dar calm. O picătură de sânge i s-a scurs pe obraz ca o lacrimă. A verificat noptiera, dar nu a găsit nimic.

— *Dios se la pague,* a spus el.

CAPITOLUL DOUĂUZECI ȘI DOI

Academia de Baile Alfredo din Barranquilla, Columbia, se află pe o stradă plină de baruri și cafenele. La intrare se găsește imaginea unui cuplu dansând tangou, deși învățarea mișcărilor de tangou nu face parte din programa de studiu.

Academia este de fapt sediul școlii Zece Clopote pentru hoția de buzunare, furturi și jafuri. Școala și-a căpătat numele după testul în care zece clopoței atârnă de hainele victimei unui hoț de buzunare care învață cum să fure fără să fie simțit. Buzunarele sunt câteodată prevăzute cu cârlige de pescuit sau lame de ras, pentru a spori dificultatea exercițiului.

Studioul de la etaj are un podium spațios de dans. La mijlocul dimineții, o adiere plăcută pătrundea prin ferestrele înalte, aducând totodată și sunetele străzii.

Un colț al podelei de dans era aranjat ca o cafenea dintr-un aeroport, cu o tejghea și mese la care se stă în picioare, plus o masă pe care se aflau condimente. Vreo doisprezece adolescenți și câțiva cursanți trecuți de douăzeci de ani stăteau în picioare pe podea, în haine de stradă. Proveneau din șase țări diferite din Europa și Americi.

Instructorul avea în jur de patruzeci de ani. Purta echipament marca Puma și își ținea ochelarii de soare pe vârful capului. Se socotea coregraf și arăta ca atare, asta când purta un tricou peste tatuajele din închisoare. Fotografia lui trona pe avizierele posturilor de poliție din aproape toate orașele din lume.

Echipele exersau ceea ce se numea „șervețelul cu condimente”. Instructorul tocmai spunea:

— Într-un șervețel cu condimente trebuie să porniți devreme și să vedeți ținta venind în sala de mese, ca să știți în ce mână ține lucrul pe care vreți să i-l furați. Să spunem că are un laptop în husă în

mâna stângă. Ațintiți-vă atenția asupra lui. Mâna stângă. Trebuie să-l mânjiți cu muștar sau maioneză pe omoplatul drept, astfel încât să nu ajungă acolo decât cu mâna stângă. Și, doamnelor, când îi arătați pata de muștar de pe spate, cât timp el se află în mers, trebuie să îi dați imediat un șervețel în mâna dreaptă, care e liberă, ca să nu poată trece laptopul dintr-o mână în cealaltă înainte de a se șterge pe umăr. Va trebui să lase jos geanta. Trebuie să o pună pe podea și să-și întoarcă privirea spre umăr, departe de geantă. Apăsați-vă sânii pe brațul lui cât îl ajutați. Un sutien cu suport din sârmă vă va ajuta să îi transmiteți senzația prin haina de la costum. În acel moment, partenerul vostru înșfacă obiectul. Veți fi uimiți cât de mulți oameni mânjesc umărul greșit sau întârzie cu șervețelul. Iar cei care greșesc stau într-o cămăruță fără fereastră în aeroport, așteptând pe cineva să vină cu bani pentru cauțiune și gata să facă pe ei. În fine, să-i dăm drumul. Vincent și Carlita, sus. Ocupați-vă locurile! Așa, să alegem ținta. Și porniți! Regizorul spectacolului a dus palmele pâlnie la gură și a spus pe un ton nazal: Zborul optzeci și opt spre Houston se îmbarcă la poarta unsprezece. Cu legături în Laredo, Midland și El Paso.

Aflat în biroul lui departe de podiumul de dans, Don Ernesto Ibarra a auzit voci agitate, zgomot de picioare în alergare, indicații intenționat greșite – Carlita, arătând în direcția greșită, răcnind: „A fugit într-acolo, l-am văzut eu!”

În calitate de șef al școlii Zece Clopote și al activităților infracționale ale absolvenților ei, Don Ernesto scria o scrisoare neplăcută către părinții defunctului Antonio, prin care le trimitea și un cec. A socotit că acel cec, deși conținea o sumă generoasă, i-ar fi putut jigni. Asta și spera. După aceea, părinții vor fi furioși pe el cât vor cheltui banii, iar asta îl va scuti pe el de a se arăta compătimitor.

O ciocănitură în ușă, și secretara lui i-a adus un telefon de unică folosință. Îl ținea înfășurat într-un șervet, iar Don Ernesto s-a folosit de el.

— Va suna peste aproximativ cinci minute. E cineva pe care îl cunoașteți, a spus ea.

•

La Tour de Rêve, în aglomerata Piață de Fiare din Port-au-Prince se vând ieftin multe biciclete vechi. Cele mai multe sunt procurate din Miami, noaptea. Toate sunt modificate și au garanție de cel puțin o lună. Ceva mai devreme, proprietarul Jean-Christophe fixase lanțul gros care proteja modelele expuse în fața magazinului și își luase laptopul la Café Internet, de unde trimisese un e-mail la Barranquilla. Acesta suna astfel:

> *Mi señor*, puteți să-mi trimiteți un număr de telefon convenabil?

Răspunsul i-a sosit după câteva minute: „+57 JK5 1795”.

În Barranquilla, la Academia de Dans a lui Alfredo, telefonul din mâna lui Don Ernesto a început să bâzâie și să vibreze.

— Sunt Jean-Christophe, domnule.

— *Bonjour,* Jean-Christophe! Cum merge trupa?

— V-ați amintit de asta? Cântăm la Oloffson când avem noroc, în serile în care Boogaloo au spectacole în afara orașului.

— Când apare DVD-ul vostru?

— Încă lucrăm la el, mulțumesc de întrebare. Avem nevoie de timp de studio. Don Ernesto, v-am sunat din cauza tipului din Miami care îmi trimite biciclete. A primit telefon de la o persoană cu glas gutural din Paraguay. O persoană fără păr. Acea persoană voia să primească ajutor în portul nostru din Gonaïves.

— Ce fel de ajutor, Jean-Christophe?

— Vrea să transbordeze ceva foarte greu care pleacă din Miami. Ultrasecret. Trebuie trecut de pe

o navă pe un trauler la Gonaïves. M-am gândit că v-ar interesa. Vă e cunoscută persoana?

— Da.

— Cargoul *Jezi Leve* pleacă de la Miami peste o săptămână. Am un morman de biciclete care vine cu el. Prietenul meu cu biciclete o să mă sune după întâlnirea pe care o s-o avem pe navă mâine-seară. Să fac vânt telefonului ăstuia?

— Ar fi cel mai bine, Jean-Christophe. Spune-i amicului tău din Miami că ar fi preferabil să poarte o eșarfă la gât. Portocaliu-aprins ar merge. Vrei să-i dai secretarei mele numărul contului tău? Mulțumesc, și noroc cu muzica.

O ciocănitură în ușă. Era Paolo, asistentul lui Don Ernesto, un bărbat taciturn, în vârstă de peste treizeci de ani, cu o chelie în formă de V.

Don Ernesto a ridicat din sprâncene ca să pună o întrebare, și a simțit o înțepătură din cauza copcilor de deasupra pleoapei.

— Paolo, pe cine avem acum în sudul Floridei? Acum, în momentul ăsta.

— O echipă bună, care lucrează la expoziția de bijuterii din Tampa. Victor, Cholo, Paco și Candy.

Don Ernesto a examinat documentele de pe birou. S-a lovit ușor peste dinți cu scrisoarea de condoleanțe.

— Victor și echipa lui s-au ocupat vreodată de mătrășirea cuiva? a întrebat el fără să ridice ochii.

Paolo i-a răspuns după un moment.

— Nu sunt lipsiți de experiență.

•

Aflat în portul din Miami, Marco a răspuns la telefon.

— *Hola,* Marco.

— Don Ernesto! *Buenos, señor.*

— Marco, de când n-ai mai fost la biserică?

— Nu-mi aduc aminte, *patrón.*

— Atunci ar fi cazul să faci ceva în privința vieții tale spirituale. Du-te la mesă mâine-seară. Știu un loc frumos în Boca. Du-te la mesa de la ora

șase. Ia-ți ajutoare și rugați-vă pentru Antonio. Să stați în față, ca să vă vadă toată lumea. Fotografiați-vă la biserică.

— Unii dintre ei, nu spun cine, nu pot primi cuminecătura.

— Atunci, să iasă pe furiș, sau să stea cu capetele plecate în timpul împărtășaniei. Apoi, când se termină deranjul, duceți-vă la un restaurant bun, la o oră de mers, la nord de Miami. Trimite înapoi la bucătărie o farfurie cu mâncare ca să-i iriți, și după aceea dă-le un bacșiș gras ca să te țină minte. Și Marco, vezi ce mai face prietenul tău, Favorito.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI

Automobilul break a ieșit din Tampa după traficul aglomerat de dimineață și s-a îndreptat spre est, pe Alligator Alley, către Miami.

Candy stătea pe bancheta din spate. Avea treizeci și cinci de ani și era atrăgătoare, dar se vedea că e puțin uzată. Ceilalți trei erau bărbați trecuți de treizeci de ani: Victor, Cholo și Paco, toți îmbrăcați elegant.

Curierul de bijuterii pe care puseseră ochii va trebui să aștepte.

— Îl prindem noi la Los Angeles, a spus Victor.

— Acum, când știm ce-i place…, a spus Paco, urmărind-o avid pe Candy, care își dădea buzele cu balsam.

Candy i-a aruncat o privire dezgustată și a băgat cu atenție balsamul în buzunarul pentru telefon al poșetei, pentru ca acesta să nu ajungă cumva în garda trăgaciului de la pistolul ei.

Depozitul din vestul orașului Miami era o clădire uriașă, cu pereți verde-deschis și fără ferestre.

După părerea lui Paco, un tânăr care încerca să compună cântece, depozitul arăta ca un abator.

— Depozit, a spus el, abatorul viselor.

Candy a rămas la volanul automobilului, în vreme ce Victor, Paco și Cholo au intrat. Cum bărbatul care i-a întâmpinat nu s-a prezentat, Victor a spus:

— O să-ți zic Bud.

I-a arătat omului o monedă pe care o avea în palmă. Bud i-a condus pe un coridor slab luminat, cu uși de o parte și de alta. Aerul mirosea a pantofi împuțiți, cearșafuri vechi, cuverturi pătate și stivuite. Aer de planuri eșuate – mobilier ajuns acolo după divorțuri, un scaun de mașină pentru copii. Pe Paco l-au trecut fiori.

Spațiile de depozitare aveau tavane deschise, acoperite cu plasă de sârmă, ca încăperile de la azilurile de noapte. Bud s-a oprit în fața unei uși și l-a privit fix pe Victor până când acesta a scos două teancuri de bani, fiecare prins cu bandă elastică.

— Juma' și juma', Bud. Arată-mi ceva interesant, a spus Victor și i-a dat jumătate din bani.

În acel compartiment de depozitare se aflau un pian mai mic decât cele de concert, un bar portabil și un dulap construit ceva mai solid decât alte piese de mobilier. Bud a ridicat șezutul scaunului pentru pian și a scos o cheie dintre paginile unei partituri muzicale.

— Ai grijă la coridor, i-a spus lui Paco.

— Liber, a spus Paco.

Bud a descuiat dulapul și a scos două pistoale automate MAC-10, un AK-47 și o pușcă de asalt AR-15.

— Foc selectiv, complet automat? a întrebat Victor.

Bud i-a dat pușca AR-15 cu maneta de declanșare care o transforma în mitralieră.

— Astea sunt garantat *inocentes, sinpasados*[64] – pistoale nemarcate – fiecare dintre ele? a întrebat Victor.

— Poți paria pe viața ta.

— Ba nu. Pariază pe a ta, Bud.

Bud a pus pistoalele într-o cutie pentru acordeon, împreună cu încărcătoare pline și amortizoare. A pus o pușcă într-o cutie pentru saxofon bas.

Victor s-a uitat la Paco.

— E măcar un instrument la care știi să cânți.

În acea după-amiază au făcut cumpărături la Mall of the Americas, iar Candy și-a vopsit părul.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU

Învățată cu suferința, Cari și-a făcut de lucru.

A doua zi după ce au ars capul lui Antonio, a avut treabă cu verișoara ei Julieta – au servit mâncare făcută de ele pe un vaporaș turistic care pleca din Centrul pentru Păsări Marine Pelican Harbor spre colonia de păsări de pe Bird Key, o sursă lunară de venit pentru ele. Ce să le ofere oamenilor de la bord? Mâncare care putea fi ținută în mână fără să picure ceva din ea.

Empanadas[65], sandvișuri de ceai, *chorizo*[66] pe scobitori. Jumătăți de avocado umplute cu *ceviche*[67], dacă permitea bugetul. Oferă-le băuturi dulci, rom, votcă și bere.

Încercaseră scăricică la un moment dat, dar sosul de grătar scurs din ele făcuse ca puntea vasului să devină lipicioasă și trebuiseră să o spele. Nu puteau face foc deschis pe vas, dar existau grătare pe care portul de agrement le permitea să le folosească, și au încălzit *empanadas* și au fiert colțunașii în aparatul de sterilizare de la clinică.

Vasul de agrement era destul de mare, fără cabină pentru pasageri, având o prelată drept acoperiș și un grup sanitar alături de timonerie. Avea patruzeci de veste de salvare. Lângă balustrade erau aliniate bănci.

Treizeci de persoane, majoritatea din Miami, cu eternul musafir pe care trebuiau să îl distreze, se înscriseseră la acel tur, și nu plătiseră degeaba. Scopul turului era să încurajeze sprijinul financiar pentru Centrul pentru Păsări Marine, care funcționa pe baza contribuțiilor. Ruta obișnuită a vasului era în jurul coloniei de păsări de la Bird Key, iar apoi, pe măsură ce se întuneca, urca puțin pe râul Miami, printre zgârie-norii care populau peisajul nocturn spectaculos. În acea seară, vasul avea să oprească pentru vizionarea focurilor de artificii de la parcul Bayfront.

Doamna doctor Lilibet Blanco, medic veterinar și directoare a Centrului pentru Păsări Marine Pelican Harbor, era gazda acelei seri. Venise din Cuba în SUA singură, la vârsta de șapte ani, în cursul Operatión Pedro Pan.

Doamna doctor Blanco o lăsa deseori pe Cari să o ajute la îngrijirea animalelor. În acea seară arăta altfel, purtând un taior cu pantaloni și perle. Venise cu soțul ei. El deținea o parte a unei săli pentru partide de jai alai[68].

Doctorița Blanco a rostit câteva cuvinte de bun venit în timp ce nava ridica ancora.

Vasul a trecut pe sub podul de pe Seventy-Ninth Street, și s-a îndreptat spre sud, către Bird Key, două insule cu vegetația foarte densă, una naturală, iar a doua creată prin depuneri de pământ, care aveau împreună aproximativ un hectar și jumătate. Bird Key era deținută de o persoană privată, astfel că nu existau fonduri de la stat pentru întreținere.

Păsările se întorceau la cuiburi – ibiși, egrete, pelicani, vulturi pescari, bâtlani, care roiau spre casă, egretele albe și ibișii sclipind în soare pe fundalul cerului care se întuneca spre răsărit.

La fiecare asemenea croazieră, angajații centrului încercau să organizeze o eliberare în mediul natural, readucând în sălbăticie o pasăre vindecată, pentru a ilustra misiunea stației și pentru a stimula contribuțiile. În acea seară aveau un bâtlan de noapte adolescent într-o cușcă acoperită cu un prosop pentru a ține pasărea în întuneric, cât mai liniștită posibil.

Puiul destul de mare ieșise din cuib în timpul uraganului Irma și își dislocase o articulație a unei aripi. Rehidratat, articulația se vindecase în aviarul de la stație, iar pasărea era pregătită să plece de acolo.

În apa de mică adâncime, căpitanul a adus vasul cât de aproape a putut de Bird Key.

Cari a dus cușca spre pupa vasului și a așezat-o pe balustradă.

Un cunoscut prezentator de televiziune al unei emisiuni meteo, filmat de echipa lui, a ținut o scurtă cuvântare despre mediu. S-a așezat lângă balustradă, iar Cari a ținut cușca, rămânând în afara cadrului de filmare. A ridicat prosopul și a deschis cușca. Pasărea era cu spatele spre ușă, astfel că toată lumea i-a putut vedea doar coada. Meteorologul nu știa ce să facă.

— Gâdilați-i penele, și se va întoarce, i-a spus Cari.

Tânăra pasăre era încă pufoasă. Simțindu-și coada trasă, s-a răsucit imediat și a scos capul pe ușă, a văzut ceilalți bâtlani rotindu-se pe deasupra zonei Bird Key și a pornit ca din pușcă pentru a li se alătura.

Starea de spirit a lui Cari s-a îmbunătățit datorită acelui bâtlan de noapte, iar senzația de ușurare a durat până când nu a mai reușit să deosebească pasărea de celelalte care se învârteau deasupra insulei.

Vasul a dat roată coloniei de păsări de pe mica insulă, după care a pornit spre sud, către focurile de artificii din parc.

Unii pasageri aveau binocluri. Unul dintre ei tocmai îi vorbea căpitanului și făcea semne cu o *empanada.*

Cari a lăsat jos o tavă de sandvișuri, iar căpitanul i-a oferit binoclul lui.

Un vultur pescar atârna cu capul în jos, prins în cârligul cu momeală falsă de la capătul unui fir de pescuit, iar firul se încâlcise în jurul unei crengi de copac, și peștele aproape uscat încă se legăna în cârlig alături de pasărea suspendată. Pasărea a dat dintr-o aripă, dar era slăbită. Avea ciocul deschis, și limba negricioasă îi ieșea din cioc. Ghearele mari băteau aerul.

Pasagerii s-au îngrămădit lângă balustradă.

— Ia te uită ce gheare are nenorocita!

— Uitați-vă, voia să-i fure cuiva peștele.

— Gata, n-o să mai fure de-acum înainte.

— Putem face ceva?

Nivelul apei era prea scăzut pentru ca vasul să se apropie mai mult de mal. Erau la cincizeci de metri de desișurile de mangrove roșii care mărgineau insula, îndeajuns de aproape ca să vadă gunoaiele risipite printre tufișuri care acopereau solul dintre copaci.

Gunoaiele erau o pacoste folositoare pentru Bird Key. Țineau amatorii de picnicuri departe de rezervație, însă animalele rămâneau câteodată prizoniere printre ele.

Privind prin binoclu, Cari a văzut pasărea legată uitându-se spre cer cu ochi fioroși, încercând să se agațe de aer cu ghearele mari. Un șir sclipitor de ibiși a început să coboare pentru a se așeza în copacii în care avea să își petreacă noaptea.

Cari s-a simțit copleșită de imaginea păsării captive. Legată. *Copii, în apă, legați. Nu puteau decât să își lipească tâmplele de cel de alături, cât timp siguranțele puștilor erau eliberate, după care urma ploaia de gloanțe. Împușcați, și plutind în aval, duși de apă cu un văl de sânge în jurul lor.*

— O scot eu de acolo, i-a spus ea căpitanului. Dacă mai rămâneți puțin aici, o să salvez pasărea.

Căpitanul s-a uitat la ceas.

— Trebuie să ajungem la focurile de artificii. Poate vine cineva de la centru cu o barcă să te ia de aici.

— La centru nu mai e nimeni, a spus Cari. Abia mâine vine cineva.

Câteodată, pe insulă veneau voluntari ca să descâlcească păsările, dar nu exista un program bine stabilit. Unii chiar ar fi fost speriați de pasărea feroce.

— Cari, ai o treabă de făcut la bordul vasului.

— Mă puteți lăsa aici, și mă recuperați la întoarcere. Vă rog, domnule căpitan. Julieta se poate ocupa de mâncare.

Căpitanul a văzut expresia de pe fața ei și și-a dat seama că oricum avea de gând să salveze

pasărea. Nu a vrut să o pună în situația de a-l irita, deoarece asta ar fi însemnat ca ea să își piardă slujba. Peste umărul lui Cari, căpitanul a văzut-o pe doctorița Blanco uitându-se la el. Medicul veterinar a încuviințat ușor din cap către el.

— Fă-o cât de repede posibil, i-a spus căpitanul. Dacă durează mai mult de douăzeci de minute, chem patrula marină să vină aici.

Apa era destul de limpede, adâncă de aproape un metru și douăzeci de centimetri în apropierea navei. Pe fundul nisipos iarba se unduia în curentul slab.

Căpitanul a deschis mica trusă de scule a navei.

— Ia ce-ți trebuie.

Cari a luat câțiva clești și niște bandă adezivă. Și, slavă Cerului, erau niște mănuși acolo, care se foloseau pentru intervenții la motorul vasului când se încingea. Mai era o mică trusă de prim ajutor, în care nu mai erau multe lucruri – o rolă de bandaj din tifon, niște plasturi și un tub de neomicină.

A pus sculele și trusa de prim ajutor într-o ladă frigorifică, împreună cu un prosop pe care i l-a dat un pasager din geanta lui de plajă. Și-a scos șorțul și a îmbrăcat o vestă de salvare. Și-a păstrat adidașii în picioare și a sărit de pe vas cu spatele. Apa avea temperatura de aproape 23°C, dar a simțit-o răcoroasă când i-a pătruns îmbrăcămintea. Cu tălpile a găsit fundul, iar iarba unduitoare i-a gâdilat gleznele. Aflat alături de ea, vasul, care se înălța și cobora pe apă, părea foarte înalt.

Căpitanul i-a coborât lada frigorifică legată cu o frânghie de capac.

De la nivelul apei și mangrovele cu rădăcini multiple i s-au părut înalte în timp ce a urcat din apă spre insulă.

Golful Biscayne este brăzdat de canale ca niște șanțuri pe fund, din pricina vaselor care trec pe acolo, astfel încât Cari a trebuit să înoate peste unul dintre ele, împingând lada frigorifică, dând

din picioare, fericită că încă avea în picioare pantofii sport.

A descoperit din nou fundul la mică adâncime. A tras lada înapoia ei, apoi a trebuit să o ridice, mișcându-se în lateral ca să găsească un drum spre insulă prin încâlcitura de mangrove.

Ajunsă sub copaci, nu a mai fost sigură privind locul în care se afla pasărea. S-a uitat în spate, spre vas, iar căpitanul i-a făcut semn să se deplaseze spre sud. Nu era ușor. Solul era acoperit de gunoaie – lăzi frigorifice, canistre pentru gaz, fire de pescuit, un scaun de copil, un scaun de mașină, perne îmbibate de sare, un cauciuc de bicicletă, o saltea pentru un pat de o singură persoană. Multe dintre acele lucruri fuseseră aduse de maree, deșeuri și tot felul de resturi, care veneau dinspre râul Little, ce se vărsa în golf la mică distanță de acolo.

În timp ce mergea spre gunoaie și resturi a avut impresia că așa arăta viața ei, sau aproape întreaga ei viață – din lucrurile aruncate acolo lipseau bucățile de oameni.

Pasărea atârna de o creangă la aproape un metru și jumătate deasupra solului, picioarele și ghearele ei fiind încâlcite într-un fir foarte rezistent din fluoro-carbon. Dădea slab dintr-o aripă și încercând să se agațe cu ghearele de aer. Avea ciocul deschis, iar limba scurtă, de culoare închisă îi ieșea din căptușeala gurii de culoarea levănțicii. Peștele era scofâlcit, cu ochii adânciți. Era mort de câteva zile, iar Cari i-a simțit duhoarea, chiar dacă stătea dedesubtul păsării.

A înaintat cât a putut de aproape de ea, cât să nu poată fi atinsă de ciocul ei. A strâns câteva frunze și rămurele sub pasăre și a desfăcut prosopul de plajă peste frunziș.

A întins brațele deasupra păsării și cu o mână a apucat firul și l-a înfășurat în jurul a două degete, timp în care cu cealaltă mână a încercat să îl taie pe dedesubtul crengii cu cleștele de tăiat sârmă.

Unealta nu a reușit decât să cresteze firul rezistent din nailon, dar nu l-a retezat. Și-a scos imediat briceagul și a deschis lama cu degetul mare, fără să se uite la el. Lama briceagului ei era foarte ascuțită.

Cu partea zimțată a tăișului a retezat firul, iar pasărea, deși cântărea doar un kilogram și jumătate, i s-a părut a fi grea în mână, greutatea ei pulsând pe când dădea dintr-o aripă, lovind-o ușor peste picioare în timp ce o cobora spre prosop și o înfășură larg în el, momente în care ghearele ei se înfigeau în țesătură.

A auzit un piuit strident când a așezat pasărea în lada frigorifică și i-a pus capacul. Pășind larg prin desișuri și ținând lada deasupra capului ca să vadă pe unde calcă în timp ce înainta printre gunoaie, a ajuns în apă. Făcând lada să plutească în fața ei, a ținut-o dreaptă în timp ce mergea prin apa puțin adâncă.

O rândunică de mare, deranjată din locul ei de pe fundul apei, a fluturat din înotătoare și s-a îndepărtat. Un pâlc de delfini a trecut pe lângă ea, și le-a auzit răsuflările, oarecum acoperite de strigătele oamenilor de pe vas. Acum era în apă și Julieta, care înota spre ea ca să o ajute, iar un turist german, văzând cele două femei în apă, și-a scos pantalonii cu o mișcare frenetică și a sărit peste bord doar în chiloți ca să le ajute. Era suficient de înalt ca să așeze lada frigorifică pe copastia vasului.

În sunet de aplauze răzlețe, au așezat lada cu pasărea pe masa barului.

Doamna doctor Blanco a urmărit totul. Cari s-a uitat spre medicul veterinar.

— Cari, ce trebuie să faci acum? a întrebat doctorița Blanco. Să zicem că eu n-aș fi aici.

I-a dat un cot soțului ei.

— E deshidratată grav, doamnă doctor, a spus Cari. Aș hidrata-o, i-aș imobiliza aripa, și aș ține-o

în întuneric și la căldură până ajungem înapoi la stație.

— Așa să faci.

Doctorița Blanco s-a așezat pe prima bancă pe care a văzut-o liberă.

Pipăind prosopul, Cari a prins bine pasărea, având picioarele ei într-o mână, apoi ea și Julieta au făcut un bandaj în opt din tifon pentru a imobiliza aripa rănită a păsării. În timp ce vasul se îndrepta spre sud, Cari a intubat-o cu un pai plin de grăsime de la bar, descoperindu-i esofagul și strecurând paiul în jos.

— Nu-i faci rău? a întrebat un pasager.

Cari nu i-a răspuns. Purtând ochelarii altcuiva, a picurat apă din gură prin pai, simțind pe față răsuflarea fierbinte și mirosind a pește a păsării, și având inelele enorme ale ochilor ei foarte aproape de propriii ochi.

Au strecurat pasărea în cușca pe care o folosiseră pentru a aduce bâtlanul de noapte recuperat și au acoperit-o cu un prosop găsit la bar.

— Nu-mi pare rău pentru ea așa cum mi-ar părea rău pentru un cățel sau alt animal, cum să zic… păsările astea ucid alte animale, a zis un pasager.

— Nu cumva mâncați o aripă de pui? l-a întrebat doctorița Blanco.

Apoi a căutat-o din ochi pe Cari, care ștergea masa de la bar și se ferea de germanul care o ajutase, dornic să o asiste și la curățenie și la orice altceva ce i-ar fi permis ea.

— Cari, să vii la mine luni. Am ceva pentru tine, a spus doctorița Blanco. Soțul meu spune că plătește o groază de avocați, să vedem dacă se poate – așa spun ei mereu –, să vedem dacă se poate face ceva în legătură cu documentele tale. E de părere că le-ar fi utile câteva fotografii cu brațele tale ca dovadă suplimentară pentru justificarea temerii credibile.

Când și-a dat seama că echipa de reporteri de televiziune filma, Cari și-a întors fața de la cameră și a refuzat să dea un interviu.

•

Hans-Peter a recunoscut brațele pline de cicatrice ale lui Cari când a urmărit știrile de seară. Nu a înțeles de ce ea avea nevoie de amândouă brațele. Era preferabilă o asimetrie fermecătoare în acea privință. Și-a deschis blocul de desen și s-a apucat să schițeze.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI

Cargoul *Jezi Leve,* sub pavilion haitian, stătea ancorat la un cheu aflat la aproape șase kilometri și jumătate în susul râului Miami. Omul de veghe de pe punte putea vedea arcada de la Tri Rail și curcubeul acesteia de peste râu. Avea niște reviste pornografice alături și o pușcă scurtă, dar legală; țeava ei avea aproape 46 de centimetri lungime, măsurată de la închizător până la gură. Avea o eșarfă portocalie legată în jurul gâtului. Era un om care se respecta în toate privințele, de aceea, pregătindu-se pentru misiunea pe care o avea, mâncase două fructe de avocado drept masă de prânz.

Flaco, omul lui Hans-Peter, stătea alături de el, înarmat cu o pușcă de asalt AR-15 și cu un pistol la centură.

Pe măsură ce cobora întunericul, amândoi urmăreau cum luminile se aprindeau în susul și în josul răului.

Flaco a auzit crâmpeie slabe de muzică venind dinspre restaurantele din josul râului. Era cântecul „Traversuras”, interpretat de Nicky Jam[69]: probabil că acolo se dansa, iar sânii fetelor tresăltau, întâi unul, apoi celălalt, în ritmul muzicii. Cântecul acela se dădea la Club Chica atunci când el dansa cu fata care avea tatuată o mierlă albastră pe un sân, și apoi se ducea cu ea la mașină și mai dansau puțin în ritmul muzicii, ajungeau să se pipăie și… mamă, Doamne! Flaco își dorea să ia cina cu o fată la un restaurant din port în loc să stea acolo, alături de acel supraveghetor nenorocit, care scăpa câte un vânt la câteva minute.

Sub punte, în cabina sărăcăcioasă a cargoului *Jezi Leve*, Hans-Peter Schneider discuta cu Clyde Hopper din Fort Lauderdale și cu secundul navei, un haitian tânăr care avea epoleți la cămașă.

Secundul l-a chemat pe Tommy, șeful de echipaj[70], care se ocupa de macaraua vasului. Lui Tommy îi plăcea să i se spună „Tommy Șeful de Echipaj”, datorită unei expresii în argoul din Jamaica. Însemna „Tommy cu scula sculată”.

Ca să nu fie implicat în niciun fel, căpitanul coborâse pe uscat. Având o pușcă de calibrul 18,5 mm, Mateo, omul lui Hans-Peter, stătea la poalele scării de tambuchi.

— Unde-i Felix? a vrut să știe Hopper.

— Puștiul lui e operat de amigdalită, a spus Schneider. Nevastă-sa i-a cerut să stea cu ea la spital.

Schneider avea planurile de construcție ale casei Escobar întinse pe masă, împreună cu fotografii făcute în gaura de sub digul de protecție recuperate de pe camera lui Antonio.

Hopper avea fotografii cu echipamentele lui.

— Asta e cupa de demolare care ajunge la mare distanță, cu o haveză hidraulică conectată la barjă. Nu trebuie s-o întoarcem ca să putem folosi macaraua. Și avem un vinci hidraulic de cincizeci de tone. Scoatem blocul acela de acolo.

— La flux.

— O facem la flux. Ești sigur că nu vrei să îl încărcăm pe vas?

— Vreau să faci exact cum ți-am spus. Îl pui pe barjă. Și îl acoperi cu mărfuri. Adu-l aici.

Schneider s-a întors către secund.

— Să ai pregătit palanul de ridicare. Și să-mi arăți unde îl pui.

S-au dus cu șeful de echipaj în cala vasului.

— Acolo, a spus tânărul ofițer de cart. Îl băgăm prin intrarea principală în cală și îl acoperim cu biciclete. Iar pe punte acoperim intrarea magaziei cu un morman de biciclete.

•

Afară, pe puntea vasului, omul de veghe a văzut o furgonetă care vindea mâncare apropiindu-se pe

drumul paralel cu râul. Din difuzorul ei se revărsau acordurile cântecului „La Cucaracha”[71].

Omul de pază a scăpat un vânt care duhnea a avocado.

— Trebuie să mă ușurez, a spus el. Mă-ntorc repede.

L-a lăsat pe Flaco singur pe punte cu reveriile romanțioase spulberate, fluturându-și mâinile în dreptul nasului.

Candy a condus furgoneta până pe cheu. A oprit și a coborât. Purta un șort și o bluză înnodată în jurul taliei. Arăta bine.

A strigat către Flaco, aflat pe puntea vasului:

— Hei, am *empanada* caldă.

— Foarte bine, a spus Flaco pentru sine.

— Un dolar juma’ cu o bere Presidente. Mai sunt oameni acolo? Știu că vor și ei. Un dolar juma’. Poți să-mi cumperi și mie una.

A așteptat câteva momente, a ridicat din umeri și a dat să revină la camionetă.

— Cum cumperi bere de la tine însăți? a întrebat Flaco în timp ce cobora schela de acces pe navă.

— Cu banii tăi, sper, i-a răspuns Candy.

I-a văzut umflătura făcută de pistolul bărbatului sub cămașă. Paco lăsase pușca pe punte.

Candy a deschis ușa din spate a furgonetei. Era pe jumătate goală. În două lăzi frigorifice erau *empanada* calde și bere rece. Tot acolo erau o ladă frigorifică mare și un grătar cu gaz.

Candy a desfăcut o sticlă de Presidente și i-a dat-o lui Paco.

— Vrei să stăm puțin pe bancă? O să aduc plăcintele.

Și-a atârnat poșeta pe umăr și a luat mâncarea.

S-au așezat pe o bancă de pe cheu, cu spatele spre navă.

L-a bătut pe Flaco pe picior.

— Sunt tare bune, nu?

Flaco mesteca.

— Am auzit „La Cucaracha”, mi se pare caraghios, a spus el cu gura plină.

Cum stătea cu capul întors ca să se uite în decolteul ei, îi era greu să mestece.

În spatele lor, Victor, Cholo și Paco s-au strecurat pe schela de acces și au urcat pe navă.

— Ești tare frumoasă, a spus Flaco. Ce altceva mai vinzi? Am putea merge în furgonetă.

Candy a așteptat trecerea unei bărci prin dreptul lor. A privit în lungul râului pentru a vedea dacă se mai apropia vreo ambarcațiune, dar nu a văzut niciuna.

— Îți dau una scurtă mai întâi și o sută după, a spus Flaco.

I-a arătat o bancnotă de o sută de dolari.

Candy a apăsat butonul de blocare a ușilor de pe cheia de pornire și luminile furgonetei s-au aprins scurt.

Zgomotul pătrunzător produs de focul declanșat cu cele două MAC-10 pe navă a fost urmat de fulgerături de lumină la hublouri.

Candy l-a împușcat pe Flaco prin poșetă, nimerindu-l în coaste. Apoi a folosit pistolul lui de sub cămașă și a tras de două ori.

S-a uitat la fața lui și a constatat că era mort. A aruncat în râu sticlele și *empanada* mâncată pe jumătate, împreună cu șervețelul de hârtie.

Un pește a înșfăcat plăcinta cu carne. De dincolo de râu, dinspre restaurante, răzbăteau zvonuri slabe de muzică. În tăcere, o femelă de lamantin a ieșit la suprafață cu puiul ei pentru a respira.

În cargou, Hopper, tânărul ofițer de cart, și șeful de echipaj erau morți. Nici urmă de Mateo.

Hans-Peter Schneider era sub masă, cu capul însângerat. Victor l-a împușcat din nou, iar gloanțele i-au mușcat haina și cămașa, făcând să sară praful din ele. Documentele erau încă pe masă. Cholo a căutat portofelul lui Schneider.

— Plecăm! a spus Victor. Hai! Mișcă-ți curul!

Victor și Paco au pornit în fugă spre scara de tambuchi care ducea spre punte. Cholo a mai întârziat, pentru că voia să îi ia ceasul lui Schneider. Tocmai trăgea de el, când Hans-Peter l-a împușcat. Schneider s-a ridicat în picioare și a fugit spre pupa, către scara de tambuchi din spate. Victor și Paco au tras înspre el, iar gloanțele au scrâșnit lovindu-se de pereții din metal.

Ajuns pe punte, Schneider a căzut pe spate peste balustradă și a picat în apă în latura dinspre râu a cargoului. Paco a tras în el în timp ce se scufunda. Au coborât în cală după Cholo.

Victor a pus o mână pe gâtul lui Cholo.

— E mort. Ia-i actele.

Au coborât în goană schela de acces pe navă, au ajuns pe cheu și au azvârlit pistoalele automate în lada frigorifică mare.

Mateo pleca deja cu mașina lui Schneider.

— Documentele, a spus Candy. Unde-s documentele?

Tocmai arunca tuburile în poșetă și punea cartușe în încărcător cu ajutorul unui dispozitiv special pentru încărcare rapidă.

— Documentele, dă-le dracului… să plecăm, a spus Paco.

— Mama dracului. Aduceți hârtiile. Sunteți siguri că Cholo a murit?

— Du-te-n mă-ta dacă-ți închipui că îl lăsam acolo dacă era în viață, a spus Victor.

Candy a închis cilindrul revolverului ei.

— Haideți.

Reveniți în cală, au îndesat planurile casei în poșeta lui Candy.

Ochii fără viață ai lui Cholo începeau să se usuce. Nu s-au mai uitat la el.

Pe cheu, Paco a alergat spre automobilul break parcat pe drum, iar Candy și Victor au urcat în furgonetă. Au pornit în trombă. În depărtare se auzeau sirenele mașinilor de poliție.

Peștii de sub pod au simțit apropierea trenului suspendat. Tri Rail[72] a traversat râul, cutremurând gândacii de pe structura metalică și făcându-i să cadă în apă. Peștii care așteptau în apă i-au aspirat imediat, făcând cerculețe pe suprafața netedă a râului.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘASE

Candy conducea furgoneta cu mâncare. A văzut luminile aeroportului și balizele de ghidare. Pentru că pe deasupra lor, la mică înălțime, a trecut un avion, a trebuit să i se adreseze cu voce ridicată lui Victor, care stătea pe scaunul din dreapta ei.

— Ce scrie pe hârtia aia, care garaj?

— Vizavi de parcarea D, i-a răspuns Victor. Chiar vizavi de zona de plecări zboruri internaționale. Avionul nostru o să decoleze peste patruzeci de minute.

Se apropiau de o trecere la nivel cu calea ferată. Semaforul acesteia s-a făcut roșu, iar sirena de avertizare a început să sune.

— *Mierda,* a spus Candy.

A frânat și a oprit mașina, timp în care un tren mărfar lent a defilat prin fața lor. Candy a întors spre ea oglinda retrovizoare din centru pentru a-și examina machiajul. Fața ei a explodat când o rafală de armă automată, venind din spate, a măturat mașina. Alături de ea, Victor a fost ucis. Corpul lui Candy s-a prăbușit peste volan, declanșând claxonul. „La Cucaracha” a răsunat fără încetare, odată cu sirena trecerii la nivel cu calea ferată și cu uruitul trenului de marfa. Piciorul i-a alunecat de pe frână, iar furgoneta a început să se apropie de vagoanele în mișcare ale trenului.

Haionul furgonetei s-a ridicat. Însângerat, Hans-Peter Schneider a ieșit din portbagaj, pe sub cămașa pe jumătate zdrențuită zărindu-i-se vesta antiglonț. Avea la el un pistol automat. Din spate s-a apropiat o altă mașină, un taxi. Șoferul a încercat să ocolească mașina oprită și să meargă mai departe, însă Schneider l-a împușcat prin geamul lateral, l-a scos din mașină și l-a lăsat în drum. S-a urcat pe scaunul șoferului și a tras o rafală scurtă în rezervorul cu gaz aflat în partea din spate a

furgonetei. Aceasta a explodat și a zgâlțâit taxiul, care a luat-o din loc.

•

Schneider a anulat contorul taxiului și a condus mai departe, în timp ce radioul acestuia a continuat să bolborosească. În partea pe unde trăsese geamul fusese coborât, însă cel din dreptul pasagerului era găurit. A reușit să îl coboare. Scaunul și volanul deveniseră lipicioase și pline de mici fragmente de os.

Probabil că taxiul nu avea instalat un LoJack{73}, însă compania de taxiuri putea vedea prin satelit locul în care se afla. Încă nu se declanșase alarma, dar foarte curând taxiul va deveni un BOLO. Era plin de sânge, și cămașa lui era ferfeniță. A început să cânte cu o voce înaltă, nazală în timp ce conducea. Din când în când striga: „Jawohl!”

Se apropia de o stație de autobuz. Un bătrân aștepta pe o bancă. Purta o pălărie din pai cu boruri ajustabile și o cămașă cu model floral cu mânecă scurtă, iar într-o mână avea o sticlă aburită de bere Corona, pe care o ținea într-o pungă din hârtie.

Schneider a ascuns pistolul între picior și ușă. S-a aplecat spre scaunul din dreapta.

— Alo! Hei, tu!

În cele din urmă, bătrânul a deschis ochii.

— Hei. Îți dau o sută de dolari pe cămașa aia.

— Despre ce cămașă e vorba?

— Cămașa aceea pe care o porți. Vino-ncoa’.

Schneider a ridicat bancnota și s-a aplecat spre geamul din dreapta lui. Bătrânul s-a ridicat și s-a apropiat de mașină. Șchiopăta. S-a uitat la Schneider cu ochi lăcrimoși.

— Aș vrea două sute juma’ pe ea.

Într-un colț al gurii lui Schneider s-au format câteva picături de spumă. A scos arma Mac-10 și a îndreptat-o spre bătrân.

— Dă-mi cămașa aia, altfel îți zbor creierii!

Și-a dat totuși seama că nu putea trage fără să distrugă și cămașa.

— Pe de altă parte, e bine și-o sută, a spus bătrânul. Și-a scos cămașa și i-a întins-o prin geam. A smuls apoi suta de dolari dintre degetele lui Schneider. Am pe mine și niște blugi care te-ar putea intere…, a adăugat, moment în care Schneider a apăsat pe pedala de accelerație.

Bătrânul, rămas în pantaloni și maiou, s-a așezat pe bancă și a luat o gură sănătoasă din sticla băgată în pungă.

Schneider a condus taxiul până la cea mai apropiată stație a trenului interurban.

Apoi l-a sunat pe Mateo.

— Am plecat cu mașina ta, a spus Mateo. Iartă-mă. Am crezut că erai… înțelegi tu… am crezut că te-au dat gata.

Hans-Peter a înfășurat arma într-un covoraș de mașină pe care l-a ținut sub braț cât a așteptat ca Mateo să-l recupereze.

•

Hans-Peter avea două camere personale lângă studioul lui care transmitea spectacole erotice online dintr-un depozit din zona golfului, pe care îl deținea de asemenea. Una dintre camere avea tapet matlasat și multă catifea, totul fiind de culoare roșu de Burgundia, cu pete gri, de culoarea blănii de șinșila.

Cealaltă era o cameră acoperită în întregime cu gresie și cu o scurgere în centru. Conținea un duș și o saună cu duze peste tot, un frigider și mașina de cremare lichidă, o mască și două bisturie din obsidian[74] – de șase și de doisprezece milimetri – care costaseră fiecare câte optzeci și patru de dolari și erau mult mai ascuțite decât cele din oțel.

S-a așezat pe podeaua dușului fără să se dezbrace și a lăsat apa fierbinte să spele sângele de pe el. După ce apa i-a pătruns sub vesta antiglonț, și-a scos-o și a aruncat-o în colțul dușului, împreună cu cămașa bătrânului.

În cameră răsuna muzică. Schneider avea telecomanda cu el la duș, băgată într-un prezervativ, capătul ei ieșind în afară ca o mică antenă rotunjită. O păstra într-o savonieră. A pus cvintetul „Păstrăvul” de Schubert. Era muzica pe care o ascultau acasă, în Paraguay, părinții lui. Muzica pe care o puneau duminică după-amiază, atunci când el aștepta să fie pedepsit.

Treptat, întâi încet, apoi dând muzica din ce în ce mai tare în dușul placat cu gresie, Schneider a rămas într-un colț, în timp ce apa spăla sângele din hainele lui. Cu o mișcare rapidă, dar cu corpul complet relaxat, a dus la buze fluierul lui aztec al morții, și a suflat, a suflat cât a putut de tare, acoperind muzica, iar fluierul a răsunat ca zece mii de victime care răcneau, iar muzica încoronării lui Montezuma a acoperit muzica din cvintetul „Păstrăvul”. A suflat în fluier până s-a prăbușit, cu fața aproape de gura de scurgere, cu ochii larg deschiși, văzând doar apa rotindu-se în jurul scurgerii.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Hans-Peter era acum uscat și curat și stătea întins pe pat, iar sângele se scursese cu totul din hainele care zăceau pe podeaua din camera de duș.

Căutând un loc în care mintea să îi adoarmă, a rătăcit prin încăperi din ce în ce mai vechi ale memoriei lui pentru a ajunge în cele din urmă la camera frigorifică din tinerețea lui din Paraguay.

Părinții lui erau în camera frigorifică și le-a auzit vocile răzbătând prin ușă. Nu puteau ieși de acolo pentru că ușa congelatorului era legată cu un lanț pe care Hans-Peter îl ferecase cu un nod excelent, așa cum îl învățase tatăl lui să înnoade un lanț, scuturându-l până când zalele se blocau.

Întins în patul lui din Miami, Hans-Peter a dat glas imaginilor care se învârtejeau pe tavan. Vocile tatălui și mamei lui au izbucnit din fața lui, un amestec al trăsăturilor lor.

> **Tata**: Glumește, o să ne dea drumul. Și după aceea, o să-l bat până se cacă pe el.
>
> **Mama, strigând de dincolo de ușă**: Hans, dragule. Gata cu joaca, o să răcim, și va trebui să ne aștepți cu șervețele și ceai. Ha-ha.

Vocea lui Hans-Peter era acum înfundată, pentru că își ținea o mână peste gură în timp ce repeta ceea ce auzise prin ușa camerei frigorifice, rugăminți slabe pe tot timpul nopții, cu multă vreme în urmă.

— Puff, puf, puf, a făcut Hans-Peter, la fel ca furtunul legat la eșapamentul mașinii, pe care îl conectase la aerisirea camerei frigorifice.

După patru nopți, când a deschis ușa congelatorului, părinții lui erau așezați, dar nu

îmbrățișați. Se uitau la el cu ochii lucind înghețați. Când i-a lovit cu securea, s-au spart în bucăți.

Apoi bucățile s-au oprit; formele au rămas neclintite, ca o pictură murală pe tavanul de deasupra patului cald din Miami al lui Hans-Peter.

S-a întors pe o parte și a adormit ca o pisică sătulă, aciuată la un abator.

•

Hans-Peter s-a trezit în întuneric deplin. I se făcuse foame.

Desculț, a lipăit până la frigider și a deschis ușa, apărând brusc în încăperea cotropită de întuneric, alb și despuiat în lumina radiată de becul dinăuntrul frigiderului.

Rinichii Karlei erau într-o pungă cu gheață aflată pe raftul cel mai de jos, rozalii și perfecți, perfuzați cu o soluție salină și pregătiți pentru a fi preluați de vânzătorul de organe. Hans-Peter dădea acea pereche de rinichi cu doar 20 000 de dolari. S-ar fi oferit să o ducă pe Karla acasă, în Ucraina, unde ar fi căpătat pentru rinichii ei în jur de 200 000 de dolari, asta dacă nu ar fi fost atât de prins cu activitatea de la casa Escobar.

Hans-Peter detesta orele de masă și ceremoniile legate de mâncare, dar îi era foame. A umezit un capăt al unui prosop de bucătărie și l-a atârnat de mânerul frigiderului. Apoi a întins un alt prosop pe jos. A luat în mâini un pui întreg, fript, și a rostit binecuvântarea pe care o purta în suflet, cea pentru care primea bătaie când o spunea la masa familiei:

— La dracu’ cu tot rahatu’ ăsta.

Stând în fața frigiderului deschis, a mușcat din puiul fript de parcă ar fi fost un măr copt, smulgând bucăți de carne și înghițindu-le cu mișcări smucite. S-a oprit pentru a imita papagalul lui Cari Mora: „Ce dracu’, Carmen?” A luat lapte din frigider, a băut puțin din el, după care și-a turnat restul pe cap, iar lichidul i s-a scurs pe picioare, dispărând în gaura de scurgere.

Și-a șters fața și capul cu prosopul, după care s-a dus la duș cântând:

— *Kraut und Rüben haben mich vertrieben*; *hätt mein, Mutter fleisch gekoht, so wär'ich länger blieben.*

Asta i-a plăcut atât de mult, încât a mai spus-o o dată în engleză: „Cârnații și sfecla m-au făcut să bolesc; dacă mama ar fi gătit carne, aș mai fi rămas acolo să trăiesc".

Tot cântând, Hans-Peter și-a pus în sterilizator bisturiele din obsidian, care erau foarte apreciate în chirurgia cosmetică din Miami. Se purta atent cu acele lame din sticlă vulcanică. De zece ori mai ascuțite decât un aparat de ras, tăișul lor de zece angstromi putea despica și o celulă pe din două fără să o rupă. Cu așa ceva te puteai tăia fără să-ți dai seama, până ce sângele scurs îți atrăgea atenția.

Din gura lui Hans-Peter a răsunat vocea lui Cari Mora:

– *Chuletas* bune se găsesc la Publix. *Chuletas* bune se găsesc la Publix. *Chuletas* bune se găsesc la Publix. Și-a șters mâinile cu prosopul umed din bucătărie și a continuat: Există furgonete care aduc mâncare, a spus el cu vocea lui Cari Mora. Cel mai mult îmi place mâncarea celor de la Comidas Distinguidas.

Și din nou pasărea aceea: „Ce dracu', Carmen?"

A ridicat fluierul aztec al morții și a suflat și a tot suflat în el în încăperea placată cu gresie, cu podeaua ușor înclinată spre scurgere, în timp ce mașina lui de cremare lichidă se legăna într-o parte și în alta ca brațul unui metronom mai lent.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI OPT

Domnul Imran a sosit la clădirea lui Hans-Peter puțin după ora unsprezece dimineața. Stătea pe rândul al treilea de scaune al unui microbuz. Pe podeaua de pe care se scosese scaunul din mijloc era o movilă acoperită cu o pătură. Movila s-a mișcat vag după ce microbuzul a oprit.

Domnul Imran făcea cumpărături pentru patronul lui extrem de bogat, un anume domn Gnis din Mauritania, pe care Hans-Peter nu îl văzuse niciodată.

Șoferul a coborât și a deschis ușa glisantă pentru ca domnul Imran să coboare. Șoferul era un bărbat mătăhălos și impasibil, cu urechi de boxer[75]. Hans-Peter a observat că pe sub mânecile cămășii șoferul purta manșoane de protecție folosite de arcași. Nu s-a apropiat prea mult de microbuz. Nu s-a apropiat mult nici de domnul Imran, deoarece știa că acesta obișnuia să muște și că nu se putea controla întotdeauna.

Hans-Peter avea în buzunar un pistol cu electroșocuri.

S-au așezat pe scăunele în camera de duș a lui Hans-Peter.

— Te deranjează dacă fumez din țigara electronică?

— Nu, deloc.

Când domnul Imran a pornit-o, în aer s-au ridicat vapori parfumați.

Mașina de cremare lichidă s-a legănat slab și a scos un gâlgâit, înmuind corpul Karlei cu soluție de leșie.

Hans-Peter purta cerceii ei, precum și un medalion în care se afla o fotografie a tatălui ei. Se prefăcea că în medalionul plin cu monoxid de carbon era tatăl lui.

Domnul Imran și Hans-Peter au urmărit mașina câteva minute fără să spună nimic, ca niște oameni

concentrați asupra unui joc cu mingea. Hans-Peter a adăugat puțină culoare fluorescentă în lichid, iar în mișcarea în sus a mașinii a apărut Karla, craniul și ce mai rămăsese din fața ei strălucind umed.

— Asta e o nuanță deosebit de plăcută, a spus domnul Imran.

S-au privit drept în ochi, fiecare gândindu-se cât de amuzant ar fi fost să îl dizolve de viu pe celălalt.

— Ai pus-o acolo de vie? a întrebat domnul Imran pe un ton confidențial.

— Nu, din păcate. A suferit o rană fatală când, la miezul nopții, a încercat să fugă. Chiar și moarte, se mișcă distractiv când le atinge căldura, a spus Hans-Peter.

— Poți procura un asemenea aparat pentru bârlogul domnului Gnis și să ne faci o demonstrație privind funcționarea lui în cazul unui subiect conștient? Ce părere ai?

— Bine.

— Voiai să-mi arăți ceva.

Hans-Peter i-a întins domnului Imran o mapă mare din piele, având pe copertă un model floral. În ea se aflau instantanee cu Cari Mora făcute cu un teleobiectiv în timp ce ea lucra în casa și grădina Escobar, împreună cu sugestii făcute de Hans-Peter.

— Hmm! a făcut domnul Imran. Da, domnul Gnis a fost entuziasmat de ele și-ți mulțumește că i le-ai trimis. Remarcabil. De unde s-a ales cu cicatricile?

— Nu știu. Probabil că vă va spune pe măsură ce se desfășoară lucrarea… Cred că se va lucra la ea, da?

— A, desigur, a spus domnul Imran. Sper să am privilegiul să urmăresc și să aud acea conversație… Conversațiile sunt partea cea mai plăcută.

A zâmbit. Dinții domnului Imran erau înclinați spre interior, ca ai unui șobolan, dar culoarea lor,

portocaliu murdar, amintea mai mult de aceea a dinților unui castor, care au o concentrație mare de fier în dentină. La colțurile gurii avea niște pete întunecate.

— Lucrarea principală trebuie făcută acolo, domnule Imran, deoarece după aceea ea va fi prea dificil de deplasat. Nu e chiar atât de ușor ca a recolta un rinichi pe un aeroport.

— Ăsta e un proiect în care domnul Gnis se va implica personal, a spus domnul Imran. Vrea să participe direct la fiecare fază. Trebuie să-și îmbunătățească cunoștințele de limbă spaniolă?

— N-ar strica. Ea vorbește perfect ambele limbi. Însă, într-o situație-limită, probabil că va alege spaniola… asta se întâmplă adesea.

— Domnul Gnis are nevoie de serviciile lui Karen Keefe pentru un portret tatuat al mamei lui, Mama Gnis. Ar dori ca el să fie executat pe subiect în locurile lucrării originale când treaba este terminată și vindecarea încheiată.

— Din păcate Karen este în închisoare și mai are de executat un an.

— Se poate face și mai târziu, pe parcursul proiectului; ziua de naștere a Mamei Gnis este în fiecare an. Karen va putea călători după eliberarea din închisoare?

— Da, o infracțiune nu anulează dreptul cuiva să dețină pașaport dacă persoana nu are amenzi neplătite, a spus Hans-Peter.

— Domnul Gnis apreciază felul în care realizează umbre și nuanțe la portrete.

— Karen e superbă, a spus Hans-Peter.

— Ar fi de folos să îi punem la dispoziție doamnei Keefe fotografii-portret ale Mamei Gnis pentru a le studia cât timp mai este închisă?

— O voi întreba.

— Când o poți livra pe această domnișoară…?

— Mora, a spus Hans-Peter. O cheamă Cari Mora. Dacă domnul Gnis trimite vasul aici, am

putea coordona acțiunea. Și ar mai fi ceva ce aș dori să trimit. Mic, dar greu.

— Va avea nevoie de gavaj[76], a spus domnul Imran. Am putea începe pe vas.

Domnul Imran și-a notat ceva în agenda îmbrăcată în piele de murenă.

În mișcarea ei de legănare, mașina de cremare lichidă a început să scoată clinchete, trăgând-o pe Karla mai încolo.

— Ce auzi e un bikini din zale, a explicat Hans-Peter. Începe să scoată clinchete lovindu-se de oase pe măsură ce carnea se dizolvă.

— O să luăm și noi una, a spus domnul Imran. E greu de modificat ca dimensiune?

— Nicidecum, a spus Hans-Peter. Vine la pachet cu inele care pot fi montate foarte simplu, fără costuri suplimentare.

— Pot vedea rinichii?

Hans-Peter a scos rinichii Karlei din frigider.

Domnul Imran a atins plasticul transparent care-i păstra protejați în apa cu bucăți de gheață.

— Au uretrele cam scurte, ambii.

— Domnule Imran, intră în pelvis, la doi centimetri și jumătate de vezică, nu sus, în poziție renală. Nimeni nu mai plasează rinichii sus de ani de zile. Puneți-vă la curent. Uretrele sunt suficient de lungi.

Domnul Imran a plecat având la el perechea de rinichi roz perfuzați în baia salină. Ținând seama că beneficiarul putea trăi și cu un rinichi și că, trezindu-se cu două incizii, nu avea să-și dea niciodată seama de lipsa unuia, odată ajuns în mașină, domnul Imran a mâncat unul.

A ridicat din sprâncene.

— Vânzare anticipată! a spus el.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI NOUĂ

Oro del Mar este o micuță fabrică de conserve de pește aflată pe malul portului Barranquilla din Columbia. Lincolnul din 1963 al lui Don Ernesto, cu portiere care se deschideau spre spate, era parcat alături de camionetele prăpădite ale pescarilor.

La masa de conferințe de la etaj, Don Ernesto stătea de vorbă cu J.B. Clarke din Houston, Texas, și cu directorul fabricii, *señor* Valdez. Donul tocmai ajuta la așezarea apetitivelor. Pe masă erau două farfurii cu melci și o sticlă de vin. Gomez, prea masiv pentru a se așeza pe vreun scaun, stătea într-un loc din care putea vedea ușa și își făcea vânt cu pălăria. Rolul lui era de pază de corp, însă Don Ernesto tolera și recomandările lui.

Clark era specialist în publicitate. Și-a deschis portofoliul.

— Îmi spui că vrei reclame care să sugereze exclusivitate și prestigiu. Cuvinte precum *prestigiosos.*

— *Caracoles finos y prestigiosos*[77], a spus Don Ernesto. Asta ar încăpea pe o etichetă, ori e prea lung?

— Ar merge. Am avut grijă de asta. Clark a scos mai multe desene cu etichete de conserve. Pe una dintre ele apăreau turnul Eiffel și cuvintele *Caracoles Finos,* pe alta, *Fine Escagots* și un motiv franțuzesc. O alta avea un castel în fundal, iar în prim plan un melc pe o tulpină. Pe toate etichetele scria: „Ambalat în Columbia”.

— De ce scrie „Ambalat în Columbia?” De ce nu scrie „Ambalat în Franța”? a întrebat Gomez.

— Pentru că-i împotriva legii, a spus Clarke. Le ambalați aici, corect? Motivul franțuzesc este un artificiu de vânzări.

— Da, Gomez, ar fi lipsit de etică, a spus Don Ernesto.

— Ați putea folosi cântecul hondurian „Sopa de caracol”[78], a sugerat Gomez.

— Dar nu-i în franceză, a spus Clarke.

— Etichetele sunt lipite cu adeziv făcut din oase de animale. Va trebui să le lingem? a întrebat directorul fabricii.

— Nu, *señor* Valdez. După ce testăm piața, vom cumpăra o mașină de aplicat etichete, a spus Don Ernesto. Tu te ocupi doar de ambalare. Arată-mi cochiliile.

Valdez a pus o cutie pe masă. A scos o mână de cochilii de melc și le-a așezat pe masă. Gomez le-a mirosit și a strâmbat din nas.

— Miros a unt rânced și a usturoi. Restaurantele nu le spală înainte de a le arunca, doar golesc farfuriile.

— Am încercat să le spălăm, dar Cloroxul[79] le șterge culoarea, a spus Valdez.

— Încercați Fab cu borax împrospătat cu lămâie, a spus Gomez, care se pricepea la asta.

Don Ernesto a împins deoparte desenele.

— *Señor* Clarke, aș vreau să găsești ceva simplu și elegant de pus pe etichetă. O lumânare, mâna unei femei pe piciorul unui pahar de vin. Vreau să transmită ideea că… dacă servești acești melci de calitate unei doamne, ea va vedea ce bărbat ești.

— Și poate ea îți va oferi ceva *gatita dulce* imediat ce termină de mâncat melcii. Asta însemna „păsărică”, a explicat Gomez.

— Știe ce înseamnă, a spus Don Ernesto. Ascultă, Valdez, care dintre melcii ăștia sunt cu adevărat franțuzești?

— Cei din farfuria verde.

— Aha, deci pe o farfurie avem cei mai buni melci franțuzești, iar pe cealaltă avem melci din producția proprie. Se poate vedea că arată la fel. Și cred că nu există nicio deosebire în ce privește gustul. Facem o încercare? a propus Don Ernesto.

Toți au părut temători.

— *Permiso,* Don Ernesto, a spus Valdez, dacă se poate…

— Tocmai de asta l-am chemat pe Alejandro. Gomez, adu-l aici.

Don Ernesto a ales un melc franțuzesc din farfuria verde și a făcut un spectacol din mestecarea și înghițirea lui, timp în care Gomez a revenit cu Alejandro, un bărbat în vârstă de aproape treizeci și cinci de ani. Acesta purta o pălărie Borsalino[80] din pai, cravată Ascot și o batistă de buzunar cu un colț la vedere.

Don Ernesto a așezat cochilia melcului pe farfuria albastră.

— Alejandro e un om de lume și un distins gurmand și critic în domeniul gastronomiei. Și, domnule Clarke, Alejandro are prieteni la toate revistele de specialitate.

Alejandro s-a așezat și a dat mâna cu Clarke.

— Domnul Ernesto este prea amabil. Mie îmi place să mănânc bine, iar unii oameni consideră că sunt nebun după vin.

Don Ernesto i-a turnat vin într-un pahar.

— Clătește-ți cerul gurii, amice. Dar mai înainte încearcă melcii care cresc pe coasta sudică din Provența, în Franța.

Don Ernesto i-a împins în față farfuria cu melci franțuzești.

Alejandro a plimbat unul prin gură. A luat o gură de vin, apoi a scuturat din cap cu hotărâre.

După aceea, Don Ernesto i-a oferit o mostră din producția proprie.

— Iar acum, cei din Bretania, tot din Franța.

Alejandro a scos carnea din cochilie și a tot mestecat-o.

— Aroma este asemănătoare, Don Ernesto, însă cea de-a doua mostră are mai… mai multă textură, iar aroma este ceva mai persistentă.

Pe Gomez l-a cuprins un acces de strănut, astfel că a trebuit să își acopere fața cu capătul lat al cravatei.

— I-ai cumpăra? a întrebat Don Ernesto.

— Ca să fiu sincer, aş cumpăra din prima mostră, dar dacă nu aş găsi acest sortiment, da, aş cumpăra din a doua. Melcii din al doilea grup au fost curățați în apă cu clor, așa cred – există un slab gust de clor care rămâne în gură, lucru care mi se pare foarte supărător în privința apei distribuite în orașe. Poți discuta despre acest lucru cu oamenii dumitale din Bretania.

— Ai spune că textura este senzuală, dacă punem accent pe ceea ce voi, experţii în vinuri, numiți „senzația de plinătate a gurii”?

— Evident, a spus Alejandro. Senzația de plinătate a gurii, textura senzuală și aroma persistentă.

— Conceptual, asta este direcţia pe care o urmăm, a spus Clarke. Mă gândeam la un fluturaş de reclamă în rafturile magazinelor. Ceva de genul: *C'est si bon – get it on*![81]

— Domnule Clarke, Alejandro, turnați-vă câte un pahar de vin pe care să-l luați cu voi, și ne întâlnim la mașini.

Gomez și-a umplut paharul.

— Vinul ăsta putea fi mai persistent, a spus el.

Valdez a descuiat ușa care ducea spre birouri și a încuiat-o în urma lui, după ce Don Ernesto și Gomez au trecut de ea.

Don Ernesto i-a șoptit la ureche.

— În Gonaïve s-ar putea să am nevoie să transbordez ceva greu. Vinciul tău de punte trebuie să poată ridica în jur de opt sute de kilograme. Ridici marfa de pe vas și o pui într-un camion. O duci la Cap-Haïtien, după care o pui într-un avion. La aeroport o să ai nevoie de un stivuitor.

— Un avion mare.

Don Ernesto a dat afirmativ din cap.

— Un DC-6A.

— Are un lift bun la ușa de încărcare?

— Da.

— Căruciorul de transport e înăuntru, ori va trebui să aducem noi unul?

— Are cărucior. Avionul va fi încărcat cu mașini de spălat vase și frigidere, având un spațiu liber între ele, în care va încăpea ceea ce avem noi. Important este să se afle în poziția exactă între acele mărfuri. Îți pot da probabil o înștiințare în termen de opt zile. E probabil ca marfa să fie transferată de pe avion pe vreun vas, nu e sigur.

— *En su servicio*[82], Don Ernesto. Și documentele?

— Lasă treaba cu vama în seama mea.

În partea cealaltă a încăperii era o linie de producție asemănătoare cu una de prelucrare a găinilor. Prinși de coadă, șobolani morți atârnau într-un șir care se deplasa. Între șobolani se afla și câte un oposum. Mai multe femei jupuiau animalele și tăiau fileuri. O mașină acționată manual, ornată și placată cu nichel, decupa câte trei melci falși din fiecare bucată de file.

— Am plătit douăsprezece mii de euro la Paris pentru mașina asta, a spus Don Ernesto. Produce melci încă de pe vremea lui Escoffier[83]. A venit la pachet cu un șablon pentru carne de pisică, fără costuri suplimentare. După părerea unora, pisica seamănă la gust cu melcii chiar mai mult decât aceste rozătoare organice.

Don Ernesto a luat un dosar și a șters ceva.

Gomez fredona o melodie celebră care făcea reclamă la o supă instant:

— *Gato to gatita, yum, yum, yum*![84]

În timp ce părăseau clădirea, Gomez i-a întins lui Don Ernesto o cravată neagră și o banderolă neagră pentru a și-o pune pe braț.

— E mai ușor să le puneți aici decât în mașină, a spus el.

Au lăsat Lincolnul la fabrica de conserve și au călătorit cu un SUV condus de Paolo. Mergeau la înmormântarea lui Jesús Villarreal.

•

Stând în mașină, Don Ernesto a primit două apeluri securizate, unul dintre ele de la Paco, aflat la Medellín. După episodul de pe râul Miami care se lăsase cu împușcături, Paco se suise singur în avion și călătorise spre casă având trei locuri libere alături de el.

Murise Hans-Peter Schneider? Paco nu știa. Văzuse cadavrele a doi dintre oamenii lui Hans-Peter și doi despre care credea că erau membri ai echipajului.

Don Ernesto a vorbit cu el cu glas scăzut, apoi s-a uitat pe fereastră o vreme, fără să spună nimic. Candy. Și-a amintit de vremurile când el și Candy făceau amor, gâfâind din greu într-un hotel elegant de pe insula San Andrés.

•

Don Ernesto a ajuns la cimitir cu jumătate de oră mai devreme și a urmărit din mașina de teren cu geamuri fumurii cum sosea cortegiul funerar al lui Jesús Villarreal. Don Ernesto a despăturit biletul pe care îl primise de la văduva lui Jesús Villarreal și l-a recitit:

> *Estimado* señor*,*
>
> *Jesús ar fi onorat dacă ați putea participa la slujbă. Ar putea fi o alinare pentru dumneavoastră, așa cum ne-ați adus alinare nouă, familia*.

Văduva și fiul ei au sosit într-un Chrysler, însoțiți de un bărbat de vârstă mijlocie care avea o frizură deosebită.

Gomez a examinat grupurile prin binoclu.

— Omul cu sacou negru e înarmat, a spus Gomez. Toc de buzunar în partea din față dreapta a pantalonilor. Așteaptă până când se întoarce. Toc de umăr pe partea dreaptă. E stângaci. Șoferul stă lângă portbagajul mașinii. Are pistol și ține cheia mașinii în mână. Probabil că are o pușcă în

portbagaj. Poartă vestă antiglonț pe sub haina de șofer. În spatele lor îi avem pe Ognisanti și Cuevas. *Patrón,* ce-ar fi să mă duc eu la văduvă și să-i duc un bilet de la tine?

— Nu, Gomez. Paolo, cine-i tipul cu freza aia?

— Un căcăcios de avocat, Diego Riva din Barranquilla. El l-a apărat pe Holland Viera când a răpit autobuzul, a spus Paolo.

În timp ce priveau, Diego Riva i-a strecurat văduvei un plic negru din piele. Ea l-a ținut ascuns de poșetă. La mormântul lui Jesús Villarreal se strânseseră în jur de treizeci de persoane. Mormântul era doar o groapă între monumentele elegante din marmură din cimitirul Barranquilla. În cimitirul din Cartagena exista un înger frumos din marmură pe care Don Ernesto plănuia să îl ofere văduvei Villarreal după ce era îndepărtată inscripția cu numele posesorului de drept.

Señora Villarreal purta haine sobre de văduvă. Îl avea alături pe fiul ei, care arăta solemn în costumul pentru Prima Împărtășanie.

Don Ernesto s-a apropiat de ei. Întâi a strâns mâna fiului.

— Acum tu ești capul familiei, a spus Don Ernesto. Să mă cauți dacă mama ta are nevoie de ceva.

S-a întors către *señora.*

— Jesús a fost un om admirabil în multe privințe. A fost om de cuvânt. Sper ca și despre mine să se spună la fel.

Señora Villarreal și-a ridicat vălul pentru a se uita la el.

— Casa e foarte confortabilă, Don Ernesto. Banii sunt în bancă. Vă mulțumesc. Jesús mi-a cerut ca după ce primesc ce ați promis, să vă dau plicul acesta. I-a întins plicul negru lui Don Ernesto. A spus că trebuie să citiți foarte atent ce e înăuntru înainte de a face orice altceva, a spus ea.

— *Señora,* pot întreba de ce plicul a fost la Diego Riva? a spus Don Ernesto.

— El s-a ocupat de toate problemele în numele lui Jesús. L-a păstrat în seiful lui. Don Ernesto, vă mulțumesc pentru tot. Și, Don Ernesto… *Dios se la pague.*

Pe aeroportul internațional „Ernesto Cortissoz” pe Don Ernesto îl aștepta un avion Gulfstream IV. La douăzeci de minute după înmormântare, Don Ernesto și oamenii lui erau în zbor spre Miami.

Don Ernesto avea documentele de la Jesús Villarreal pe măsuța din fața lui. Le-a citit cu mare atenție, apoi l-a sunat pe căpitanul Marco, aflat la Miami.

— Știi dacă Hans-Peter Schneider a murit?

— Nu știu, *patrón.* N-am văzut nicio mișcare în casă. Nici poliție.

— Vin acolo. Ocupăm casa. Vreau să afli ce mai face prietenul tău Favorito. Poți lua legătura cu el?

— Da, *patrón.*

— Fata aceea, Cari, mai e acolo? Ne poate fi de folos?

— Da, dar spune că vrea să stea deoparte, *patrón.*

— Înțeleg. Spune-mi ce vrea, Marco.

CAPITOLUL TREIZECI

Iliana Spraggs, specialistă de clasa patru din armata Statelor Unite, primise în sfârșit o rezervă privată la spitalul VA din Miami. Stătea în pat, cu un picior în ghips ridicat, susținut de un scripete. Era o femeie masivă și avea pielea palidă și pistruiată. Avea fața foarte tânără, dar trasă și obosită de suferință. Avea mâncărimi de piele la piciorul în ghips, iar după-amiaza i se părea interminabilă. Părinții ei veneau din Iowa cât de des puteau.

Avea la ea un cățel din pluș și câteva bilete cu urări de însănătoșire pe care le prinsese sub rama oglinzii.

Heliul se scursese de mult din balonul lipit de perete. Atârna ca o țâță scofâlcită. Mai avea un ceas cu cuc. Nu funcționa, și toată lumea știa asta. Socotea că ceasul avea probabil dreptate – timpul nu se scurgea deloc acolo.

Favorito, colegul ei de suferință cu față rumenă, în vârstă de treizeci și cinci de ani, nu avea cameră personală, și stătea într-o rezervă în care câțiva pușcași marini se uitau la un serial ieftin de la televizorul care mergea într-un colț, cu sonorul oprit, și vorbeau în numele personajelor, creând dialoguri obscene.

Un sergent de artilerie inventa replici pentru fata inocentă din film:

— Vai, Raoul, a spus sergentul cu glas ascuțit, acela e un cârnat vienez, sau cârnăciorul tău?

Favorito se plictisise. Și-a deplasat scaunul cu rotile spre camera Ilianei și s-a prezentat drept doctorul Favorito, doctor de ceasuri cu cuc. I-a cerut permisiunea de a examina ceasul. L-a luat de pe raft și și-a împins scaunul până aproape de pat. A așezat ceasul pe tava pentru mâncare de deasupra patului, stând cu spatele către Iliana pentru ca ea să poată vedea mecanismul.

— Câteva întrebări, a spus el. Ești reprezentata în chestiuni de sănătate pentru cuc, am dreptate?
— Da.
— Nu e nevoie să-mi arăți documentele chiar acum, dar pasărea asta are asigurare?
— Nu cred, nu, a spus Iliana.
— De când refuză cucul să iasă?
— Am observat asta acum două săptămâni, a spus Iliana. La început avea rețineri.
— Dar înainte de asta ieșea cu regularitate, ca să zicem așa?
— Da, ieșea din oră în oră.
— Mamă, asta e ceva, a spus el. Acum, din câte îți amintești, ultimele dăți când a ieșit, cânta răgușit, ori părea răvășit sau obosit?
— Niciodată, a spus ea.
— Iliana, judecând după unghiile tale îngrijite, ai la tine o trusă de manichiură.
Ea a făcut semn din cap spre masa de lângă pat. Favorito a scos trusa mică din sertar. A luat o pensetă și o pilă din metal, și s-a arătat încântat descoperind adeziv pentru unghii.
Favorito a făcut câteva reglaje la mecanism, care a scos un clinchet slab.
— Aha! Asta căutam. Ai auzit clic-clic, dacă-mi permiți să folosesc un termen științific. La ceasurile mai proaste ar face clang-clang.
Și-a dus mâinile pâlnie la gură și s-a aplecat spre ceas, adresându-se cucului:
— Iartă-mă că-ți vorbesc din spate, dar ar trebui să știi că e aproape amiază, și te dai absent de două săptămâni. Iliana e îngrijorată. A vârât penseta în mecanism și s-a auzit un zăngănit. Ăsta e zăngănitul de cântec, a spus el, întorcându-se către Iliana, sau mai oficial vorbind *beatos sono,* ceea ce e un semn foarte încurajator.
A învârtit resortul ceasului și l-a întors cu fața spre Iliana. Consultându-și ceasul de mână, a așezat limbile la ora corectă, apoi și-a mutat privirea de câteva ori de la cadranul ceasului de

mână la ceasul cu cuc și înapoi, trebuind să împingă limba mare de fiecare dată și părând nedumerit că ceasul lui funcționa, iar cel cu cuc stătea. Apoi, spre amuzamentul lui, a descoperit că uitase să pună pendula în mişcare.

Minutarul s-a mutat de la 11:59 la 12:00. A început o numărătoare inversă, iar Iliana i s-a alăturat:

— Cinci, patru, trei, doi, unu.

Cucul a ieșit și a cântat o dată, după care s-a retras, iar ușița s-a trântit în urma lui. Au râs împreună. Iliana și-a simțit fața rigidă, pentru că nu râsese de multă vreme.

— Dar n-a cântat decât o dată, a spus ea.

— Dar câte vrei pentru ora asta?

— Douăsprezece, a zis ea.

— Mi se pare excesiv, a spus Favorito. Trebuie să lași cucul să se încălzească pentru un asemenea efort.

O ciocănitură ușoară în ușă.

— Intră, a spus Iliana, regretând întreruperea.

Căpitanul Marco a băgat capul pe ușă.

— Hola, Favorito!

— Marco! *Como anda*?[85] l-a întrebat Favorito.

— Iertați-mă că vă deranjez. Aș putea schimba câteva cuvinte cu domnul? Doar câteva clipe, vă promit, domnișoară.

— Un moment, Marco, a spus Favorito.

A mai făcut un mic reglaj în interiorul ceasului și a suflat praful.

Ajuns pe coridor cu Marco, Favorito a dus un deget la gură pentru a-i sugera căpitanului să păstreze tăcerea, în timp ce a numărat de la cinci la unu. Din rezervă s-au auzit douăsprezece cântece de cuc. Favorito a dat din cap în semn de satisfacție și s-a întors spre căpitanul Marco.

— Te ascult, a spus el.

— Poți ieși de aici în cursul zilei? l-a întrebat Marco.

— Vreo două ore, între tratamente, da.

— Am un ceas pe care aș vrea să-l reglezi, a spus Marco.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI UNU

Limuzina lui Don Ernesto a oprit într-o parcare plină cu mașini ieftine cu tapițeria uzată, plus câteva camionete vechi și o Impala cu garda foarte joasă, având zeul aztec al infidelității, Tlazolteotl, pictat pe capotă.

Gomez a coborât și, înainte de a-i deschide portiera lui Don Ernesto, s-a uitat în jur. Un cocoș a cântat undeva departe.

Don Ernesto i-a spus lui Gomez să rămână în mașină.

Purtând un costum tropical și pălărie Panama, Don Ernesto a urcat scara unui bloc de locuințe, uitându-se la numerele de pe uși.

Cea pe care voia să o găsească era deschisă, iar un ventilator oscilant aflat dincolo de ușă bloca trecerea. Pe balustradă era pusă o pilotă la uscat. Un Cacadu mare, de culoare albă, stătea la aer într-o colivie așezată alături de pilotă.

Cocoșul a cântat din nou.

— Ce dracu', Carmen? a răspuns papagalul.

Dintr-un dormitor s-a auzit vocea puternică a lui Cari, care și-a strigat verișoara:

— Julieta, vino să mă ajuți s-o întorc pe mama ta.

Julieta a apărut din bucătărie ștergându-se pe mâini.

L-a văzut pe Don Ernesto în dreptul ușii.

— Ce doriți?

I s-a părut prea bine îmbrăcat ca să fie cineva de la impozite și taxe.

Don Ernesto și-a scos pălăria.

— Vreau să discut cu Cari despre o slujbă.

Cari a strigat din dormitor:

— Julieta, adu-i lucruri curate, te rog.

— Nu vă cunosc, i-a spus Julieta lui Don Ernesto.

Cari a apărut pe hol și s-a uitat în camera de zi.

Ținea o mână la spate.

Don Ernesto i-a zâmbit.

— Cari, l-am cunoscut pe Antonio. Vreau să discut cu tine. Văd că am nimerit într-un moment nepotrivit. Te rog să-ți continui treaba. Te aștept câteva minute. Am văzut o masă de picnic alături de clădire. Poți veni acolo după ce termini?

Ea a dat afirmativ din cap, s-a retras cu spatele și a lăsat jos ceva greu.

•

Câțiva puștani plimbau o minge de fotbal prin parcare.

Pe o porțiune cu iarbă și copaci dintre clădirile complexului exista o masă din beton pe care era desenată o tablă cu pătrățele albe și negre alături de care se afla un pahar pentru cafea plin cu capace de bere pentru a fi folosite drept piese pentru jocul de dame. Aproape de masă exista un grătar ca vai de el. O cioară care culegea fărâme de carne rămase pe grătar a zburat într-un copac din apropiere, cârâind furioasă, în timp ce Don Ernesto a șters șezutul băncii cu batista, după care s-a așezat. Don Ernesto s-a ridicat când Cari i s-a alăturat.

— O îngrijești pe mătușa ta?

— Da, eu și verișoara mea. Când lucrăm amândouă, plătim pe cineva să stea cu ea. Don Ernesto, știu cine ești.

— Iar eu știu ce ți s-a întâmplat în Columbia, și-mi pare foarte rău pentru asta, a spus el. Cari, sunt aici ca prieten al lui Antonio și vreau să-ți fiu prieten. Ai muncit ani de zile în casa lui Pablo. Sigur o cunoști bine și știi sistemele de acolo.

— O cunosc bine.

— Și-i știi pe oamenii lui Hans-Peter Schneider din vedere?

— Da.

— Iar vecinii s-au obișnuit să te vadă acolo?

— Îi cunosc pe unii, dar și pe cei care lucrează în casele lor.

— Oamenii de serviciu, care sosesc acolo și s-au învățat cu saluturile tale?

— Da.

— Îți ofer o slujbă care îți va oferi beneficii mari pentru mătușa ta. Care e cea mai bună instituție pentru îngrijirea bătrânilor din Miami?

— Palmyra Gardens, a spus ea.

— Vreau să socotești ceea ce îți ofer drept un cadou din partea lui Antonio, dar și o ocazie pentru tine. Ofer o pensie pentru mătușa ta la Palmyra Gardens, pentru cât timp va fi nevoie, și îți ofer o parte din ceea ce am putea recupera din casă.

Bătrân și viguros, un frangipani în floare atrăsese albine. Acestea bâzâiau slab deasupra capetelor celor doi.

Cari îi ducea dorul tatălui ei, și simțea lipsa bătrânului naturalist pe care îl păzise în pădure. Își dorea un loc stabil pentru a primi sfaturi. Ispitită să îl urmeze, s-a uitat la Don Ernesto.

Însă nu l-a văzut pe tatăl ei în fața lui Don Ernesto, și nici pe bătrânul naturalist. Deasupra capului, a auzit bâzâitul albinelor.

— Ce trebuie să fac? a întrebat ea.

— Pe de o parte, să mă protejezi, a spus Don Ernesto. O femeie l-a ucis pe Jesús Villarreal cu o bombă. Cea mai bună apărare împotriva unei femei este tot o femeie. Am nevoie de ochii tăi care să-mi apere spatele. Am nevoie de cunoștințele tale despre casă.

Neliniștită, cioara aștepta, plimbându-se încoace și încolo pe creanga pe care era. Lui Cari i s-a părut că ochii lui Don Ernesto semănau foarte mult cu ai ciorii.

Lui Don Ernesto îi era limpede că ea nu avea documente prea grozave, că probabil șederea ei în Statele Unite atârna de un fir de păr, în baza unui Statut de Protecție Temporară. Președintele SUA putea anula acest statut în orice clipă, dacă îl apuca ranchiuna, asta dacă președintele știa ce era acela STP.

Cari îl putea trăda în orice moment pe Don Ernesto, povestind despre aurul de acolo celor de la imigrări, pentru a primi documente valabile și o recompensă bună. Nu o făcuse până acum… deci, era preferabil să o aducă sub aripa lui.

Don Ernesto a zâmbit când cioara a cârâit spre el. S-a gândit la ceea ce urma, îndelungata suferință provocată de încordare, mirosul spaimei într-un loc închis și primejdios. *Ce dracu', Carmen,* a gândit în sinea lui. *Îmi va fi de folos.*

— Cari, vrei să-ți aduci papagalul? a întrebat-o el.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI DOI

În casa Escobar era liniște. Manechinele folosite în filme se priveau unele pe altele dintr-o parte în alta a încăperilor în care mobilierul era acoperit de huse.

În absența lui Cari Mora, storurile automatizate, care în mod normal se ridicau dimineața și coborau când după-amiezile erau caniculare, nu mai fuseseră reglate și rămăseseră în cea mai mare parte în poziție coborâtă, urcând și coborând la întâmplare din cauza temporizatoarelor care o luaseră razna. Asta făcea ca în casă să existe mai toată ziua o atmosferă crepusculară. Sistemul de irigare pornea și se oprea de câteva ori pe oră.

Cu puțin înainte de zori, un șobolan de copac a deschis din interior ușa dulapului de sub chiuvetă și, rămânând aproape de perete, a găsit și a mâncat semințele împrăștiate de papagalul care acum nu se mai afla acolo.

După prima geană de lumină, Cari Mora a coborât din camioneta unor specialiști în peisagistică și a tastat codul de acces. Poarta s-a deschis, iar Marco a condus mașina cu echipa lui, Ignacio și Esteban, împreună cu Benito și Cari.

Împreună cu Don Ernesto, Gomez se afla în a doua mașină, parcată pe o stradă alăturată.

— Gomez, ai face bine să ții gura întredeschisă, în caz că se aude un zgomot puternic și apare un val de presiune, a spus Don Ernesto.

Camioneta lui Bobby Joe rămăsese pe alee, aproape de ușa din față a casei.

Geamurile camionetei rămăseseră deschise, precum și o portieră, ca și cum încă l-ar fi așteptat pe Bobby Joe. În cursul nopții plouase, astfel că platforma de încărcare a camionetei era udă.

Cari s-a uitat la camionetă. Cum stătea acolo umedă, avea cam aceeași culoare ca și creierii lui Bobby Joe.

Înarmați, și având buzunarele pline de opritoare de ușă, s-au strâns cu toții la intrare. Așezați de o parte și de alta a ușii principale, au încercat clanța. Ușa era încuiată. Cari avea cheia. Au deschis ușa și au acoperit-o pe Cari, în timp ce ea a verificat panoul alarmei. Totul era blocat. Apoi ea a activat senzorii de mișcare de la etaj.

— Fiți atenți la uși ca să nu vă prindeți în vreo capcană cu fir, a spus ea.

Esteban a ridicat un atomizor cu pudră contra dermatofitelor[86].

Cari a clătinat din cap.

— Aici nu sunt fascicule.

S-au deplasat spre o latură a casei, ghemuindu-se în trecere prin dreptul ferestrelor. O ușă laterală stătea deschisă. Șobolanul de copac i-a auzit venind și a dispărut din nou sub chiuvetă, lăsând ușa dulapului întredeschisă.

Au trecut prin camerele de la parter strigând: „Liber!” pentru că fiecare era goală.

Au auzit ceva răzbătând de la etaj, o voce. Au urmărit luminile senzorilor de mișcare, dar la etaj nu era nimeni. Cari a oprit alarma, iar Esteban a asigurat acoperirea scării mari. Marco și Cari au urcat în fugă, ea cu pușca AK-47 cu țeava în jos, gata de tragere, folosind cureaua petrecută pe după gât.

Într-un dormitor mic de la etaj au descoperit urmele unei plecări precipitate. Niște haine abandonate și televizorul pornit. O viespe pătrunsese prin fereastra deschisă, iar acum se izbea de tavan.

Singurele dormitoare pustii erau cele principale, unul în care dormise Hans-Peter, și cel folosit de Mateo. În celelalte camere zăceau lucrurile celor morți: o trusă de bărbierit, o pereche de încălțăminte folosită de spărgători, având un detector de metale lipit de bombeul unuia dintre pantofi.

Într-un colț al încăperii, rezemată de un perete, era pușca de asalt AR-15 a defunctului Umberto, cel care pusese capul lui Antonio în cușca pentru prins crabi și încercase să o înece pe Cari.

În cabana de lângă piscină, Marco a găsit hamul pe care îl purtase Felix când coborâse în groapă. Baretele lui erau pline de sânge uscat și de nisip. Marco s-a uitat la el vreme de câteva minute. Dârele de sânge rezultate în urma târârii corpului conduceau spre doc. L-a trimis pe Esteban să curețe sângele din cabana de lângă piscină, folosind un furtun cu apă sub presiune.

Marco a coborât în subsol și a rămas pe scară, cu ochii ațintiți la cub. Primise instrucțiuni să nu se atingă de el.

Imaginea în mărime naturală a *Nuestra Señora de la Caridad del Cobre,* în culori vii pe ușa seifului, făcea încăperea să semene cu o capelă. În fața ei erau pictați barcagiii care trăgeau la vâsle. O bucată răsucită de șpan atârna dintr-o gaură superficială într-o latură a sfintei. Bormașina de mari dimensiuni zăcea pe podea.

Căpitanul Marco s-a uitat la vâslașii disperați aflați în grija Fecioarei și și-a făcut cruce.

Don Ernesto aștepta în mașină. Telefonul lui a sunat. Era numărul lui Antonio. Înainte de a răspunde, s-a uitat la ecranul telefonului.

— Deci ai pus stăpânire pe casă, a spus Hans-Peter Schneider. Îmi pot trimite oamenii în cinci minute.

— În caz că nu fac ce? a spus Don Ernesto.

— Dă-mi o treime, e foarte rezonabil.

— Ai un cumpărător?

— Da.

— Și cumpărătorul tău îmi va arăta niște bani peșin?

— Ori un transfer oriunde dorești.

— În regulă.

— Dar mai vreau ceva.

Și Hans-Peter și-a rostit în șoaptă dorința inimii.

Ascultându-l, Don Ernesto a închis ochii.

— Nu pot face asta, a spus el. Nu pot face așa ceva.

— Cred că nu te cunoști, Don Ernesto. Pentru două treimi din douăzeci și cinci de milioane de dolari ai fi în stare de orice.

Convorbirea s-a întrerupt.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI TREI

Aflat în subsolul casei Escobar în scaunul lui cu rotile, Favorito stătea în fața unei măsuțe de joc de cărți și studia cópii ale documentelor și desenelor pe care văduva lui Jesús Villarreal i le dăduse lui Don Ernesto. Unul dintre ele era o schiță adnotată a cubului. Favorito avea un stetoscop prins pe după gât și o cutie cu scule. Câteva reflectoare pentru fotografii de studio iluminau imaginea în mărime naturală a *Nuestra Señora de la Caridad del Cobre* de pe partea din față a seifului.

În încăperea mică, alături de Favorito erau Marco și secundul lui, Esteban.

A urmat o ușoară agitație – pălării ridicate de pe capete și salutări murmurate – când Don Ernesto a apărut pe scară. A ridicat o mână în semn de binecuvântare și i-a salutat pe toți. Alături de el erau Gomez și Cari.

Cari a făcut un semn din cap spre Marco și Esteban.

Don Ernesto a rămas în picioare lângă masă și a pus o mână pe umărul lui Favorito.

— Hola, *patrón,* a spus Favorito. Asta e tot ce ai primit de la *señora* Villarreal? Jesús nu ți-a dat amănunte?

— Favorito, am primit documentele doar după ce a murit. După care le-am scanat pentru tine. Uite originalele. Nu arată cu mult mai bine decât copia.

Au desfășurat documentele pe masă.

— În fotografii, cubul arată ca un frigider de 340 de litri, din oțel inox, așa că pereții sunt mai groși de doisprezece centimetri, a spus Favorito. Și-a plimbat un deget peste diagrama desenată. Aici e încărcătura explozivă, aici cred că e o celulă fotoelectrică, probabil difuză, astfel că orice rază de lumină o va declanșa în clipa în care pătrunzi

prin blindaj. Nu e nevoie să îndrepți un fascicul de lumină spre ea ca să declanșezi explozia.

— Dar o asemenea celulă n-are nevoie de baterii? Doar a trecut destulă vreme de când a fost instalat aici, a spus Marco.

Favorito a lovit documentele cu palma.

— Probabil că vom găsi o sursă de alimentare, poate sub luminile din terasă, și acumulatori în seif. Luminile de pe terasă au un temporizator, corect?

Aflată pe scară, Cari a spus:

— Da, există un temporizator. Sistemul funcționează pe baza unui întrerupător dublu de douăzeci de amperi, care e în bucătărie. Luminile stau aprinse de la ora șapte până la unsprezece. Au rămas stinse doar patru zile în timpul uraganului Wilma.

Favorito s-a uitat în jur, pentru că a fost puțin mirat să audă vocea unei femei tinere.

— Ea e Cari. E de-a noastră, a spus Don Ernesto.

— Cari, a spus Favorito. A arătat spre imaginea de pe ușa seifului. Caridad del Cobre, să sper că e vreo legătură?

— Nu-i de ajuns, i-a răspuns Cari.

— Ăsta arată ca un desen făcut din auzite, a spus Favorito. Nu există detalii. Nici vreo diagramă privind cablajul. Avem un desen făcut prost. Cu câteva puncte marcate drept *imán.*

— *Imán* înseamnă magnet, a explicat Don Ernesto.

— Cred că trebuie să ne uităm la partea din spate, să vedem dacă nu există vreun punct slab, a spus Favorito.

— N-am putea străpunge din partea asta, ca să ajungem pe latura seifului? a întrebat Esteban.

— Nu cred că e o idee bună să-l zgâlțâim înainte de a afla mai multe, a spus Favorito. Iar ca să trecem prin betonul și fierul beton de pe laturi ne-ar trebui cam cât timp?

— Două zile, dacă lucrăm și noaptea, a spus Esteban.

— Trebuie să vedem ce este jos. Mă duc eu, a spus căpitanul Marco.

Marco trăia cu sentimentul că el îl trimisese pe Antonio la moarte. Era încântat să se pună la încercare.

•

Telefonul lui Don Ernesto a vibrat. S-a uitat la ecran și a ieșit afară. S-a dus în cabana de lângă piscină. Sângele lui Antonio fusese curățat cu apă, dar încă persistau urme pe beton. Acum, suprafața lui era oarecum maronie. Niște furnici mici se foiau pe ea.

Îl suna Diego Riva, avocatul lui Jesús Villarreal, prin intermediul biroului lui Don Ernesto din Cartagena.

— Don Ernesto, a spus Riva cu glasul cel mai prietenos de care era capabil. A fost o plăcere să te cunosc ieri după-amiază, în ciuda circumstanțelor. Am încercat să te găsesc la birou. Ești în Cartagena? Trebuie să stăm de vorbă.

— Sunt plecat cu afaceri. Cu ce te pot ajuta, *señor* Riva?

— Vreau să-ți fac o favoare, *señor.* Cred că în viitorul apropiat vei folosi informațiile pe care ți le-am dat, periclitându-ți viața foarte mult.

— Da, așa cred, a spus Don Ernesto, împungându-se cu limba în obraz.

— Am făcut o descoperire tulburătoare. Sunt informat că, în timp ce examina în treacăt materialul, unul dintre competitorii tăi a făcut o modificare în document. Asta ar putea afecta siguranța ta, și asta mă îngrijorează. Este vital ca, pentru siguranța ta, materialul să fie refăcut, pentru a fi perfect exact.

— Apreciez că m-ai contactat atât de curând, a spus Don Ernesto. Și care este modificarea? Îți pot da un număr de fax de aici, ori poți scana documentul ca să mi-l trimiți prin telefon.

— Aș prefera să ne întâlnim față în față, a spus Riva. Aș fi încântat să vin până la Cartagena. Don Ernesto, acest proiect m-a pus într-o situație foarte periculoasă, fără a mai vorbi de problemele de a trata cu *señora* și cu sora ei, care este o persoană dificilă, ca să nu spunem mai multe. Și sper că îmi vei oferi un bacșiș. Cred că un milion de dolari ar fi suficient.

— *Caramba*![87] a spus Don Ernesto. Un milion de dolari e un bacșiș pe cinste, *señor* Riva.

— Ai nevoie de informația asta. Viețile oamenilor tăi depind de ea, a spus Riva. Mulți oameni mai puțin onorabili decât mine se gândesc la o recompensă din partea autorităților.

— Și ce se întâmplă dacă nu-ți plătesc banii ăștia?

— După ce vei avea timp să te gândești, peste câteva luni în viitorul nesigur, după ce vor profita alți oameni, o privire retrospectivă te va ajuta să vezi ce greșeală ai făcut.

— *Señor* Riva, ești dispus să primești 750 000 de dolari?

— Regret, dar prețul meu este fix.

— O să te contactez cât de curând.

Don Ernesto a pus capăt convorbirii.

L-a chemat pe Gomez și au discutat împreună despre Diego Riva și despre ce spusese acesta la telefon.

— Mă avertizează privind tristețea care mă va cuprinde când voi privi retrospectiv, a spus Don Ernesto.

— Da, privire retrospectivă, a repetat Gomez. Retrospectivă.

— Gomez, dacă îi dau cât a cerut, ne va vinde către ICE după ce capătă banii. Aș vrea să aranjăm o întâlnire la mormântul lui Jesús. Aș vrea ca tu să-l ajuți să-și îmbunătățească ideea de privire retrospectivă. Mai ții minte cum Dracula i-a răsucit capul lui Renfeld la spate?

— Da, a spus Gomez, dar aș vrea să revăd asta pe On Demand[88]. Ești de acord să-l folosesc pe unchiul meu ca să mă ajute? Încă e foarte capabil.

— Da. Pleacă imediat ce facem asta, a spus Don Ernesto.

— *Sí, patrón,* dar protecția ta…

— O să țin pe cineva pe aproape.

— Din grupul ăsta? *Señor*, dacă-ți pot face o recomandare, indiferent pe cine iei dintre bărbați, să o iei și pe fată. Mă pricep la asemenea chestiuni. Nu uita, o femeie l-a ucis pe Jesús.

Don Ernesto nu i-a spus lui Gomez că ar fi putut exista modificări fatale în diagramele seifului. Și nu i-a spus asta nici lui Favorito sau altcuiva.

Dacă Diego Riva îi denunța, asta avea să strice piața de aur din Miami, care era un loc în care se putea plasa aur căpătat pe căi ilicite. Organele federale și SEC[89] aveau să fie alertate și să verifice toți topitorii locali. Jesús spusese că unele lingouri erau numerotate. Aurul trebuia să plece din Statele Unite pentru a fi turnat din nou în lingouri. Nu putea fi transportat în seif dacă acesta avea senzori de mișcare.

Care era cel mai rău lucru care se putea întâmpla dacă seiful exploda? Nu ar fi existat martori, nici dovezi, ci doar o mulțime de pagube colaterale de-a lungul străzii. Va pierde câțiva oameni buni, însă în afară de asta nu era vorba de ceva foarte grav.

Așadar, trebuiau să deschidă seiful acolo, și cât mai curând. Trebuiau să plece cu aurul înainte ca Diego să ia hotărârea de a informa poliția.

Don Ernesto a telefonat cuiva din Haiti. La aeroportul Port-de-Paix, un bărbat îmbrăcat cu o salopetă cafenie i-a răspuns la apel. Tocmai curăța filtrele unui avion vechi de șaizeci de ani. A vorbit scurt cu Don Ernesto, după care acesta din urmă a comandat două sute douăzeci și cinci de kilograme de flori și trei mașini de spălat.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI PATRU

O umbrelă mare fusese amplasată deasupra găurii pentru ca patrulele de poliție și elicopterele Pazei de Coastă să nu poată vedea ce se întâmpla, dar și pentru a asigura adăpost față de soare.

La scurt timp după prima geană de lumină, căpitanul Marco a ieșit din cabana de lângă piscină purtând un ham de ridicare nou. Avea într-o mână hamul lui Felix, îmbibat de sânge și nămol uscat, și l-a lăsat să cadă pe dalele din jurul piscinei.

Don Ernesto a pus o mână pe umărul lui Marco.

— Nu-i nevoie să faci asta. Pot aduce un scufundător.

— Eu l-am trimis pe Antonio acolo. O să cobor eu, a spus Marco.

— *Sí, capitán,* a spus Don Ernesto.

Ignacio a ieșit din casă cu o valiză mică și un rucsac. Le-a golit pe sol.

— Boarfele tipului mort, a spus el. Niște iarbă, mai mult semințe și tulpini, în valiză, un briceag multifuncțional, material de labă – Ignacio și-a adus aminte că o avea pe Cari în spatele lui – ăăă… revista asta, *Juggs Triple DDD,* și niște zaruri măsluite și – vă vine să credeți? – o cupă tivită cu velur pentru dat cu zarurile. Nu era pregătit pentru Miami. Chestia asta i-ar fi adus moartea în oraș. O să mă descotorosesc de ele.

— Scapă și de hamul ăsta, a spus Marco.

Marco a pășit sub umbrelă, pentru că pe deasupra trecea un elicopter al Pazei de Coastă.

Benito i s-a alăturat sub umbrelă. Bătrânul a deschis cutia pentru pistol pe care o avea la el.

I-a întins lui Marco un baston contra rechinilor, lung de aproape un metru și jumătate.

— În caz că trebuie să faci puțin zgomot, a spus Benito. Nepotul meu l-a făcut pentru tine. Benito avea în palmă un încărcător sigilat cu ceară. Ăsta-i un cartuș .30-.30, încărcat cu un cartuș de .037 la

gât, unde e de obicei glonțul. Uite așa. Cred că vrei să încarci chiar tu.

Marco a verificat siguranța bastonului, apoi a băgat glonțul în capătul armei.

Muniția de calibrul .037 propulsa toate cartușele .30-.30 ca pe un glonț lung cu propria încărcătură arzătoare în orice ar fi împuns Marco cu arma.

Benito și Marco și-au ciocnit antebrațele.

— Să mergem, a spus Marco. Simt că iau foc în costumul ăsta.

Și-a pus o mască de scufundător, cu două filtre cu mangal și cameră video. Marco s-a uitat la Favorito care verifica imaginea pe laptopul lui. A făcut semn cu degetul mare ridicat că totul era în regulă. Apoi și-au ciocnit și ei antebrațele.

Marco a fost coborât în peștera întunecoasă cu vinciul manual. A simțit câteva zguduituri. A luminat în jur cu lanterna ca să vadă. Simțea aerul cald și apăsător pe obraji.

— Încă puțin, încă. A întins picioarele. Mai jos, mai.

A atins fundul. Apa era înaltă până la talie, iar nivelul ei creștea și scădea cu aproape treizeci de centimetri. A îndreptat fasciculul lanternei spre cub, spre craniul uman, apoi spre candelabrul alcătuit de rădăcinile care pătrundeau prin tavanul peșterii. A simțit curentul dinspre intrarea submarină împingându-i gleznele. A făcut o măsurătoare aproximativă cu bastonul contra rechinilor.

— Pilonii sunt suficient de depărtați ca să putem târî cubul printre ei dacă avem un vinci potrivit. A înaintat fornăind în mască, trebuind să se aplece și aproape scufundându-se ca să poată trece pe sub unele rădăcini. Barja pentru pietriș iese din apă, dar nu stă în drum.

A ajuns la cubul cu craniul aflat alături. În apa mică din apropierea cubului era o bucată cam cât o optime dintr-un câine.

Marco a scos un magnet din buzunar. Acesta s-a lipit de cub.

— Oțel inox, ca și în cealaltă parte, a spus el. Nu descopăr puncte moi.

— Vezi îmbinări? a întrebat Favorito, examinând imaginea de pe ecranul laptopului.

— Suduri curate. Aproape perfecte. Sudură cu tungsten și gaz inert, la fel ca și în față. N-au făcut chestia asta aici, în apă.

— Palpează cubul, i-a zis Favorito.

Dinspre spărtura făcută în digul de protecție s-a auzit un sunet ca de supt. La suprafața apei au apărut câteva bule.

Căpitanul Marco a scos de la centură un ciocan mic și a lovit ușor cubul. Sunetul s-a schimbat puțin când a bătut dinspre centru către un colț.

— La fel ca și în față. Grosimea probabilă paisprezece centimetri. Mă uit pe după marginea flanșei. E bună imaginea?

— Șterge obiectivul, Marco.

Marco a scos o cârpă dintr-o pungă de plastic și a șters întâi obiectivul camerei, apoi ochelarii măștii.

— Hei. Am găsit un punct aici, îl vezi? A pus un deget pe cub. De mărimea unui creion. Asta nu-i bine. Ies.

Dinspre gaura de sub apă au răzbătut din nou sunete de supt.

Marco a mers prin apă spre dâra de lumină care pătrundea prin gaura de deasupra lui. S-a împiedicat de ceva, iar partea superioară a lui Felix a ieșit la suprafață, umflată și sfâșiată, cu organele interne atârnând.

Disperat să iasă cât mai repede, Marco a călcat pe cadavrul lui Felix. Ochii au plesnit, iar duhoarea l-a făcut pe Marco să se înece, în ciuda măștii prevăzute cu filtre de aer. Jumătatea de cadavru a început să se miște, apoi a fost smulsă în clipa în care Marco a ridicat bastonul contra rechinilor.

Un sunet ca de supt venind de sub digul de protecție. Marco s-a deplasat cât a putut de repede prin apă, iar cablul a dispărut rapid prin gaura din solul grădinii.

— Trageți! Trageți! a răcnit Marco, dar vocea i-a fost înăbușită de mască.

S-a legănat și a strâns picioarele sub el, a urcat spre lumină, iar dedesubtul lui, din apă au apărut bule de aer sub forma unui sicriu. În timp ce Esteban și Ignacio roteau manivela vinciului, Marco a auzit un pocnet produs de fălci care se închid brusc, iar apoi a ajuns la lumină.

Gâfâind șuierat, și cu costumul de scufundător dezbrăcat până la talie, căpitanul Marco a rămas în șezut pe pământ. I s-a oferit apă, a reușit cu greu să ia câteva înghițituri, după care a vărsat peste un strat de flori. Cari i-a adus apă rece ca să își clătească gura și un păhărel de rom.

Don Ernesto i-a atins capul ca un episcop care acordă o binecuvântare.

S-au uitat pe laptop la imaginile surprinse de camera lui Marco.

— Probabil că barja scufundată în nămol, care e din metal, i-a păcălit pe cei de la FBI când au căutat cu detectoare de metal, a spus Don Ernesto.

— Pesemne că au perforat și au lovit-o de câteva ori, a spus Favorito.

Don Ernesto a arătat spre perforațiile spațiate de pe cadavrul lui Felix.

— Mușcături de crocodil de apă sărată. Gomez, mai ții minte? Cesár n-a fost ucis de un crocodil din ăsta după ce el și partenerul lui n-au înapoiat împrumutul?

— Da, a murit în Lago Enriquillo, sub pod, în apropiere de biroul lui, a spus Gomez. Vorbea măsurat, la fel ca Donul. Crocodilul l-a cărat de acolo și se pare că l-a mâncat.

— Crocodilii nu pot mesteca, a spus Don Ernesto. De aceea au sub apă un soi de cămară, în care își lasă prada să putrezească, să se înmoaie și

să devină gustoasă. Crocodilul de aici l-a dus pe omul ăsta în larg, și după aceea l-a adus înapoi ca să se frăgezească.

Favorito a arătat spre ecran.

— E bine că ne-am uitat la cub. Vedeți punctul pe care l-a văzut Marco?

— E un comutator cu mercur, așa că nu-l puteți mișca de acolo, a spus Cari.

— Asta a fost o gaură, acoperită cu o lipitură și apoi șlefuită, a spus Favorito. După ce sigilezi ceva sub care există o încărcătură explozibilă, poți băga un fir într-o gaură prin partea laterală a unei cutii ca asta pentru a arma un declanșator cu mercur. Când cineva încearcă să miște obiectul, buum! Asta ține de vechea școală a IRA[90].

Cari a dat aprobator din cap.

— Un irlandez ne-a învățat cum să facem mortiere din cilindri de Kosan Gas și ne-a arătat și așa ceva. Își semna numele pe fiecare dintre mortiere. Era „Hugh G. Rection”[91].

— Probabil era o poreclă, a spus Gomez, vorbind din nou cumpănit.

— Am putea tăia cubul din spate cu o lampă cu plasmă? a întrebat Don Ernesto.

Favorito a clătinat din cap.

— Dacă aș fi pregătit eu capcana, aș fi plasat senzori cu raze infraroșii înăuntru ca să te prind făcând asta. A inspirat adânc. Avem nevoie de persoana care a făcut treaba. Pentru a mișca obiectul am putea îngheța întrerupătorul cu mercur cu azot lichid. Dar cubul trebuie menținut rece – la minus treizeci și opt de grade Celsius. Nu mă pricep la chestia optică.

— Pablo nu voia să își ascundă banii pentru vecie. Voia să ajungă la ei. Așadar, trebuie să existe o cale de a pătrunde în seif. Vrei să încerci? a întrebat Don Ernesto.

— Să mă gândesc, a spus Favorito. A coborât ochii spre picioarele amorțite. Câteodată, nu gândesc îndeajuns.

— Îți lăsăm jumătate de oră ca să te gândești, a spus Don Ernesto.

Au studiat imaginile de pe ecranul computerului. Favorito și-a plimbat un deget de-a lungul unei suduri.

— Nu oricine poate face asemenea sudură. Vedeți, e cu tungsten în gaz inert. Uitați ce a făcut aici, uitați-vă acolo, plimbând cupa de-a lungul cusăturii. O treabă de toată lauda. Sunt puțini cei care reușesc așa ceva. Să ne uităm la aprobarea de construcție pentru lucrările de la terasă, pentru că atunci au pus cubul acolo.

Favorito a plasat imaginile cubului, realizate de Marco, într-o aplicație de editare a fotografiilor, Photo Plus, și a apăsat pe butonul de mărire.

— A, da, mulțumesc, Marco!

În partea de jos a cubului, în umbra lăsată de flash, se vedeau trei litere scrise cu un marker care rezista la apă. „T-A-B” – Thunder Alley Boats. Don Ernesto, știu unde trebuie să mă interesez, dar am nevoie de niște *dulces*[92].

— Bani sau *lello*[93]?

— Ar fi bine și una, și alta.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI CINCI

Sătul și simțindu-se bine, crocodilul-femelă a înotat spre sud, scufundându-se de fiecare dată când se apropia vreo ambarcațiune. Era un crocodil de apă sărată, lung de patru metri și douăzeci, și își petrecea o parte din timp în Everglades, mâncând pitoni birmanezi tineri și câte un bizam sau o nutrie, dar prefera apa sărată a oceanului de la Country Club din South Bay, unde stătea la soare pe pământ, în apropierea pistei principale a terenului de golf.

Mai existau și alți crocodili în zonă, lângă terenul de golf, un crocodil de Nil și doi sau mai mulți aligatori din apropierea izvoarelor de apă dulce, toți bucurându-se de razele de soare care le încălzeau plăcile armurilor.

Ceea ce le plăcea cel mai mult era că, prin măsurile de control al insectelor de pe terenul de golf, scăpau de fluturii care le gâdilau canalele lacrimale cu piciorușele lor ascuțite când se așezau pe ochii crocodililor pentru a le sorbi lacrimile.

Crocodilul a ațipit și apoi i-a urmărit pe jucătorii de golf cu șorturi tip bermude.

Din păcate, accesul câinilor nu era admis pe terenul de golf. Câteodată, vecinii – deseori nemembri ai clubului – se furișau pe teren seara, având la ei culegătoare de excremente și pungi din plastic, lăsându-și cățeii să zburde până la marginea apei.

Incapabili să mestece, crocodilii trebuie să mănânce hălci mari din creaturile pe care le ucid, dar după ce cadavrele lor se descompun și se înmoaie. Însă câini precum chihuahua pot fi înghițiți întregi, la fel ca și câinii corgi, Lhasa apso și shih tzu. Pot fi mâncați proaspeți fără a mai fi nevoie să fie lăsați să fezandeze, așa cum proceda crocodilul care își făcea veacul sub casa Escobar.

În afară de Felix, crocodilul mai mâncase o singură ființă umană, un bețiv care căzuse dintr-o ambarcațiune plină de bețivi, care nu fusese dat dispărut la acea dată și nici nu fusese jelit. După ce îl mâncase, reptila avusese o ușoară amețeală vreme de vreo oră.

Crocodilul nu se obișnuise să mănânce oameni, însă având o memorie prodigioasă în ceea ce privea locurile în care se găsea hrană, își amintea cât de plăcută era carnea oamenilor, pentru că nu aveau blană sau pene, piele tare, coarne, ciocuri și gheare. Spre deosebire de un pelican, care îi oferea mai multe necazuri decât merita carnea lui.

Deținătorii de câini, în șorturi și cu picioare groase, furișându-se rapid la asfințit, urmându-și animalele de companie, erau o atracție pentru crocodil. Oamenii nu vedeau prea bine atunci când lumina zilei scădea. Asta însemna că trebuia să aibă răbdare.

Crocodilul suferise un ușor disconfort în noaptea precedentă, când eliminase lanterna de pe casca lui Felix, și o lăsase pe terenul de golf, spre uimirea îngrijitorilor de acolo.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI ȘASE

Diego Riva era un bărbat atrăgător care susținea, în mod mincinos, că era nepotul lui Cesar Romero[94]. Avea expresia plină de resentimente a unui om al cărui statut social este mai prejos decât înfățișarea lui.

Socotea că ideea de a împărți ceva era aproape imposibil de acceptat, și suferea când vedea că alții se bucură de lucruri frumoase.

Era plin de resentimente în legătură cu frumoasa casă pe care Don Ernesto i-o dăruise văduvei lui Jesús Villarreal. Casa și fondurile puse la dispoziția doamnei Villarreal nu trecuseră prin firma lui, astfel că nu avusese șansa de a-și trage și el o parte din bani.

O vizită făcută *señorei* Villarreal după moartea lui Jesús se dovedise neprofitabilă. Spusese că se cuvenea ca el să primească un onorariu, dar ea rămăsese neclintită în acel cadru elegant, în timp ce era răsfățată de servitoare, iar sora ei fioroasă a sprijinit-o cu comentarii acide dintr-un fotoliu aflat într-un colț al încăperii.

Revenit la biroul lui după acea vizită, Diego Rivera a rămas în fierbere mai toată după-amiaza, plimbându-și ochii de la un colț al încăperii la altul.

Modificase diagrama și instrucțiunile pe care le lăsase Jesús privind modul de deschidere a seifului din Miami, dar nu era convins că Don Ernesto avea să-l plătească pentru a le primi așa cum fuseseră inițial. Iar dacă Don Ernesto nu plătea ca să obțină corecțiile, în Miami Beach avea să se producă un mare zgomot, astfel că nu mai avea cine să îi plătească vreun ban.

O scurtă verificare pe Internet l-a lămurit că cea mai mare recompensă oferită de guvernul SUA în anul precedent era de 104 milioane de dolari. Recompensele pentru valorile recuperate erau între

treizeci și patruzeci la sută. Făcând calcule cu un pix folosit pentru notarea punctelor la golf, a constatat că din cele 25 de milioane de dolari, cât valora aurul de acolo, recompensa lui va fi de cel puțin 2,5 milioane, care vor intra direct în buzunarul lui.

A hotărât să îl denunțe pe Don Ernesto.

Apelul lui către Biroul Avertizorilor de la SEC, în Washington, D.C., a fost pasat de la o operatoare la alta, după care a ajuns la o femeie cu voce prietenoasă de la Departamentul de Securitate Internă.

Aceasta l-a testat pentru a descoperi eventuale resentimente, pentru că era obișnuită să trateze cu angajați nemulțumiți ai băncilor și cu oameni care lucrau în cadrul corporațiilor. L-a asigurat pe Riva că făcea lucrul cel mai drept și corect din lume. Cuvintele ei au fost de fapt „îndreptarea unei situații grave” și „grija de a vedea că se face dreptate”. Se referea la denunțători ca fiind „avertizori”.

Convorbirea cu Diego Rivera era înregistrată fără bipurile de avertizare de rigoare. Înregistratorul stătea alături de un mic anunț de pe biroul ei, pe care scria: BING BAM, QUI TAM![95]

Există o oarecare cooperare între programele privind denunțătorii derulate de Fisc, de SEC, de Departamentul de Justiție și de Departamentul de Securitate Internă. Obiceiul este ca instituția care primește reclamația să îl încurajeze și să îl stoarcă de informații pe denunțător, iar chestiunea este ulterior transmisă autorității corespunzătoare.

Agenta l-a asigurat pe Diego Riva că, indiferent dacă a furnizat deja informația unei alte instituții, SEC va plăti la 120 de zile după denunț.

Diego Riva a spus că voia o confirmare în scris privind recompensa și că informațiile oferite de el vor duce la descoperirea unor explozibili și a unei mari cantități de aur pe teritoriul Statelor Unite.

Agenta i-a spus că asta ar putea dura câteva ore. Diego Riva a spus că nu putea furniza informații suplimentare decât după ce primea documentul respectiv. S-a așezat lângă telefon și fax.

Un agent realocat în regim de urgență de la serviciul Container Security Initiative[96] din Cartagena al Securității Interne a început să urmărească domiciliul lui Riva până când a fost înlocuit de un agent ICE din Bogota.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI ȘAPTE

Favorito s-a uitat la *Nuestra Señora de la Caridad del Cobre* pictată pe ușa seifului, iar imaginea s-a uitat înapoi la el, în căruciorul lui cu rotile. Vâslașii pe care îi proteja ea se zbăteau pe valurile pictate.

Favorito stătea la masa lui pentru jocuri de cărți. Pe tăblie se aflau un aparat pentru măsurarea inducției magnetice, un voltmetru, vreo șase magneți puternici și un stetoscop.

Don Ernesto, Gomez, Marco, Esteban și Cari îl urmăreau, iar Cari și Esteban se aflau pe scară, pentru a curăța podeaua din subsol. Don Ernesto îl avea pe Gomez alături; Gomez îl putea ridica pe Favorito, cu scaun cu tot, ca să îl ducă repede în susul scării.

Imaginea sfintei era inundată de lumină, sclipind în subsolul altfel slab iluminat.

— Acum știm că sudurile s-au făcut la Thunder Alley Boatyard, a spus Favorito. Oamenii cu care am discutat au spus că lucrările au fost supravegheate chiar de Pablo. Au adus cubul pe șantierul de construcție cu un camion și l-au coborât cu o macara în pământ. Nimeni de la Thunder Alley nu a văzut cablarea. Probabil că Pablo a adus pe cineva de la Cali ca să facă asta. Alimentarea de la rețeaua de gaz care vine dinspre stradă e întreruptă, da?

— Da, a spus Cari. Eu am întrerupt alimentarea cu gaz.

Benito a telefonat de la aeroportul internațional Miami, unde îl trimisese Don Ernesto pentru a se întâlni cu echipajul unui avion DC-6A și ca să verifice echipamentele de încărcare de pe bătrânul avion; la vremea lui, Benito încărcase zeci de asemenea DC-6. Avionul era realimentat și pregătit, iar echipamentele de încărcare erau bune, a anunțat el.

Nu mai era cazul să aștepte. Era o chestiune de a acționa sau nu.

Favorito și-a testat magneții. Documentele și desenele de la Jesús Villarreal erau împrăștiate în fața lui. Favorito și-a aprins o țigară.

— Crezi că e bine să fumezi în spațiul ăsta? l-a întrebat Gomez.

— Sigur că da, a spus Favorito. În fine. Potrivit acestei diagrame, magneții merg pe rondele, alături de barcagii, aici și dincolo. Cu al treilea magnet mergi spre legenda de la baza picturii, YO SOY LA VIRGEN DE LA CARIDAD DEL COBRE, vedeți, cuvântul „virgină" e scris cu E. Trebuie să lovești cu magnetul ca să scrii „A-V-E".

Favorito și-a șters mâinile cu un șervețel.

— Don Ernesto, dacă vrea cineva sau toată lumea să plece, acum e momentul să o facă. Vă cer un singur lucru. Din acest moment și până terminăm în încăperea asta, toți trebuie să faceți ce vă zic. Cu tot respectul, dar asta te privește și pe tine, Don Ernesto.

— *A sus ordenes*[97], a spus Don Ernesto.

Favorito a tras un fum lung din țigară, a aruncat-o pe podea și a trecut cu roțile scaunului peste ea ca să o stingă. Apoi a ridicat ochii spre pictura sclipitoare care o înfățișa pe *Nuestra Señora de la Caridad del Cobre* și și-a făcut cruce.

A atins barcagiii din partea de jos a picturii.

— Fraților, suntem în aceeași barcă, a spus Favorito.

•

În același moment, la 1760 de kilometri depărtare, în biroul lui Diego Riva a sunat telefonul, iar din fax a ieșit un document.

În subsolul casei Escobar, aflat în scaunul lui cu rotile, Favorito s-a apropiat de ușa seifului și a fixat frânele roților.

Favorito a plasat primul magnet pe rondelul din partea stângă. A ascultat cu stetoscopul. A așezat al doilea magnet pe rondelul din dreapta. A auzit un

declic dinăuntrul seifului. Favorito a clipit de câteva ori. Și-a auzit și sunetele produse de clipit.

— Acum, lovește ușor A-V-E, a spus pentru sine. Ave, iar când spun ave, *Nuestra Señora,* spun *ave.*

A lovit A-ul. Apoi, V-ul. A găsit E-ul și a lovit ușor în literă. O clipoceală. Un clic.

A încercat mânerul. Nu s-a răsucit. Însă, slab, cu stetoscopul, a auzit un ticăit, care a crescut ca intensitate, ajungând să fie auzit în toată încăperea. Tic și TIC.

— Plecați din cameră, a spus Favorito. Nu și-a ridicat ochii de la hârtii. Duceți-vă și nu vă opriți, ieșiți pe stradă și ghemuiți-vă dincolo de zid.

— Te scoatem de aici, a spus Don Ernesto. Gomez!

Bărbatul masiv a înaintat și s-a aplecat pentru a-l ridica pe Favorito.

— Nu! Ți-ai dat cuvântul, *señor,* a spus Favorito.

— Plecați de aici, a spus Don Ernesto. Imediat. Fugiți.

Oamenii au ieșit repede din casă, rușinați că trebuiau să facă asta, dar dorind să rămână în viață, după care au rupt-o la fugă pe peluză. Din bucătărie, papagalul a spus: „Ce dracu', Carmen?" Cari l-a auzit, a fugit în bucătărie și a deschis ușa coliviei.

În subsol, Favorito avea un magnet în mână. L-a mișcat în susul și în josul scrisului. Ticăituri, ticăituri, ceva mai rapide, ceva mai puternice, iar inima lui era în sincopă cu acele ticăituri. A ridicat hârtia și s-a uitat la desen și la pictura iluminată în același timp. Lumina radiată de pictură a strălucit prin hârtie, un punct deschis, în care hârtia era subțiată după ce fusese ștearsă. Punctul aflat puțin la stânga față de ora doisprezece în haloul frunzos din jurul capului lui Caridad din pictură lipsea din schiță. A luat un magnet și, din scaunul cu rotile, a încercat să ajungă la el. Nu a reușit să ajungă până

la halo. A blocat roțile și s-a chinuit să se împingă în sus cu un braț. Ticăitul suna ca un tunet, ca un foc de armă și, privind spre fața sfintei, a strigat:

— CARIDAD!

Aflată la etaj, Cari l-a auzit. A aruncat pasărea, care a fluturat din aripi, așezându-se pe o canapea. A coborât treptele în fugă și a ajuns în zarva de ticăituri și în lumină.

Favorito i-a aruncat magnetul.

— Punctul negru de pe halo, la ora doisprezece!

Cu trei pași mari, Cari a alergat spre pictură, a sărit ca un baschetbalist care vâră mingea în coș și se agață de el, și a așezat magnetul exact pe punctul aflat deasupra Fecioarei.

TIC. Tic. Ticăitul s-a oprit, mânerul seifului s-a răsucit singur cu un pocnet. Favorito și Cari gâfâiau. Cari s-a aplecat deasupra lui Favorito și s-au îmbrățișat așa cum au putut, rămânând astfel până când răsuflările lor s-au transformat în hohote de râs.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI OPT

Preț de un sfert de minut, ticăitul a părut să se oprească în întreaga lume. Cari și Favorito au tresărit când seiful a scos încă un ticăit, după care amândoi au avut de lucru.

Favorito nu putea ajunge la tot ce exista în seif. Cari l-a ajutat și, împreună, au îndepărtat colacii de cabluri viu colorate ai sistemului de detonare și detonatoarele de culoare cenușie și le-au pus pe masă, lăsând Semtexul în seif, unde în jurul explozivului erau pachete cu cuie, care în cazul exploziei ar fi devenit șrapnele.

Nu au vrut să folosească un telefon mobil în apropierea seifului, de aceea, după ce au scos detonatoarele, Cari l-a lăsat pe Favorito în subsol și a plecat să îi anunțe pe ceilalți că totul era în regulă, fluturând deasupra capului papagalul pe care îl ținea pe încheietura mâinii.

După aceea, lucrurile s-au precipitat.

Precum membrii unei echipe de pompieri, au trecut din mână în mână lingourile Good Delivery, lingourile de un kilogram, lingourile brute turnate ilegal în minele Inirida și sacii cu mici lingouri tola, o idee mai mari decât o brichetă Zippo. În furgonetă erau trei mașini de spălat rufe cu încărcare pe sus, ancorate bine cu ajutorul unor bare sudate într-un atelier din port.

Gomez a venit în spatele lui Favorito și l-a ridicat cu tot cu scaun, cu trusa de scule și cu ce mai avea și l-a dus în susul scării.

După câteva minute, pe o ploaie ușoară, furgoneta rula spre aeroport. Ajunși pe șoseaua[98] Julia Tuttle, au trecut prin dreptul unui convoi care se deplasa cu viteză în cealaltă direcție, spre Miami Beach.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI NOUĂ

Două furgonete ale ICE, în fiecare aflându-se șase agenți ICE, patru agenți FBI și agenți operativi de la Miami-Dade, plus o unitate de artificieri cu robotul lor, au rulat pe șoseaua Julia Tuttle folosind sirenele până la jumătatea drumului, apoi o singură ambulanță a cărei sirenă a fost pornită de acolo până la destinație.

Agenții SWAT din Miami Beach și o mașină de pompieri au sosit primii la casa Escobar din golf. Patrula Maritimă din Miami-Dade a trimis două bărci, fără lumini sau sirene. Luptătorii SWAT au pătruns în curte în același timp, din fața și din spatele casei.

Un elicopter al poliției se afla la mică înălțime deasupra clădirii, făcând să fluture indicatorul de vânt învechit de pe heliportul casei.

Programat să evite complicațiile, robotul a cam refuzat să coboare scara îngustă, dar, cu puțină încurajare din partea operatorului, a coborât treptele până în camera de la subsol. Țeava puștii de 18,5 mm cu care era dotat robotul era plină cu apă, pentru a întrerupe circuitul de declanșare a unei bombe. Pușca era prevăzută cu o capsă electrică în locul detonatorului.

Imaginile captate de camera video montată pe robot au prezentat seiful deschis, cu rafturile de sus goale și pachete de câte un kilogram de Semtex pe raftul de jos. Oamenii echipei de artificieri s-au bucurat văzând pe ecranul unui laptop un colac de cablu de detonare, deconectat de la explozivi, așezat pe tăblia mesei pentru jocul de cărți, iar alături de cablu era un declanșator cu mercur, acum inofensiv. Acesta era un act de curtoazie pe care artificierii l-au apreciat.

Magneții puternici și sculele lui Favorito, unse cu ulei, erau așezate grămadă sub scară.

În casă, în afară de manechine, monștri din ipsos și jucării, nu au găsit pe nimeni.

Polițiștii provenind de la diverse servicii forfoteau prin casă. Spaima a dispărut după ce explozivii au fost încărcați în camionul blindat, care a plecat de la casă.

Artificierii s-au strâns în jurul anticului scaun electric din camera de zi și s-au întrebat dacă putea fi folosit pentru a încălzi pizza. Așezat pe scaunul electric, sergentul lor a spus că ar fi putut fi folosit pentru a fierbe ceva la foc mic, dar nu pentru un sote, și tocmai de aceea nu mai era la Sing Sing. După ce explozivii fuseseră îndepărtați, totul li se părea amuzant.

Cele două bărci ale Patrulei Maritime au blocat șoseaua Seventy-Ninth și șoseaua Julia Tuttle și au percheziționat toate ambarcațiunile care au trecut pe acolo.

Terry Robles a strâns armele aflate în casă, un AK și o pușcă de asalt AR-15, care erau în camera folosită de defunctul Umberto. Purtând mănuși, a desfăcut pușca și a extras declanșatorul, o piesă mică din aluminiu, ca o cutie, care permitea trecerea puștii pe foc automat. Le-a arătat piesa ofițerilor de la Biroul Federal pentru Alcool, Tutun și Arme de Foc (ATF) care erau acolo.

Un agent s-a uitat la componentă. A ridicat din sprâncene.

— E făcută recent, a spus el.

Toate componentele legale pentru puști AR-15 fuseseră produse înainte de anul 1986. Un asemenea dispozitiv costa cincisprezece mii de dolari, dacă găseai un chilipir și dacă aveai licență clasa trei.

O asemenea piesă confecționată ilegal costa până la două sute cincizeci de mii de dolari în amenzi și douăzeci de ani de petrecuți în penitenciarul federal Coleman, fără posibilitatea de eliberare condiționată.

— Fă-mi o favoare, i-a spus Robles agentului ATF. Vezi dacă poți examina piesa în laborator în regim de urgență.

În camera lui Hans-Peter au găsit un dosar, și desene care puteau da fiori oricărui privitor.

Două zile mai târziu, împreună cu agenți ATF, detectivul Robles s-a dus ca un civil oarecare la depozitul fără ferestre, care arăta ca un abator, de unde închiriau arme echipele lui Don Ernesto și Hans-Peter.

Proprietarul i-a spus lui Robles că îl cheamă Bud. Numele lui adevărat, scris pe mandatul din buzunarul detectivului Robles, era David Vaughn Weber, WM 48, cu două arestări la activ, una pentru deținere de cocaină și una pentru conducere sub influența alcoolului.

Detectivul Robles și agenții ATF îl găsiseră deoarece lăsase amprente pe componenta din pușca lui Umberto.

CAPITOLUL PATRUZECI

La aeroport, furgoneta a tras aproape de avionul vechi și, cu un cărucior, echipa lui Don Ernesto a dus mașinile de spălat pe elevatorul de încărcare. Mașinile de spălat încărcate cu aur au dispărut în avion, reluându-și locul în șirul de mașini de spălat obișnuite care plecau spre America de Sud.

Ploaie pe pistă. Reflexe ale cerului cenușiu presărat cu nori de ploaie. Un Boeing 707 vechi a rulat pe lângă ei, acoperind discuțiile. După ce a trecut, Don Ernesto a spus:

— Cari, vino cu mine. Vino să lucrezi cu mine. Aici vei avea numai necazuri.

— Îți mulțumesc, Don Ernesto, dar aici e căminul meu acum.

— Te sfătuiesc serios să vii.

Cari a clătinat din cap. În ploaie, chipul ei arăta mai tânăr decât cei doi douăzeci cinci de ani pe care îi avea.

Don Ernesto a dat din cap.

— După ce vând aurul, o să auzi de mine din nou. Găsește un loc în care să păstrezi bani în numerar. Închiriază o cutie de depozitare. După ce primești banii, îi depui treptat într-un cont, în sume mici, până când poți investi într-o afacere prin care să îi rulezi. La vremea potrivită o să-ți recomand un contabil.

— Și mătușa mea?

— O să mă îngrijesc de asta, îți promit.

Hans-Peter Schneider urmărea avionul de pe acostamentul șoselei de dincolo de gardul aeroportului. Avea telefonul în poală. Pe o bucată de hârtie avea numerele de telefon de la controlul traficului, de la secția de poliție aeroportuară Miami-Dade, de la Administrația pentru Securitatea Transporturilor și de la ICE.

Don Ernesto s-a grăbit să ajungă la toaletă. Formase un număr de telefon și vorbea în timp ce

a intrat. Și-a amintit să se uite pe sub ușile cabinelor și nu a văzut picioare.

A vorbit în timp ce stătea în fața pisoarului.

— Lucrează la Centrul pentru Păsări Marine de pe șoseaua Seventy-Ninth, a spus el.

Sirene în depărtare, poate vreun incendiu sau poate veneau după ei. Don Ernesto a alergat spre avion și a urcat la bord.

După ce ușa toaletei s-a închis cu zgomot, Benito, aflat pe scaunul de toaletă, a coborât.

•

Aflat în mașina lui de teren, Hans-Peter a închis telefonul, l-a băgat într-un buzunar și a mototolit foaia de hârtie pe care avea lista cu numere. A urmărit piloții dând roată în jurul aparatului DC-6A, apoi a plecat de acolo.

Avionul a rulat și a tot rulat pe pistă, iar cele patru elice s-au agățat de aer și curentul stârnit de ele a culcat la pământ iarba de pe marginea pistei. Încărcat până la refuz cu mașini de spălat haine plus câteva de spălat vase – doar trei fiind mai grele aparatul a reușit să urce pe cer, descriind o curbă lungă și ieșind din trafic, apoi s-a îndreptat pe deasupra oceanului spre Haiti.

Don Ernesto a închis ochii și s-a gândit la Candy și la frumoasele vremuri apuse, apoi la vremurile bune care veneau. Îndrumat de membrii echipajului, Gomez s-a așezat în spatele avionului și a citit anunțurile de masaje din *New Times.*

Cele două nume pe care le cunoștea Diego Riva erau ale lui Don Ernesto și Isidro Gomez.

S-au emis mandatele de arestare, după cum prevedea legea, dar bătrânul avion gemea deja peste strâmtoarea Florida, îndepărtându-se fără nicio opreliște.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI UNU

Au trecut două săptămâni și nimeni nu a primit nicio știre de la Don Ernesto.

Marco a cumpărat o cartelă de telefon și, folosind un telefon ce urma să fie aruncat, a telefonat la Academia de Dans a lui Alfredo. I s-a spus că acolo nu lucra nimeni pe nume Don Ernesto, ori era vorba de Ernest?

•

O dimineață plăcută în Miami Beach, în parcul Greynolds, aflat alături de lac. Perechi vâsleau pe apa liniștită în bărci închiriate. Sub copaci erau amatori de picnic, care întindeau fețe de masă, iar cineva cânta ceva la acordeon. Dinspre grătare, fumul albăstrui era purtat spre ocean.

Cari Mora s-a uitat la ceas și s-a așezat pe marginea docului. Purta o pălărie din pai pentru grădinărit, care avea o panglică albă.

Un schif cu botul plat s-a apropiat de doc.

Favorito vâslea la pupa, având scaunul cu rotile pliat în fața lui, pe fundul ambarcațiunii. Cari nu îl mai văzuse din ziua în care deschiseseră seiful. Vorbiseră o dată la telefon vreme de cincisprezece secunde.

La prova schifului se afla Iliana Spraggs, vâslind și ea, cu un picior într-o orteză. Amândoi purtau veste de salvare. Fața Ilianei era deja puțin înroșită din cauza soarelui.

Favorito i-a zâmbit lui Cari.

— Bună, a spus el. Tic-tac. Ea e Iliana.

Iliana Spraggs nu a vrut să se uite spre Cari și nu i-a răspuns la salut.

— Cari, nimeni n-a mai auzit de prietenul nostru din sud, a spus Favorito. S-ar putea să nu mai avem nicio veste de la el. A plecat cu totul, așa cred. Apoi, Favorito i-a întins un coș pentru picnic. Uită-te sub sandvișuri, a spus el.

Cari a dat mâncarea deoparte și a văzut sclipirea gălbuie de dedesubt.

A privit în jur. Cei mai apropiați oameni ieșiți la picnic stăteau sub copaci. A scotocit în coș. Într-un săculeț larg din pânză se aflau nouă lingouri tola mici, inscripționate ca având fiecare câte 106 grame.

— Optsprezece dintr-astea au căzut în trusa mea de scule, a spus Favorito. Nouă pentru tine, nouă pentru noi. A continuat să vorbească, adresându-se atât Ilianei, cât și lui Cari.

— Cari, dacă n-ai fi fost tu, dacă n-ai fi coborât în subsol, acum aș fi fost carne de hamburgeri. Am mai avut parte de explozii. Cele nouă lingouri valorează în jur de patruzeci și patru de mii de dolari. Sunt marcate de Credit Suisse și nu sunt numerotate. Cu vremea, va fi ușor să le vinzi. Fă-o încet, și bagă banii puțin câte puțin în ceea ce faci. Fă depuneri mai mici de cinci mii de dolari. Și să-ți plătești impozitele.

— Îți mulțumesc, Favorito, a spus Cari. A luat punga cu tola și a pus coșul de picnic în barcă, deasupra scaunului cu rotile. Cineva are parte de prea mult soare, a adăugat ea.

I-a oferit Ilianei pălăria ei de grădină. Iliana nu a făcut niciun gest pentru a o lua.

Cari a privit-o în față pe Iliana, care era încruntată.

— Rămâi alături de Favorito. E băiat bun.

Apoi a așezat pălăria în barcă, peste coș.

Cei doi s-au îndepărtat vâslind. Cari a pus micile lingouri în geantă, alături de manuale și de un pachet de îngrășământ Vigoro, pentru pomi fructiferi.

Când au ajuns destul de departe pentru a fi auzită, fără să își miște prea mult buzele, Iliana a spus:

— E al naibii de atrăgătoare.

— Da, așa e. Dar și tu ești atrăgătoare, a spus Favorito.

După un moment, Iliana și-a pus pălăria pe cap și a făcut un semn de salut cu mâna spre Cari. E posibil ca Iliana să fi zâmbit.

Cari a luat autobuzul ca să lucreze puțin la casa de pe strada Snake Canal, ce avea să fie curând a ei.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI DOI

O zi caldă în preajma Crăciunului. Arbuștii de frangipani își lepădau frunzele pentru a înfrunta iarna, care aducea temperaturi în jur de 24°C. Frunzele mari erau împinse de vânt spre picioarele lui Cari, care mergea de la stația de autobuz spre casa ei din apropiere de canalul Snake Creek.

Avea două sacoșe din pânză. În una dintre ele avea o plantă de Justicia înflorită, de culoare roz intens, iar manualele erau în cealaltă, alături de un exemplar din *Span Tables for Joists and Rafters*[99], editată de Consiliul American al Pădurilor.

Niște copii din vecini, în vârstă de aproape opt ani, creau o scenă a Nașterii Domnului în curtea din față a casei lor.

Aveau figurina Mariei și a lui Iosif, precum și a copilului Iisus în iesle, împreună cu animalele care trăiau în staul: o capră, un măgar, o oaie și trei țestoase. Un cort portabil fusese instalat pe pământ, în mijlocul scenei. Două fetițe și un băiat legau sfori deasupra stâlpului principal și le întindeau ca frânghii ale cortului pentru a alcătui un pom de Crăciun colorat, deasupra scenei cu ieslea.

Mama lor îi urmărea de pe verandă. Avea în grijă transformatorul pentru voltaj mic, iar cablul acestuia era încolăcit sub scaunul ei.

Cari i-a zâmbit femeii de pe verandă.

— Frumoasă *nacimiento*[100], le-a spus ea copiilor.

— Vă mulțumim, a spus fata cea mai mare. Doar la Kmart se poate găsi o *nacimiento de plástico* rezistentă la ploaie. Cele din ipsos se topesc.

— Văd că aveți țestoase în staulul în care sunt Iosif, Maria și copilul Iisus.

— Păi, cei de la Kmart nu mai aveau înțelepți sau crai de la răsărit, și noi deja aveam țestoasele.

Sunt din lemn, dar le-am dat cu lac Future pentru cazul că va ploua peste ele.

— Deci, țestoasele sunt…

— *Claro,* sunt cele trei țestoase înțelepte, a spus băiețelul. Dacă găsim niște magi, atunci țestoasele vor rămâne niște țestoase obișnuite care trăiesc tot în staul. Prieteni cu măgarul și cu oaia.

— O să le dichisim ca să arate ca acelea din Snake Creek, a spus fata.

— Grozavă *nacimiento,* a spus Cari. Vă mulțumesc pentru că mi-ați arătat scena.

— N-aveți de ce. Veniți să o vedeți luminată când mama bagă aparatul în priză. *Feliz Navidad*! [101]

În timp ce se apropia de casa ei, acoperită cu o prelată, Cari a auzit fluierături. Acestea au început ca un țiuit sau două, și au crescut în intensitate și au devenit mai precipitate, până când au început să semene cu sunete scoase de două *calliope*[102] mici cu aburi. Și-a dat seama că Silbo și Gomero discutau prin fluierături.

A bănuit că discuția lor se referea la un bărbat care stătea pe treptele din fața casei ei.

Cari a trecut sacoșa cu planta grea, în ghiveci, în mâna dreaptă. Acum atârna liber alături de ea.

Când a văzut-o apropiindu-se, bărbatul s-a ridicat.

Cari s-a oprit în colțul grădinii ei și a verificat o plantă care dădea să se usuce.

A observat că vizitatorul ei avea o umflătură în partea dreaptă a centurii – patul pistolului împungea prin haină. În loc să meargă pe alee, s-a apropiat prin iarbă, ca bărbatul să aibă soarele în ochi.

— Domnișoară Mora, sunt detectiv Terry Robles, de la Departamentul de Poliție Miami-Dade.

Din politețe, i-a arătat actul de identitate, nu insigna.

Ea nu s-a apropiat îndeajuns pentru a putea citi ceea ce scria pe document. S-a întrebat dacă avea la brâu cătușe de tipul șoriceilor din plastic.

Terry și-a dat seama că figura lui Cari corespundea cu cea desenată pe foile pe care le avea într-o mapă, sub braț. Desenele i se păreau acum niște lucruri mizere și rușinoase, nu probe; le simțea lipite de corpul lui, fierbinți și îngrozitoare.

Cari nu îl voia pe Terry Robles în casa ei, în care își aranja cele trei piese de mobilier de câteva ori pe săptămână. Omul era polițist, ca și cei de la ICE. Nu îl voia nicidecum înăuntru.

De aceea, l-a invitat să se așeze la o masă din grădină, nu în casă.

Aflat pe veranda din spate, papagalul, o femelă, îi răspundea doamnei Silbo Gomero, care fluiera de la casa vecină. Pasărea șuiera și țipa în engleză și spaniolă.

— Înțelegi limbajul fluierat? a întrebat-o Robles.

— Nu. Vecinele mele economisesc minutele vorbite la telefon în felul acesta. Și nu sunt interceptate niciodată. Te rog să scuzi limbajul păsării, pentru că întotdeauna trage cu urechea și intervine în conversații – dacă îți spune ceva, nu e nimic personal.

— Domnișoară Mora, la casa în care ai lucrat s-au întâmplat multe lucruri. Cunoști vreun om care a stat acolo?

— Am fost cu ei doar două zile, a spus Cari.

— Cine te-a angajat pentru acele două zile?

— Au spus că sunt de la o companie care făcea filme, exista și un nume pe aprobare. Mulți oameni au făcut filme acolo în ultimii doi ani, reclame TV, folosind recuzita din casă.

— Ai cunoscut pe vreunul din echipa asta?

— Șeful lor era un bărbat căruia i se adresau cu Hans-Peter.

— Știi ce au găsit în casă?

— Nu. Nu mi-au plăcut oamenii aceia, de aceea am plecat de acolo a doua zi.
— De ce?
— Erau foști infractori. Nu mi-a plăcut felul în care se purtau.
— Ai făcut plângere undeva?
— Mi-am prezentat plângerea față de ei înainte de a pleca.
Robles a dat aprobator din cap.
— Unii dintre ei au murit, iar alții sunt dați dispăruți.
Nu a văzut nicio reacție la Cari.
— Am aflat că studiezi.
— La Miami Dade. Abia am început.
— Ce vrei să faci?
— Vreau să devin medic veterinar. Urmez un curs pregătitor.
— Recent, ai primit Statutul Protecție Temporară, și ți s-a prelungit dreptul de muncă. Felicitări pentru asta.
— Mulțumesc.
Apoi, Cari a înțeles încotro mergea discuția.
— Ești pe cale de a obține cetățenia. Ai o diplomă pentru îngrijire la domiciliu, ai îngrijit bătrâni, ai făcut curățenie în case. Oamenii aceia au luat mult aur din casa în care ai lucrat. Domnișoară Mora, ai primit ceva din el?
— Aur? Abia dacă am scos bani pentru cumpărături de la ei, și nici aceia prea mulți.
În pod, în cuibul de oposum, existau trei lingouri tola.
— Anul trecut ai prezentat o declarație de venit modest către Fisc, dar recent ai putut cumpăra casa asta.
— E mai mult a băncii. De fapt, e a cumnatului verișoarei mele din Quito. Eu doar mă ocup de ea. O repar.
Acel lucru era adevărat, măcar pe hârtie. Îi putea demonstra asta acelui nemernic.

În grădina din spatele casei ei, privind fața lui Robles și ochii negri, ca ai ei, Cari a simțit cum se înfurie.

Nu credea că necazul va apărea aici. Nu credea că va apărea în grădina ei, în casa ei, construită pe o lespede din beton, sub care niciun copil nu putea păți ceva.

Fața lui Robles i s-a părut mai clară decât grădina din jurul ei. Câmpul ei vizual era limpede în centru, așa cum se întâmplase când îl văzuse pe *comandante* în Columbia, când acesta trăgea spre copilul de sub casă.

A ridicat ochii spre arborele de mango, i-a ascultat răsuflarea în vânt și a inspirat adânc, apoi a făcut asta încă o dată.

O albină, dornică să mai culeagă ceva polen pentru iarnă, a venit la planta din sacoșa ei și a pătruns pe rând în florile ei. Cari și-a amintit scurt de bătrânul naturalist pe care îl îngrijise în Columbia, așa cum stătea cu ochelarii pliați în buzunar și având pălăria cu plasă peste cap.

Furia ei față de Robles era irațională, și știa asta.

Cari s-a ridicat în picioare.

— Detectiv Robles, vreau să-ți ofer un pahar cu ceai rece și să te rog să-mi spui ce treabă ai cu mine.

Pe când era pușcaș marin, Terry Robles fusese vreme de șase săptămâni incredibile campion la box al Flotei din Pacific la categoria semigrea; a văzut pe fața lui Cari ceva ce a recunoscut.

Bine. În regulă. Momentul adevărului.

— În regulă, a spus el, după ce a auzit același lucru răsunând de zece ori în mintea lui. Ai idee ce a intenționat să facă Hans-Peter Schneider cu tine?

— Nu.

— Hans-Peter Schneider pune la dispoziție femei pentru minerii din minele ilegale din Columbia și Peru. Multe dintre ele se otrăvesc cu mercur, pentru că minele poluează apa. Asta face ca organele lor să fie greu de vândut atunci când

mor. Se ocupă de vânzarea de organe care nu sunt afectate de mercur. Le culege de prin moteluri. Vinde femei mutilate unor cluburi specializate din diferite părți ale lumii. Aduce modificări femeilor, așa cum i se cere. Ce vreau să spun? Dacă nu te prinde pe tine, va face altă femeie să sufere.

Nicio reacție vizibilă din partea lui Cari.

— Am aici niște schițe de proiect în ce te privește. Repet, îmi cer scuze pentru asta, dar trebuie să vorbim serios.

Robles i-a pus în față un teanc de desene, toate cu fața în jos.

Cari le-a întors unul după altul. Din punct de vedere artistic, erau desene foarte bune. În primul, era înfățișată cu un singur membru – un braț, o mână, cu care să ofere plăceri stăpânilor ei – și avea pe corp un tatuaj cu portretul Mamei Gnis. Nu exista nicio urmă a celorlalte membre ale ei. Era ca un buștean, fără nicio creangă. O mică notație din colț spunea: „Boston Butt”.

Desenele erau din ce în ce mai deviante. S-a uitat la toate, le-a așezat la loc în teanc, apoi le-a împins peste masă spre Robles.

— Ne-ai putea ajuta să-l prindem pe Hans-Peter, a spus el.

— Cum?

— E obsedat de tine. Vreau să-l prind, și Interpolul la fel. Trebuie să-i aruncăm pe el și pe clienții lui bogați în închisoare sau în vreun azil, acolo unde le este locul. Vreau ca Hans-Peter să înceteze să mai sfârtece femei pentru asemenea oameni. Îl poți atrage.

— Știi unde este acum Hans-Peter Schneider?

— Cărțile lui de credit au fost folosite în Bogota, Columbia și în Barranquilla în ultimele două zile, iar de pe telefonul lui s-au făcut câteva apeluri din Bogota. Dar se va întoarce. Dacă nu, trebuie să acționăm și să călătorim cu cei de la Interpol. Un informator i-a identificat pe câțiva dintre clienții lui. Unul dintre ei are o vilă în

Sardinia. Îți pot motiva absențele de la școală și de la slujbă. Vrei să faci asta? Mergi alături de mine ca să îl prindem?

— Da.

— După aceea, vreau să îi bag în închisoare pe oamenii care au închiriat armele, a spus Robles.

Robles efectuase arestări în cazul închirierilor de arme, dar voia să demonstreze în fața juriului că ajunseseră în mâinile unor răufăcători.

— Una dintre acele arme a tras în soția mea, a spus el. Și m-a nimerit și pe mine, mi-a ciuruit casa, care arată foarte mult ca asta. Vreau să am o casă la fel de mult cum vrei și tu – adică așa cum arată casa cumnatului fratelui tău. Hans-Peter Schneider a avut arme pe care le-ai putut vedea?

— Da.

— Ce-ai văzut? Le-ai putea descrie?

— Să descriu armele?

— Am citit cererea de prelungire a statutului tău. Îți cunosc trecutul. Ai putea afirma cu certitudine că nu erau arme de recuzită?

— Au avut două AK-uri cu foc selectiv, cu amortizoare, și două puști de asalt AR-15, una dintre ele cu patul rabatabil. Aveau încărcătoare tip banană cu treizeci de cartușe pentru fiecare dintre ele, și unul tip tobiță pentru una dintre puștile AK. Hans-Peter Schneider, individul cel înalt, avea un Glock de 9 milimetri într-un toc gen Jackass, prins la spate. Vrei lămâie?

— Nu beau ceai, domnișoară Mora. Nu-ți pot asigura o echipă de securitate douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru aici, dar îți pot oferi un program de protecție a martorilor, un loc în care ai putea locui, și unde nu te poate găsi nimeni. Ai putea rămâne acolo până când…

— Nu. Aici locuiesc.

— Vrei să-mi faci un serviciu și să vezi câteva case conspirative?

— Nu, domnule detectiv, le-am văzut pe cele de la Krome.

— Ai asupra ta un telefon mobil pe care să te pot contacta oricând?

— Da.

— O să le cer celor de la Departamentul de Poliție Miami Beach Nord să treacă mai des pe aici.

— În regulă.

Detectivului Terry Robles i s-a părut că domnișoara Cari era o prezență foarte plăcută în acea după-amiază aurie, chiar dacă ea nu îl agrea defel. Fusese singur multă vreme. S-a gândit la soția lui, aflată la Palmyra, având raze de soare în păr. Trebuia să plece.

— Există un BOLO în privința lui Hans-Peter, a spus el. Imediat ce îl vedem, îți voi telefona. Să stai cu ușa încuiată, a adăugat el.

— Crăciun fericit, domnule detectiv Robles.

— *Feliz navidad,* a spus el.

Ei, poate că nu mă urăște – deși asta nu are nicio importanță în meseria mea, a gândit Terry Robles în timp ce se îndrepta spre mașina lui.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI TREI

În acele momente, Hans-Peter Schneider avea tot ce îi trebuia: primise jumătate din suma de două sute de mii de dolari pe care avea să o primească după ce o preda pe Cari domnului Gnis și se ocupa de modificarea ei. Avea la dispoziție sediul din Miami, care nu era înregistrat pe numele lui, plus ambarcațiunea, înregistrată pe numele unei companii din Delaware.

Și o avea pe Paloma, în Columbia, care se ocupa de cărțile lui de credit și de telefon.

Primise un bilet de la Karen Keefe, artista în tatuaje încă în detenție, care era de acord să meargă în Mauritania după executarea sentinței pentru a o decora pe Cari – Hans-Peter îi trimisese artistei un desen cu figura Mamei Gnis cu ajutorul căruia să poată exersa.

S-a echipat cu o pușcă de injectare JM Standard CO_2 care trăgea cu săgeți ce conțineau suficientă azaperonă[103] ca să imobilizeze un mamifer de 62 de kilograme. Iar la spate, sub betelia pantalonilor, avea un pistol calibrul 9 mm.

Hans-Peter descoperise că era mai ușor să deplaseze o persoană legată dacă aceasta era într-un sac pentru cadavre cu aerisire și cu mânere. În general, astfel de saci sunt etanși, pentru a reține mirosurile și fluidele, iar ocupantul, dacă nu este deja mort, se va sufoca. Sacul din trusa lui Hans-Peter era bine aerisit și era căptușit cu pânză.

Avea la el coliere din plastic foarte rezistente, cloroform și dischete demachiante. Pe vas avea suplimente alimentare pentru gavaj și bisturie din obsidian pentru cazul în care cineva dorea să o lucreze pe Cari pe masa din bucătărie de pe vasul domnului Gnis, în timp ce acesta se deplasa spre Mauritania.

Spre sfârșitul după-amiezii, Hans-Peter a făcut ordine în camerele lui și a turnat-o pe Karla la

toaletă.

Folosind acte false, închiriase o mini-furgonetă și scosese scaunul din mijloc ca să aibă loc pe podea pentru Cari. Apoi a extras siguranța pentru luminile din cabina mașinii ca să poată ține deschisă portiera pe întuneric.

•

Cobora noaptea. Stolurile de grauri s-au așezat pe gardul viu din jurul Centrului pentru Păsări Marine Pelican Harbor. Două familii de papagali, într-o ceartă dinaintea culcării, acopereau muzica răzbătând dinspre ambarcațiunile din portul de agrement. Pe deasupra apei pluteau mirosuri de mâncare la grătar și un firicel de fum albăstrui.

În parcarea de lângă centrul Pelican Harbor, Benito o aștepta pe Cari în camioneta lui veche ca să o ducă la casa verișoarei ei, unde avea să doarmă. Instalația de aer condiționat a camionetei nu mai funcționa de ani buni, de aceea Benito coborâse geamurile și se arăta recunoscător pentru orice adiere ce venea dinspre golf.

Terenul era plin de copaci mai întunecați decât crepusculul.

Cari a terminat ce avea de făcut în sala de tratamente, a sterilizat instrumentele și a dus bufniței un șobolan dezghețat.

A închis ochii și a simțit curentul de aer mângâindu-i fața când bufnița a coborât ca să înșface hrana.

Benito nu voia să fumeze când Cari era în cabină, de aceea și-a rulat o țigară pe care să o fumeze înainte de sosirea ei. Pe întuneric, a pipăit cu degetele lui butucănoase pachetul cu tutun marca Bugler. A luat tutun, a rulat hârtia, a lins-o și a răsucit capătul țigării. Apoi a aprins un chibrit.

Flacăra acestuia a luminat în portocaliu cabina camionetei, și săgeata l-a lovit într-o parte a gâtului. A prins-o cu mâna ca să o extragă, iar țigara i-a căzut în poală într-o jerbă de scântei. A dus mâna sub salopetă ca să își scoată pistolul, a

prins patul armei între degete, timp în care a avut impresia că volanul se umflă și se mișcă. A pus mâna pe mânerul de deschidere a ușii, dar a fost lovit de a doua săgeată în gât, iar întunericul a coborât cu repeziciune.

În timp ce reîncărca pușca, în mintea lui Hans-Peter s-a petrecut un conflict. Ar fi vrut tare mult să îl dizolve pe Benito de viu în fața lui Cari, pentru a-i da un exemplu – AR FI AMUZANT SAU NU?

Însă îl presa timpul. Trebuia să urmeze iahtul mare al domnului Gnis și să iasă în larg prin canalul Government Cut pentru a o preda pe Cari în afara apelor teritoriale ale Statelor Unite. Era preferabil să îi taie beregata lui Benito când se stingea și ultima lumină de la centrul pentru păsări marine. Hans-Peter a desfăcut șișul. A dat să traverseze parcarea spre camioneta lui Benito, moment în care s-a stins ultima lumină din centru și a auzit zgomotul făcut de închiderea ușii și clinchetul cheilor. Trebuia să-l lase pe Benito.

Cari venea.

În timp ce se apropia de camionetă, ea fredona o melodie a Shakirei din filmul *Mi Verdad.* Benito era la volan, prăbușit, având bărbia în piept. Cari avea o cola cu tamarind pentru el. Benito insista să o ducă acasă, și deseori dormea când ea ieșea din stație.

— *Hola, mi señor.*

A văzut săgeata înfiptă în gâtul lui Benito în aceeași clipă în care a auzit în spatele ei un pocnet ca acela produs de ruperea unei crengi de palmier și a simțit o arsură într-o fesă. S-a aplecat pe geamul camionetei și a apucat pistolul lui Benito, s-a răsucit, a ridicat arma, dar asfaltul s-a năpustit spre ea și a lovit-o, după care a avut senzația că asfaltul o înfășoară și o sufocă, și a coborât întunericul.

•

Întuneric. Miros de motorină, sudoare și pantofi. O pulsație, o vibrație în podeaua metalică, mai rapidă decât pulsul uman, un bâzâit.

Demaroarele au scheunat. Două motoare diesel care porneau, un ralanti brutal, apoi ambarcațiunea a început să se deplaseze. Motoarele au ajuns să scoată un uruit gros, vibrațiile secundare producându-se când desincronizat, când sincronizat. *Bruum bruum.*

Cari a întredeschis ochii și a văzut puntea metalică. A deschis ochii mai mult.

Era singură într-o cabină din prova bărcii și zăcea pe podea. Deasupra ei, în mijlocul tavanului era ceva ca o gură de magazie din plexiglas transparent, atât gură de magazie, cât și luminator. Prin plexiglas a pătruns puțină lumină, iar sunetul s-a schimbat puțin când, prin întuneric, ambarcațiunea a trecut prin dreptul unui hangar pentru ambarcațiuni.

În luminator a apărut o față, cineva aflat pe punte care se uita la ea. Hans-Peter Schneider. Purta cercelul lui Antonio, crucea gotică.

Cari a închis ochii, a așteptat un moment și apoi i-a deschis din nou. Deasupra ei era o cușetă. O unghie smulsă și însângerată, nu a ei, se prinsese în locul în care scara se prindea de tăblia de dormit. Așa cum stătea strivită de podeaua metalică, o dureau brațele și un umăr. Încheieturile îi erau prinse cu șoricei din plastic la spate, la fel și gleznele. Și-a văzut gleznele. Erau legate cu patru coliere rezistente.

Nu avea habar de câtă vreme se afla pe barcă. Nu se deplasa cu viteză prea mare. A auzit apa fâșâind de-a lungul corpului bărcii. Cu cât mai repede evadezi după ce ai fost capturat cu atât mai multe șanse de supraviețuire ai, așa fusese instruită.

Pe puntea ambarcațiunii lungi de culoare neagră, avându-l pe Mateo la timonă, Hans-Peter i-a telefonat domnului Imran, care era la bordul

iahtului lung de șaizeci de metri. Ambarcațiunea ancora pentru întâlnirea pe mare.

— Sunt pe drum, a spus Hans-Peter.

A auzit pe cineva țipând aproape de domnul Imran.

— Pregătesc o baie, a spus acesta.

— Bună idee, a spus Hans-Peter. Probabil că se va scăpa pe ea.

Cei doi au schimbat chicoteli ca între colegi.

În cabina din prova, Cari și-a mișcat cu grijă tot ce putea fi mișcat. Nu credea că suferise vreo fractură, însă pe fruntea lipicioasă avea o umflătură.

Zăcând pe o parte, și-a încălzit mușchii, mișcându-se atât cât îi îngăduiau legăturile.

Veghind luminatorul de deasupra capului, s-a rostogolit, ajungând în șezut, rezemându-se cu spatele de cușetă. A trebuit să se întindă, făcând cinci încercări până a reușit să își ridice încheieturile mâinilor pe sub fese și să le aducă înapoia genunchilor. Și-a tras apoi genunchii până la piept și, cu efort maxim, și-a trecut încheieturile mâinilor pe sub labele picioarelor. Acum avea mâinile în față. A văzut că cele patru coliere din plastic erau la fel ca și cele care îi legau gleznele. Tot mari și acelea. Capetele lor libere ieșeau mult în afară față de încheieturile mâinilor.

Copiii legați în apă. Capetele colierelor ieșeau mult în afară față de încheieturile lor. Și-au lipit capetele. Și… Bum!

Amintindu-și asta, a simțit trecând prin ea un val fierbinte, iar o parte din acel val era energie.

Cum scapi din strânsoarea colierelor din plastic? Foarte greu. Ai putea rupe unul sau două care sunt normale aplicând forță printr-o împingere din coapse, dar acelea erau foarte rezistente, și erau patru. Trebuia să le roadă sau să le taie. Nu putea ajunge la legăturile de la încheieturile mâinilor, dar le-ar fi putut tăia pe cele de la glezne dacă ar fi avut ceva potrivit pentru asta. Crucea cu Sfântul

Petru, care avea un mic pumnal în ea, dispăruse de la gâtul ei. S-a uitat cercetător spre podea, dorindu-și să vadă orice unealtă, un ac de păr, orice.

S-a zvârcolit ca să caute din ochi spre capătul cabinei, în speranța că va găsi un ac de păr pe podea. Nimic. O toaletă, o oglindă, un raft și un duș. Un cântar de baie. S-a uitat sub cușetă, a pipăit toată podeaua. Nimic altceva decât o pereche de ghete de punte. Ce avea asupra ei care să fie metalic și să poată fi folosit ca unealtă de tăiat? Pumnalul ei minuscul dispăruse. Buzunarele blugilor ei erau întoarse pe dos. Fusese percheziționată la sânge. A simțit o arsură pe pielea unui sân. Arș. *Ceea ce e plat și metalic este CAPĂTUL CURSORULUI DE LA FERMOARUL BLUGILOR MEI.*

Cari și-a tras fermoarul blugilor. I-a fost greu să își tragă pantalonii în josul picioarelor, târând partea de sus în jos peste picioarele îndoite și având încheieturile mâinilor legate.

Preț de un moment, a încercat să vâre capătul fermoarului în zimții de blocare de la încheieturi, dar nu putea controla capătul fără să își folosească degetele. Acesta se legăna într-o parte și în alta. A încercat să facă ceva în privința gleznelor. Două coliere erau închise în față. S-a străduit să vâre capătul metalic în închizătoarea colierului de deasupra. Nu. Nu. Limba capătului aluneca mereu. Nu. Nu. Nu. A, da. Dinții unuia au cedat, iar bucata suplimentară de plastic a alunecat prin sistemul de blocare și s-a desprins. A împins banda colierului sub cușetă ca să nu fie văzută de deasupra.

Și-a masat adâncitura roșiatică din piele și a început să acționeze asupra următoarei legături. Era îndărătnică, și a fost nevoie să facă douăsprezece încercări până să reușească. Celelalte două erau închise înapoia labelor picioarelor, și a trebuit să lucreze totul doar pe pipăite. A avut nevoie de zece minute, timp în care ambarcațiunea

înainta. Ultimul colier era prins destul de larg, astfel că a putut să îl deplaseze spre partea din față a piciorului și a reușit să îl scoată după trei încercări.

Dar încă era legată de încheieturile mâinilor. Nu putea manevra capătul fără ajutorul degetelor. Acesta doar cădea pe legătura cu dinți.

Așezată pe podea, și-a rezemat capul pe marginea cușetei. A auzit sunete de pași pe scara tambuchiului.

Putea lupta dacă avea picioarele libere, chiar dacă avea mâinile legate. Să își ascundă picioarele sub cușetă, să facă pe moarta și să câștige timp? Nu, trebuia să lupte.

A luat cântarul din cada dușului.

S-a ridicat în picioare cu grijă, ținând cântarul deasupra capului cu mâinile încă legate. Ușa cabinei s-a deschis și l-a lovit pe Mateo în boașe atât de puternic, încât el a făcut un salt. O altă lovitură în plexul solar l-a împiedicat să strige, astfel că el s-a ghemuit, după care ea l-a lovit cu cântarul în ceafă cu toată puterea. Mateo s-a prăbușit cu fața în jos pe podeaua metalică, iar Cari a întors cântarul și l-a izbit cu marginea în cap de două ori. Când a lovit a doua oară, bufnetul a sunat mai slab. Dinspre el s-a înălțat un puternic damf de urină, iar sub trupul lui s-a format o baltă care s-a extins.

Se auziseră doar câteva bufnituri și gemete, care nu răsunaseră mai puternic decât zgomotul motorului și micile izbituri ale valurilor de bordul bărcii. Probabil că Hans-Peter, aflat la timonă, nu le auzise. Dar peste câteva minute își va da seama de dispariția lui Mateo.

Mâinile, mâinile, nu putea înota fără mâini decât dacă ar fi avut o plută sau o vestă de salvare. L-a percheziționat pe Mateo, sperând să găsească un briceag sau o armă. Hans-Peter era prea inteligent ca să trimită un temnicer cu o armă asupra lui.

Nimic de folos în buzunarele lui în afară de câteva pastile de gumă de mestecat Chiclets.

Cum altfel să desfacă un colier? Dacă avea mâinile legate, nu putea înota prea departe. Respirând adânc de câteva ori, a simțit mirosurile de pe ambarcațiune. Mirosuri de cearșafuri murdare și sânge. Mirosul de urină eliminată de bărbatul mort de lângă ea. Mirosuri de picioare emanate de ghetele de punte care aveau ȘIRETURI DIN PIELE CARE PUTEAU FI FOLOSITE CA FERĂSTRĂU.

Cât timp mai avea la dispoziție? Nu prea mult.

Hans-Peter a răcnit spre scara de tambuchi.

— Mateo, verifică-i legăturile și întoarce-te. Dacă o violezi, te ucid, Mateo. Noi vindem carne proaspătă.

Cari a luat ghetele de punte și, cu degetele și dinții, a scos șireturile din piele. A legat șireturile ca să facă un fir lung. A trecut firul pe sub legăturile de la încheieturi și a legat capetele libere.

Și-a vârât labele picioarelor prin buclele ca niște scări de șa și a început să dea din picioare ca și cum ar fi mers pe bicicletă, iar șiretul din piele a început să sfârâie peste colierul din plastic de pe brațe, făcând să se ridice un fum slab din șiret și legături, degajând o căldură pe care a simțit-o pe brațe.

Hans-Peter tocmai răcnea:

— Mateo, adu-o aici, nenorocitule! Nu trebuia să te las să-i lingi țâțele!

Cari a continuat să pedaleze, iar șiretul din piele a scos sfârâituri din legăturile din plastic. Fum, căldură și… POC! Colierul cel mai de sus a cedat, iar șiretul s-a întins peste următorul, sfârâind și scoțând fum, și, POC! s-a rupt și al doilea colier, iar bucla a alunecat în josul labei piciorului. I-a luat o secundă înnebunitoare ca să pună șiretul la loc și a dat din picioare intens, după care s-a auzit încă un pocnet.

A continuat să pedaleze până a auzit un nou pocnet. Avea mâinile libere, cam amorțite și cu mâncărimi, până când circulația sângelui a revenit la normal.

A ridicat capul spre luminatorul din plexiglas în momentul în care a putut vedea o lumină trecând pe deasupra, un fascicul de culoarea levănțicii, ca aceea din interiorul gurii unui șoim. Era partea de jos a unei șosele pe dig. Pe cer, luminile avertizoare pentru avioane, ca o stea roșie și una albă! Luminile sclipeau de pe antenele înalte aflate alături de Centrul pentru Păsări Marine, unde se aflau manualele ei, unde se găsea și sacoșa ei cu îngrășământ. În timp ce ambarcațiunea se deplasa spre sud, a văzut luminile farurilor mașinilor de pe dig mișcându-se rapid, fascicule de lumină precum cele lăsate de trasoarele unei mitraliere grele.

Stând în picioare pe cușetă, Cari putea deschide luminatorul. Însă acesta se afla pe puntea prova. Aflat la timonă, Hans-Peter putea să îl vadă deschizându-se. Acum se aflau la sud de drumul de pe dig, și navigau în ritm constant. Nu putea să mai aștepte.

Motoarele au încetinit și s-au oprit. Cari a pus piedica slabă de la ușa cabinei. Hans-Peter răcnea în timp ce cobora scara spre cabină.

Zgomote de pași care coborau.

Cari a deschis bocaportul și s-a tras pe punte, în timp ce, în urma ei, Hans-Peter a deschis ușa cabinei cu lovituri de picior.

Avea într-o mână arma cu săgeți tranchilizante.

Hans-Peter a văzut bocaportul deschis și a urcat scara în fugă spre punte, moment în care Cari a plonjat elegant de pe ambarcațiune și a pornit înot spre conturul întunecat și neclar al Bird Key.

Hans-Peter, aflat pe punte cu pușca lui, privind intens. A rotit reflectorul bărcii și a surprins-o în fasciculul de lumină, apoi a ridicat pușca.

Când fasciculul de lumină a găsit-o, Cari s-a scufundat, atingând aproape imediat fundul

oceanului, unde apa era îndeajuns de scăzută pentru a-și vedea umbra pe nisipul de dedesubt. Trebuia să respire, să expire în apă, să iasă la suprafață ca să inspire și să coboare, moment în care din pușcă a pornit o săgeată, care i-a trecut prin părul care plutea la suprafață în timp ce înota.

Era ultima săgeată. Trebuia să coboare sub punte pentru a lua altele.

Hans-Peter a aruncat pușca pe punte și s-a întors la timonă. Putea dirija reflectorul de acolo, astfel că fasciculul lui a măturat suprafața apei, găsind-o din nou pe Cari. Hans-Peter a accelerat motorul, urmărind-o. O va lovi cu ambarcațiunea, chiar dacă o va ucide.

Cari era o înotătoare rapidă. Nu înotase niciodată mai repede ca acum. Două motoare diesel care urlau înapoia ei, din ce în ce mai aproape, iar Bird Key era aproape, la cincizeci de metri de ea.

Zgomotul făcut de motoarele ambarcațiunii a părut să vină exact de deasupra ei, aspirând-o, iar reflectorul nu putea fi aplecat îndeajuns pentru a o păstra în lumina fasciculului, dar iahtul venea peste ea. Ambarcațiunea a atins fundul apei. Un scrâșnet lung și alte sunete s-au auzit până când barca s-a oprit scrâșnind pe un banc de nisip din apropiere de Bird Key. Hans-Peter a fost propulsat spre timonă și a căzut pe punte. S-a ridicat aproape imediat în picioare.

Cari a înotat, găsind fundul cu mâinile, după care s-a ridicat în picioare și a alergat prin apă spre Bird Key, unde nu era nicio lumină. A alergat și a tot alergat. Ar fi fost mai bine să lupte cu el în apă? *Întoarce-te și luptă cu el imediat. Ba nu, nu pot lovi cu picioarele în apă, iar el are un pistol asupra lui.*

A ajuns între mangrove, spre Bird Key. Merse împleticindu-se printre gunoaiele de pe sol, printre resturile aruncate de pe ambarcațiunile de agrement și aduse de apă pe insulă, printre

mizeriile venite de pe râu – răcitoare stricate, sticle și căni din plastic –, alergând și văzând toate acele obiecte albicioase în lumina scăzută de sub copaci, împiedicându-se de lucruri întunecate, în mirosul puternic de guano. A auzit bolboroseli scoase de păsările aflate în cuiburi și a simțit agitația celor care dormeau în copaci și o frământare puternică între ibiși.

Nu existau cărări, ci doar câteva poteci cotropite de vegetație.

Lui Hans-Peter i-a trebuit puțin timp ca să își ia câteva săgeți și să coboare ancora, pentru că venea mareea. A ajuns și el în apă, a băgat o săgeată în armă și, cu picioarele lui lungi, a pornit spre mangrovele dese de la marginea insulei Bird Key, având pistolul la centură, iar arma cu săgeți tranchilizante și lanterna în mâini.

Trebuia să acționeze foarte repede, pentru că se putea întâmpla ca Patrula Maritimă să îi verifice ambarcațiunea, îi era greu să meargă printre rădăcinile de mangrove pentru a ajunge pe un teren solid, mai ales că avea la el pușca și lanterna.

Împiedicându-se mereu, Cari a alergat spre locul în care salvase vulturul pescar. Orice armă era bună. *Orice, o bâtă, ajută-mă, Doamne, o suliță pentru prins pești, absolut orice.*

Pe sol, a călcat peste una sau două păsări moarte, încâlcite în fire de pescuit. Peste o undiță ruptă. Peste o cutie de bere goală, marca Miller Lite.

Norii cutreierau pe sub luna palidă, iar lumina ei slabă apărea și dispărea pe măsură ce norii treceau mai departe.

O mie de păsări care murmurau și se foiau, țipete stridente ale unor pui, care se potoleau după ce li se dădea niște pește regurgitat.

Un stârc de noapte avea treabă la marginea mangrovelor, pășind și încremenind, întinzându-și gâtul foarte mobil, pregătit să înșface prada. Noaptea era plină de viață.

Cari a căutat pe sol ceva care să îi slujească drept armă, după care l-a auzit pe Hans-Peter făcând mangrovele să foșnească atunci când a ajuns pe mal, apoi a păstrat tăcerea, lipindu-se de desișuri și urmărind lumina lunii care îi făcea capul să lucească. Trecea prin apropiere și avea pistolul în partea din spate a beteliei pantalonilor. Păstrase cercelul lui Antonio. Avea să treacă prin dreptul ei în micul luminiș unde nu de mult rămăsese agățat vulturul de mare.

S-a retras în desișuri; poate reușea să îl atace din spate și să îi ia pistolul. *Te retragi, îți așezi picioarele în lateral ca să verifici terenul înainte de a-ți lăsa greutatea pe fiecare. Să nu scoți niciun sunet.*

Un papagal s-a agitat exact deasupra ei și a scos un țipăt puternic, după care a plecat în zbor, iar Hans-Peter s-a răsucit, a îndreptat arma cu săgeți tranchilizante spre ea și a tras, iar proiectilul i-a trecut pe lângă ureche. Imediat după aceea, Hans-Peter s-a aruncat asupra ei, iar Cari l-a lovit puternic cu piciorul în coapsă, după care el a ajuns peste ea, trântind-o pe spate în desiș, cu mâinile prinse aproape de piept. Hans-Peter era foarte puternic, și ținea un antebraț peste gâtul lui Cari, căutând într-un buzunar o altă săgeată pentru a o înfige în ea. Ceva a atins fața lui Cari, ceva ce îi atârna lui la gât, și ea a văzut că el purta crucea Sfântului Petru. Hans-Peter a schimbat mâinile ca să se pipăie în celălalt buzunar de la spatele pantalonilor, iar în acel moment ea a putut lovi, și a făcut-o de câteva ori. Cu o mână a găsit crucea care se legăna și a smuls partea cu lamă. Era scurtă, dar nu chiar foarte scurtă. L-a înjunghiat în punctul moale de sub bărbie, a împuns insistent sub falcă, rotind și mișcând lama într-o parte și în alta. Lama i-a pătruns în gură și a tăiat vasele mari de sânge de sub limbă, așa cum fusese conceput acel mic pumnal. Hans-Peter s-a ridicat în șezut și s-a înecat cu sânge, și-a prins fața cu palmele, apoi

a tușit răspândind șiroaie de sânge. Cari s-a zvârcolit și a scăpat de sub el, iar Hans-Peter a dus mâna la spate pentru a scoate pistolul, însă s-a prins din nou de gât, a vărsat sânge pe nas, iar acesta, întunecat în lumina lunii, i s-a scurs peste piept. S-a încovoiat, îndepărtându-se de Cari. Ea a smuls pistolul de sub betelia pantalonilor lui și l-a împușcat în șira spinării. Hans-Peter s-a prăbușit lângă copacul de care atârnase vulturul de mare. În lumina lunii, stând cu spatele rezemat de trunchi, Hans-Peter a rămas cu privirea spre ea. Cari s-a uitat la el. L-a privit direct în față, fără să clipească, până când el a murit, după care s-a întors lângă cadavru pentru a-și recupera crucea.

•

Și acolo îl vor găsi autoritățile într-una din zilele următoare, alertate de câțiva pasionați de păsări aflați într-o barcă. Îl vor găsi rezemat cu spatele de un copac, având șorecari pe ambii umeri, ca îngerii întunecați ai naturii lui, înveșmântându-l cu aripile lor negre în timp ce îi mănâncă părțile moi ale feței, și caninii lui argintați sclipind, primind acum tot timpul lumină.

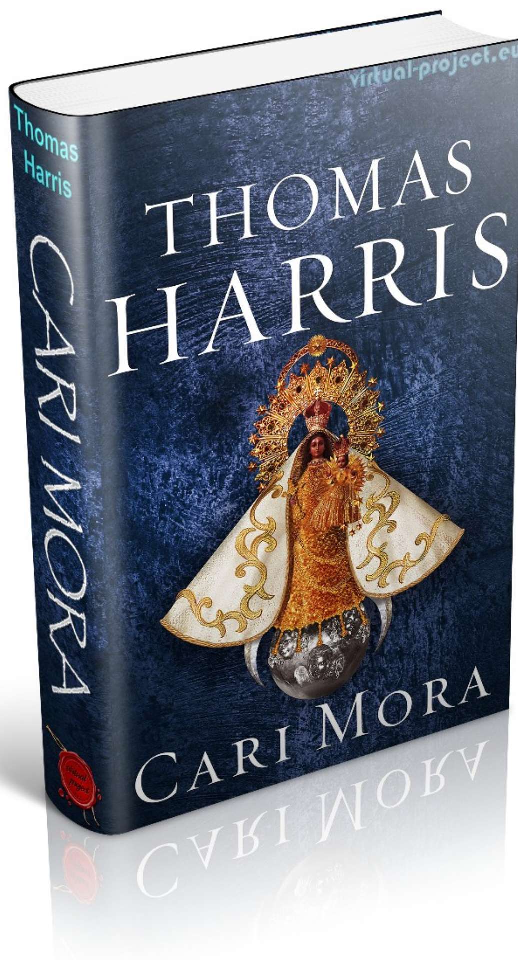
Se lumina de zi. Păsările din rezervație începeau să se frământe. Cu plescăituri puternice pe sol, păsările urcau pe cer și dădeau roată insulei, iar ibișii albi pluteau în primele raze ale soarelui. Cuiburile mari vibrau și se trezeau viață.

Lumina sporea înspre est. Cari a văzut șoseaua de pe dig din Bird Key și luminile de avertizare de deasupra Centrului pentru Păsări Marine scăzând, așa cum zorii făceau stelele să apună. Centrul unde se aflau manualele ei, sacoșa cu îngrășământ Vigoro, legitimația de studentă pentru Colegiul Miami Dade.

Și-a încropit plutitoare pentru brațe din două bidoane de un galon[104], unul care avea capac, iar celălalt un capac improvizat dintr-o bucată de plastic, legat cu fir de pescuit. Cu plutitoarele

prinse de brațe, Cari a intrat în apa golfului fără să privească în urmă și a înotat spre dimineață.

Miami Beach, Florida
2018

virtual-project.eu

[1] Exploziv plastic, folosit pentru demolări și anumite aplicații militare.

[2] Joc de cuvinte intraductibil, *peter* însemnând și cocoșel, organ sexual masculin.

[3] Aluzie la cazul O.J. Simpson, renumit baschetbalist american, care a fost acuzat că și-a ucis fosta soție și a fost achitat după un îndelungat proces.

[4] Arbust numit și plumeria, cu flori foarte frumos mirositoare, folosite pentru realizarea de parfumuri scumpe.

[5] *Catbird* este o denumire comună pentru mai multe specii de păsări cântătoare, din genuri diferite, care au în comun faptul că emit sunete asemănătoare mieunatului unei pisici.

[6] Nume științific: *Myadestes ralloides,* specie de pasăre cântătoare din aceeași familie cu sturzul, răspândită în Bolivia, Columbia, Ecuador, Peru și Venezuela.

[7] *Bubo Virginianus,* denumită în engleză și *tiger owl,* bufniță-tigru, este o specie de bufniță sau buhă mare, nativă în cele două Americi.

[8] *Migra* (lb. sp.) – poliția imigrărilor.

[9] Immigration and Customs Enforcement – instituție din cadrul Departamentului pentru Securitatea Internă care se ocupă de aplicarea legii privind imigrarea și regimul vamal.

[10] Pliu sub formă de deget dintr-o proteină, care îi permite să interacționeze cu ADN-ul și cu acidul ribonucleic.

[11] Teama credibilă este un concept din legea americană de acordare a azilului prin care persoana care solicită azil poate dovedi că se teme să fie deportată în țara de origine și nu poate fi deportată decât după soluționarea cazului.

[12] Cotlete (lb. sp.).

[13] Expresie argotică însemnând partidă de sex dimineața.

[14] *În jurul lumii în optzeci de moduri,* film australian realizat în 1987.

[15] Marijuana de uz medical.

[16] Mulțumesc, frumoaso (lb. sp.).

[17] Scuză-mă (lb. sp.).

[18] Sculptură grecească înfățișând-o pe zeița victoriei, Nike, datând din 190 î.Hr.

[19] Pește răpitor de dimensiuni mari, un soi de știucă oceanică.

[20] Păstrează tăcerea despre asta, bătrâne. Ai înțeles? (lb. sp.).

[21] Crustaceu care se fixează de structuri, coci ale navelor sau de corpul unor animale marine precum balenele sau țestoasele, producând daune.

[22] Dumnezeu e cu noi (lb. germ.).

[23] Mexican, lucrător agricol primit în SUA pentru munci sezoniere.

[24] Idiot (lb. sp.).

[25] Vă transport gratis. Sărbătoresc! Vă duc pe fiecare până acasă.

[26] Veniți cu mine! Și după aceea mergem la bufetul Yumbo.

[27] Antonio, nu cumva conduci beat?

[28] Revistă porno, care pune accentul pe sâni mari.

[29] Pușcă de asalt de construcție sovietică, numită și Kalașnikov, realizată în 1947, din care s-au fabricat până în prezent aproximativ șaptezeci și cinci de milioane de exemplare.

[30] Ceartă violentă (lb. sp.).

[31] Ascultă-mă, tinere (lb. sp.).

[32] Cum să nu? (lb. sp.).

[33] *Semper Fidelis* – întotdeauna credincios.

[34] Serial polițist american difuzat în premieră între 2015 și 2018, despre viața lui Pablo Escobar și traficul de cocaină.

[35] Forțele Armate Revoluționare din Columbia, mișcare de gherilă considerată drept organizație teroristă de guvernele Columbiei, SUA, Canadei și ale altor țări, activă între 1964 și 2017.

[36] În original, *Tola bar,* mici lingouri de aur, având de obicei 11,6 grame, nemarcate.

[37] Să-mi lingi boașele (lb. sp.).

[38] O afacere curată, absolut. Doar știi că sunt om de cuvânt (lb. sp.).

[39] Băutură din lapte și ciocolată.

[40] Declarată drept Capodoperă Orală Intangibilă a Umanității de către UNESCO în 2009, comunicarea prin fluierături folosită de locuitorii din La Gomera poate fi auzită la cinci kilometri distanță, fiind folosită pentru transmiterea de informații de interes public.

[41] Sistem de pariuri în care sumele pariate se totalizează și, după deducerea taxelor și a altor costuri, câștigul se împarte egal între pariorii câștigători.

[42] Lici, lychee sau litchi, fructele pomului peren tropical și subtropical cu același nume, ce poate atinge până la zece metri

înălțime, originar din sudul Chinei și Asia de Sud-Est, cultivat în prezent pe o arie considerabil mai largă.

[43] Ferăstrău oscilant de mare putere.

[44] Cămașă din bumbac, mătase sau alt material care se poartă peste pantaloni.

[45] Fel de mâncare tipic pentru Honduras, constând dintr-o tortilla îndoită în două și umplută cu un amestec de fasole, ceapă roșie tocată mărunt, smântână, brânză, usturoi și alte ingrediente.

[46] Arborele *Melicoccus bijugatu,* numit și mamon, huaya, guaya, guayum, maco, Quenepa, papamundo, lemoncillo sau mamoncillo, este un pom fructifer din familia Sapindacea, specific zonei tropicale a Americii. Este apreciat pentru fructele sale comestibile, numite și limetă spaniolă.

[47] Tocăniță cu cartofi și carne (lb. sp.).

[48] Asasini plătiți (lb. sp.).

[49] Bătăușule (lb. sp.).

[50] Rahat (lb. sp.).

[51] Integrated Ballistic Identification System (Sistemul integrat de identificare balistică), instituție care identifică armele folosite în diferite infracțiuni.

[52] Billy Graham (1918-2018), predicator de orientare baptistă de sud, devenit celebru în 1949, după ce a atras de partea sa un grup mare de protestanți, invitat obișnuit al Casei Albe sub zece președinți americani.

[53] Biblia, Ecleziastul, 3:18-20.

[54] Unites States Marine Corps – trupele de pușcași marini.

[55] În original, *boat tail bullet,* glonț a cărui formă amintește de o barcă, folosit pentru mai multă precizie a tragerii.

[56] Pistol Smith & Wesson.

[57] Șef (lb. sp.).

[58] BOLO (*Be on the lookout*) – acronim din jargonul poliției americane care înseamnă „dat în urmărire”, pentru persoane sau vehicule.

[59] Dumnezeu să te binecuvânteze (lb. sp.).

[60] Gen de muzică latino-americană care își are originea în Republica Dominicană, având elemente indigene, africane și europene, provenind din bolero și son.

[61] Chemare la luptă lansată de trâmbițașii armatei mexicane înaintea Bătăliei de la Alamo (1836) împotriva americanilor. Cuvântul în sine înseamnă „fără îndurare”.

[62] Binecuvântatule (lb. sp.).

[63] Aprox.: ticălos nenorocit, fofoloancă cheală (lb. sp.).

[64] Nevinovate, fără trecut (lb. sp.).

[65] Pateuri (lb. sp.).

[66] Cârnați (lb. sp.).

[67] Pește marinat (lb. sp.).

[68] Considerat cel mai rapid joc din lume, jai alai amintește de squash, dar jucătorii nu folosesc rachete, ci niște palete scobite (cesta) pentru a arunca mingea sau pentru a o reține.

[69] Aprox.: „Ștrengărița”. Cântecul, gen raggaeton, a fost lansat de portoricanul Nicky Jam în 2014, și a ajuns pe locul cinci în topul latino în clasificarea făcută de revista *Billboard.*

[70] În original, *Tommy the Bosun.*

[71] La cucaracha (lb. sp.), la propriu însemnând gândac de bucătărie, este un cântec mexican, devenit foarte cunoscut în interpretarea trupei Gipsy Kings.

[72] Tri Rail, tren pentru navetiști, numit astfel pentru că leagă trei comitate: Palm Beach, Broward și Miami Dade, având un traseu cu lungimea de 114 kilometri.

[73] LoJack, mai precis LoJack Stolen Vehicle Recovery System, este un sistem de localizare a autovehiculelor care permite urmărirea prin satelit și recuperarea lor de către poliție.

[74] Rocă vulcanică, amorfă, sticloasă, formată prin răcirea rapidă a lavei.

[75] În original, *cauliflower ear,* o deformare a părții superioare a pavilionului urechii ca urmare a unui traumatism.

[76] Alimentație artificială prin sondă gastrică introdusă prin cavitatea nazală.

[77] Fructe de mare fine și prestigioase.

[78] Supă de melci.

[79] Clor de uz casnic produs de compania Clorox din Oakland, California.

[80] Cea mai veche companie italiană specializată în fabricarea de pălării de lux.

[81] Aprox.: „Extrem de bun – cine ratează-i nebun”.

{82} Vă stau la dispoziție (lb. sp.).

{83} George Auguste Escoffier (1846-1935), bucătar-şef şi autor care a popularizat metodele de gătit tipic franțuzeşti.

{84} Aprox.: „Pisoiul către pisică, miam, miam, miam” (lb. sp.).

{85} Cum merge treaba (lb. sp.).

{86} Ciuperci ce parazitează pielea, părul și unghiile.

{87} Fugi de-aici! (lb. sp.).

{88} VOD, video la cerere, serviciu de televiziune care pune la dispoziția telespectatorilor filme sau alte programe care au fost deja difuzate.

{89} SEC, *Securities and Exchange Commission,* Comisia pentru valori mobiliare și burse, instituție guvernamentală americană.

{90} IRA, *Irish Republican Army* – Armata Republicană Irlandeză, organizație paramilitară înființată în 1919, care și-a propus cucerirea independenței Irlandei față de dominația britanică.

{91} Pronunția este identică în engleză cu a expresiei *huge erection,* o erecție uriașă.

{92} Dulciuri, bomboane (lb. sp.).

{93} Termen de argou pentru cocaină (lb. sp.).

{94} Actor, dansator și cântăreț american (1907-1994).

{95} În cadrul unei acțiuni *Qui tam,* după un denunț, instituția guvernamentală este reclamanta, iar în situația unei reușite în instanță, denunțătorul primește o parte din recompensă.

{96} Serviciu american înființat pentru a asigura securitatea în porturile cu containere.

{97} La ordinele tale (lb. sp.).

{98} În original, *causeway,* drum construit pe un dig.

{99} Tabele privind distanța între stâlpi și căpriori.

{100} Nașterea Domnului (lb. sp.).

{101} Crăciun fericit! (lb. sp.).

{102} Un fel de flașnetă care produce sunete cu ajutorul unor fluiere, în care original se suflau aburi, apoi aer comprimat.

{103} Medicament folosit ca tranchilizant în medicina veterinară.

{104} Unitate de măsură pentru lichide, un galon = 3,78 litri.

Table of Contents

Table of Contents